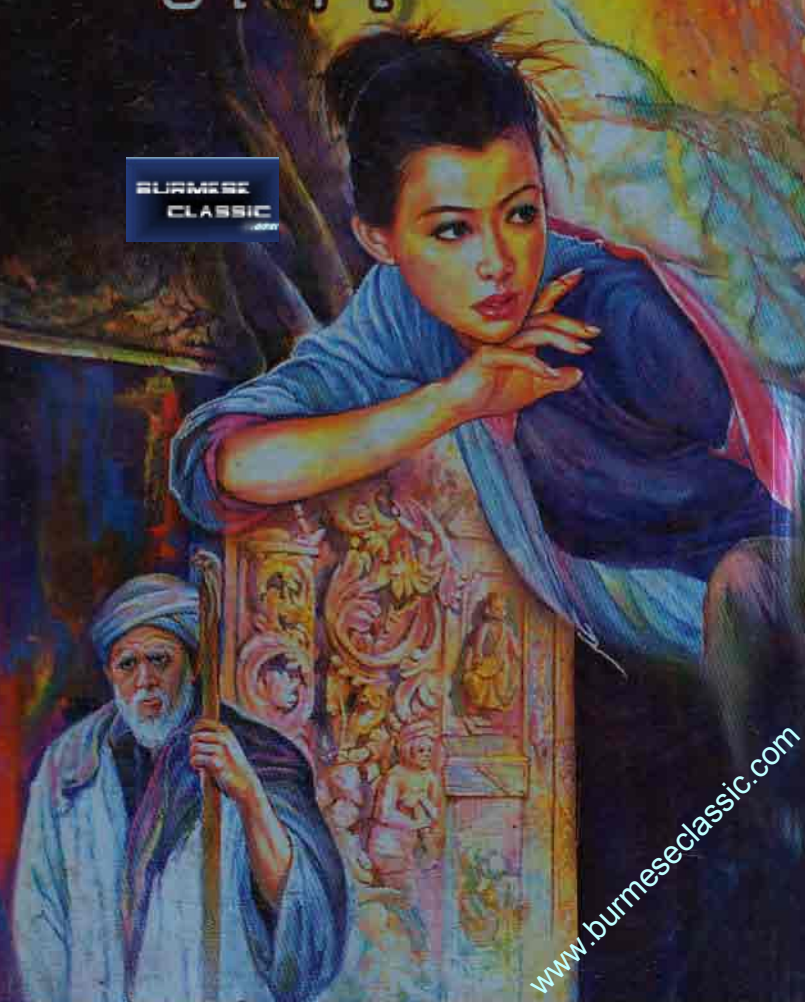

မင်းမြတ်သူရ

မြတ်နိုး

BURMESE
CLASSIC

မင်းမြတ်သူရ

မြေတနာနာမိုး

တမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၄၆၂၀၄၀၉

မျက်နှာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၉၇၆၀၇၀၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

၅၀၀

ယုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင်(၁၃၈၈)စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာပြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၈၉၅-၈၃

မင်းမြတ်သူရ

မြေတနာနာမိုး/မင်းမြတ်သူရ-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၀၉။

၂၈၀- တ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) မြေတနာနာမိုး

ဒုတိယအရင်းသားပါး

ပြည်ထောင်စု မဟာမိတ်

တိုင်းရင်းသားအစည်းအရုံးနှင့် မဟာမိတ်

အမျိုးသမီးအဖွဲ့အစည်း တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒုတိယအရင်း

ဒုတိယအရင်း

ဒုတိယအရင်း

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအစိုးရ၊ ပုလိပ်နန်း၊ အစိုးရပြင်ပဒီမိုကရေစီအဖွဲ့အစည်း
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား စာန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား စာန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပွားမှု အမျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်စဲအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးနှင့် အခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတီမီ ဖွဲ့စည်းတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပွားမှု အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စား စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးသား၊ ဓာတ်ပုံကိုင်ပိုင်မှုနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာတပေမူ
စီစဉ်ထုတ်ဝေသည်။

မင်းပြတ်သူရ

မြေရတနာမိုး

BURMESE
CLASSIC

ရပ်ရှင် ဒိဋ္ဌိ၊ ဗီဒီယို ရိုက်ကူးသောစာအုပ်များ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနစ်စင်ကြယ်စား
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်း၏သမီးတော်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးရွှေမိုး ရွာစေခြင်း
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘွားကံတူရင် လူမရွေးဘူး
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူဇာရှာပုံတော်
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၈။ ပွဲကျောင်းသားမိုးကောင်း
- ၉။ ရွှေကျီးညိုနှင့် တန်ခိုးရှင်
- ၁၀။ မိုးမခရတနာသိုက်
- ၁၁။ မြေဝါတောင်နတ်မင်း
- ၁၂။ ကမ္ဘာ့ထိတ်တစ်ထောင်
- ၁၃။ ရေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
- ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ
- ၁၅။ လင်းဒီ၊ တောင်ကျိန်တ
- ၁၆။ ဖိဝရီဆွလုံထိက
- ၁၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သင်္ဃာတင်မြိုင်
- ၁၈။ လနတ်သမီး
- ၁၉။ ဒေါင်းမင်းရာဇာ
- ၂၀။ နေနဲ့လနစ်ပါဆိုင်
- ၂၁။ မောင်နံ့ရနစ်တော်
- ၂၂။ ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့
- ၂၃။ မိုးကြိုးတံခွန်
- ၂၄။ ပုဂ္ဂလိကမောင်နှမ

မင်းမြတ်သူရ၏ ထွက်ပြီးရပ်ပြစ်စာအုပ်များ

- ၂၅။ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်မပိန်ချစ်
- ၂၆။ ပဉ္စမမြောက်မိုးနတ်မယ်
- ၂၇။ နတ်သမီးနှင့် ရွှေခေါင်းလောင်း
- ၂၈။ လိုတရ ကံကြီးရှင်
- ၂၉။ ဥစ္စာစောင့်မလေး မြန်းသီ
- ၃၀။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
- ၃၁။ တစ်ကျွန်းပြန် ဘိုးမှန်
- ၃၂။ ယက္ခညီနောင်
- ၃၃။ ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီ
- ၃၄။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
- ၃၅။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
- ၃၆။ နေမင်းစေတမန်
- ၃၇။ ရလေ လိုလေ အိုတစ္ဆေ
- ၃၈။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်
- ၃၉။ သူရိယစန္ဒာဘိုးကံ
- ၄၀။ မြေဖြူရှင်မ
- ၄၁။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
- ၄၂။ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အဖိုးပြည်တန်
- ၄၃။ စကြာရှင်
- ၄၄။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
- ၄၅။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
- ၄၆။ အမှန်းဝက်ပါ
- ၄၇။ မိုးလုံးပြည်လွှဲ
- ၄၈။ ရွှေတစ်ရစ်မြတ်ရစ်
- ၄၉။ တောင်တော်ရှင်မ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥစ္စာစောင့်မလေးမြန်းသီ
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီ
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုခရွှေအိုး
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းခေါင်သီအောင်
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာစေပြိုး
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးသူး
- ၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူတရားရာပုံတော်
- ၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၁၀။ တစ်ကျွန်းပြန်ဘိုးမှန်
- ၁၁။ ပြည်တော်မြန်
- ၁၂။ ကြာပန်းသုံးခိုင် တံဆိပ်တော်
- ၁၃။ ပွဲကျောင်းသား မိုးကောင်း
- ၁၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ
- ၁၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
- ၁၆။ မာယာကျွန်းဆကရီ
- ၁၇။ ကုမ္ဘာတစ်တစ်တောင်
- ၁၈။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်
- ၁၉။ ငွေစန္ဒာသားကောင်
- ၂၀။ ရေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
- ၂၁။ မဟာလူသားမောင်ဒေါ်

မင်းမြတ်သူရဇာ သွက်ပြီးစားအုပ်စု

- ၂၂။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
- ၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယက္ခ
- ၂၄။ ဆင်ဖြူရှင်
- ၂၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးပျံတိမ်တိုက်
- ၂၆။ စကြာရှင်
- ၂၇။ မိုးကြိုးတံခွန်
- ၂၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အတိုင်းအဆမဲ့
- ၂၉။ အတုမရှိစဉ်တော်
- ၃၀။ ဇီဝဗျူဟာလိုက်
- ၃၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစေတမာန်
- ၃၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် စိန်ပန်းနီနီ
- ၃၃။ ဘာမထီဘွား
- ၃၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သမင်မြိုင်
- ၃၅။ မိုးမြေသစ္စာ
- ၃၆။ လနတ်သမီး
- ၃၇။ တစ်ကျွန်းစံ
- ၃၈။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် သေမင်းနာရီစင်
- ၃၉။ ရွှေနှုတ်တောင်
- ၄၀။ ပြည်လုံးကျော်
- ၄၁။ ယက္ခညီနောင်
- ၄၂။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
- ၄၃။ နဝရတ်ကိုးသွယ်
- ၄၄။ လျှို့ဝှက်ကော်စော
- ၄၅။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
- ၄၆။ မနောစကြာ
- ၄၇။ ပျံတိုင်းကြိုက်တုံနှင့်ဆီခိုင်
- ၄၈။ ကျောက်စိမ်းအမိနီတော်

BURMESE CLASSIC

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥက္ကာစောင့်မလေးမြို့နင်းလီ
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကိုးပွင့်ခေတ်
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သူရဲယဇ္ဇာတိလတ်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုစေရွှေအိုး
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ထမင်းဆီဆမ်းရွှေလင်ပန်း
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနစ်စင်ကြယ်တား
- ၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းထီးသမီးတော်
- ၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးရွှေမိုး ရွာရစဉ်
- ၁၀။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး
- ၁၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူတာရှာပုံတော်
- ၁၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၁၃။ ရွှေရုပ်ဆာရွှေရုပ်သား
- ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မြွေမင်းသမီး
- ၁၅။ လိုတရက်ကြီးရှင်
- ၁၆။ တစ်ကျွန်းမြန်သိုးမှန်
- ၁၇။ ပြည်တော်ပြန်
- ၁၈။ ကြာပန်းသုံးခိုင် တံဆိပ်တော်
- ၁၉။ ရွှေပြည်ကြီး
- ၂၀။ ပွဲကျောင်းသား မိုးကောင်း
- ၂၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တော်မဲ့နင်းလီ
- ၂၂။ ပဉ္စလက်မောင်နှမ
- ၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် လွမ်းငွေတဝေဝေ
- ၂၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ
- ၂၅။ ရွှေကျီညိုနှင့် တန်ခိုးရှင်
- ၂၆။ ရွှေတစ်ရပ် မြတစ်ရပ်
- ၂၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
- ၂၈။ မိုးခရုတရာသိုက်
- ၂၉။ မြေဝါတောင်နတ်မင်း

၃၀။ မဉ္ဇူမဉ္ဇူကတိသိဒ္ဓိနတ်မယ်
 ၃၁။ မာယာကျွန်းကောရီ
 ၃၂။ ဂုဏ်ထက်စိန်တောင်
 ၃၃။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်
 ၃၄။ ငွေစန္ဒာသားကောင်
 ၃၅။ ရေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
 ၃၆။ ခရမ်းရောင်သစ္စာပန်း
 ၃၇။ မဟာလူသားမောင်ဒဂါး
 ၃၈။ မှော်တန်ခိုးရှင်မ
 ၃၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယကွ
 ၄၀။ နတ်သမီးနဲ့ ရွှေခေါင်းလောင်း
 ၄၁။ လင်းနို့တောင်ကန်တံ
 ၄၂။ ဆင်ဖြူရှင်
 ၄၃။ ပျောက်သောသူရာလွှင်တို့
 ၄၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးပျော်စိတ်တိုက်
 ၄၅။ စကြာရှင်
 ၄၆။ မိုးကြိုးတန်ခိုး
 ၄၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်တောင်အဆင့်
 ၄၈။ အတုမရှိစည်တော်
 ၄၉။ ဇီဝနိဗ္ဗာန်လိုက်
 ၅၀။ ရွှေမြစ်ငွေမြစ် မစိန်ချစ်
 ၅၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစေတီမာနီ
 ၅၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိနီပန်းနီနီ
 ၅၃။ ရေပြာအိုင်နှင့်နတ်ဆေးမုန်း
 ၅၄။ ဘာမထိဘူး
 ၅၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သစ်ဖြူ
 ၅၆။ မိုးမြေသစ္စာ
 ၅၇။ လနတ်သမီး
 ၅၈။ တစ်ကျွန်းစုံ
 ၅၉။ မီးအိမ်ရှင်
 ၆၀။ ဂျမဒါမင်းဆင်နှင့်သေမင်းနာရီစင်

၆၁။ မောင်ဆင်းရဲတော
 ၆၂။ မောင်နုနုနုစိန်
 ၆၃။ ရွှေနတ်တောင်
 ၆၄။ နေနုလနုပန်းဆိုင်
 ၆၅။ ဂျမဒါမင်းဆင်နှင့် သစ္စာတော်မံ
 ၆၆။ ပြည်လုံးကျော်
 ၆၇။ ယက္ခညီနောင်
 ၆၈။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
 ၆၉။ နဝရတီကိုးသွယ်
 ၇၀။ လျှိုဝှက်ကော်စာ
 ၇၁။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
 ၇၂။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
 ၇၃။ မနောစကြာ
 ၇၄။ ရလေလိုလေအိုတစ္ဆေ
 ၇၅။ ဖျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်
 ၇၆။ မြေဖြူရှင်မ
 ၇၇။ ကျောက်စိမ်းအမိနီတော်
 ၇၈။ လင်းနို့ဘုရင်
 ၇၉။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
 ၈၀။ ဗုဒ္ဓမြားဆန်ကျိုး အဖိုးပြည်တန်
 ၈၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေကိုယ်ရဲတော်
 ၈၂။ ရွှေနန်းတော်သို့သွားရာလမ်း
 ၈၃။ ရွှေလင်းယုန်
 ၈၄။ အသူတစ်ရာ
 ၈၅။ နေသူရိန်ကျောင်းတော်သား
 ၈၆။ မိုးလုံးပြည်လျှို
 ၈၇။ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး
 ၈၈။ မဟာအောင်ချမ်းသာ
 ၈၉။ အမုန်းတက်ဖို
 ၉၀။ တောင်တော်ရှင်မ
 ၉၁။ တောက ဗလ မငွေရ

BURMESE CLASSIC

၉၂။ ကြာပန်းမာလာ
 ၉၃။ ကိန္နရီမောင်နှံ
 ၉၄။ ပြည်ကြီးတံခွန်
 ၉၅။ ရဲမက်တော်
 ၉၆။ ရွှေဘယ်ရှင်
 ၉၇။ ဝဏ္ဏပသာ
 ၉၈။ ရွှေဘုံစံငွေရံ
 ၉၉။ မြင့်မိုဝ်တောင်တက်သမား
 ၁၀၀။ ရှင်မမယ်ဖြူ
 ၁၀၁။ ကံမျှာကျော်မောင်သာ
 ၁၀၂။ ရန်ကြီးအောင်
 ၁၀၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဗြေမင်းသမီး
 ၁၀၄။ စေတမန်လင်းယုန်
 ၁၀၅။ နင်းငွေတစ်ထောင်
 ၁၀၆။ ပုလဲကေရီ
 ယခုလထုတ်
 ၁၀၇။ မြေတနာအိုး

မင်းပြည်သူရဇာဒိတိယအကြိမ်ပြန်ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

၁။ ဥစ္စာစောင့်မလေးမြန်ဆီ
 ၂။ ပန်းကိုးနှင့်ဒေဝီ
 ၃။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်း
 ၄။ ပုလဲခင်
 ၅။ မနောသုခရွှေအိုး
 ၆။ ထမင်းဆီဆမ်းရွှေလင်ဗန်း
 ၇။ ခုနစ်စင်ကြယ်ဘား
 ၈။ နေမင်း၏သမီးတော်
 ၉။ လိုတရက်ကြီးရှင်
 ၁၀။ မိုးနတ်သူဇာရှာပုံတော်
 ၁၁။ ဗြေမင်းသမီး

စစ်ကြိုခေတ်က ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနားအနီးတွင် ခြေသည်း
 လက်သည်းညှပ်ခြင်း၊ နဖာကလော်ခြင်း စသည့် အလုပ်များဖြင့်
 အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသော ဆင်းရဲသားလူငယ်လေးများရှိ၏။

ထိုလူငယ်လေးများသည် ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် စိတန်း၍
 ခွေးခြေနှင့် ကိရိယာတန်ဆာပလာများထည့်ထားသော လင်ဗန်း
 ကိုယ်စီကိုင်ကာ ခြေသည်း၊ လက်သည်းညှပ်မည့်ဖောက်သည်ကို
 စောင့်မျှော်နေကြ၏။

၎င်းတို့၏ဖောက်သည်အများစုမှာ ရန်ကုန်မြို့တွင်းရှိ လူကုသံ
 အချို့နှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှလာသော ကုန်သည်ပွဲစားများ
 ဖြစ်ကြ၏။

တစ်နေ့သ၌ ထိုနေရာသို့ လန်ချားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာပြီး
လန်ချားပေါ်မှ သတ္တလတ်ဘောင်းဘီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထား
သော လူကြီးတစ်ဦးဆင်းလာ၏။

လူကြီးက ရှေ့ဆုံးတွင်ထိုင်နေသော လူငယ်ရှိရာသို့ လျှောက်
လှမ်းသွားပြီး

“ ခြေသည်းလက်သည်းညှပ်မယ်ဟေ့၊ ငါ့ရဲ့ခြေသည်းတွေက
ကိုယ်အာသာညှပ်လို့မရဘူး၊ မကြာခဏ ခြေစွယ်ငုတ်တတ်တယ်၊
မင်းတို့ ညှပ်မှရမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ရှေ့ဆုံးတွင်ထိုင်နေသော လူငယ်က ရိုသေ
သော အမူအရာဖြင့်

“ ရပါတယ် ဦးလေး၊ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်
ဆီမှာ ညှပ်လို့ကတော့ ဦးလေး တစ်သက်လုံး ခြေစွယ်မငုတ်စေရ
ပါဘူး၊ ဟောဒီမှာထိုင်ပါ ”

ဟု ဆိုကာ လူကြီးထိုင်ရန် ခွေးခြေပုလေးကို ထိုးပေးလေ၏။

လူငယ်သည် သူ၏ ကိရိယာတန်ဆာပလာများ ထည့်ထား
သော လင်ဗန်းကို အနီးသို့ယူဆောင်လာပြီး လူကြီးဖတ်ရန် သူရိယ

သတင်းစာကို ရိုသေသောအမူအရာဖြင့် ကမ်းပေးလိုက်ကာ

“ ဟောဒီမှာ သူရိယသတင်းစာဖတ်ပါ ဦးလေး၊ သတင်းဦး
သတင်းထူးတွေ ပါပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးသည် ခွေးခြေပေါ်တွင် ခြေဆင်းထိုင်၍
သူရိယသတင်းစာကို ဖိတ်ကျကျ ဖတ်နေလေတော့၏။

လူငယ်လေးသည် ငွေရောင်တောက်ပြောင်နေသော လင်ဗန်း
ထဲမှ ဓားနှင့်ကတ်ကြေးကိုထုတ်၍ ခြေသည်းညှပ်သောအလုပ်ကို
စတင်လုပ်ကိုင်လေ၏။

လူငယ်သည် ခြေသည်းများကို စနစ်တကျညှပ်ပြီးသောအခါ
ကတ်ကြေးကို ငွေလင်ဗန်းထဲသို့ ရိုသေစွာ ပြန်ထည့်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနက်ရောင် အော်စတင်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်
လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ မိုက်ကန်းကန်းအမူအရာရှိသော လူတစ်စုဆင်း
လာ၏။

ထိုသူများ၏လက်ထဲတွင် ဘုတ်နှင့်ဓားများကို ကိုင်ဆောင်ထား
ပြီး မိမိတို့ရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာသဖြင့် လူငယ်လေးက

သတင်းစာဖတ်နေသောလူကြီးကို လက်ဖြင့်တို့၍
“ ဦးလေး၊ ဟိုလူကြီးတွေ လက်ထဲမှာ တုတ်တွေ၊ ဓါးတွေနဲ့
ကျုပ်တို့ဆီလာနေတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သတင်းစာဖတ်နေသော လူကြီးသည် သတင်းစာကို
အောက်သို့လှင့်ချလိုက်ပြီး အန္တရာယ်၏ အဋ္ဌေးအသက်ကို မြင်ယောင်
ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားလေ၏။

ရှေ့ဆုံးမှရောက်လာသော လူမိုက်သည် ကျားခနဲအော်ဟစ်ကာ
လက်ထဲမှ ဓါးရှည်ဖြင့် လူကြီးအား ခုတ်ပိုင်းလိုက်၏။ လူကြီးသည်
ခြေသည်းညှပ်နေရာမှ လျှင်မြန်စွာထ၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး
လူမိုက်၏ ဝမ်းမိုက်သို့ ပြင်းထန်သော လက်သီးဖြင့် အားကုန်ထိုး
လိုက်လေ၏။

လူမိုက်လဲကျသွားသောအခါ ခြေသည်းလက်သည်းညှပ်သော
လူငယ်အချို့သည် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်၍ ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေး
သွားကြလေ၏။

လူမိုက်တစ်ဦး လဲကျသွားသော်လည်း ကျန်သော တုတ်၊

ဓါး လက်နက်ကိုင် လူမိုက်များသည် လူကြီးအား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်
ကြလေ၏။

သူရသတ္တိကောင်းဟန်ရှိသော လူကြီးသည် ခွေးခြေနှစ်လုံးကို
ဆုပ်ကိုင်၍ လူမိုက်များကို တစ်ကိုယ်တည်း ခုခံလေ၏။

လူကြီးသည် လူမိုက်၏တုတ်ချက်ကို ခွေးခြေဖြင့် ခုခံ၍
ထိုသူ၏ခေါင်းအား ခွေးခြေဖြင့် ခွဲရိုက်လိုက်၏။

သို့သော် အနောက်မှ တိတ်တဆိတ်ဝင်၍ တိုက်ခိုက်သော
လူမိုက်၏တုတ်ရှည်သည် လူကြီး၏ကျောကုန်းအား ထိမှန်သွား
သဖြင့် လူကြီး ယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။

လူမိုက်များသည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ လူကြီး
အား အပြင်းအထန် ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လူကြီးအား ခြေသည်း၊ လက်သည်းညှပ်ပေး
သော လူငယ်လေးသည် အခြားသော လူငယ်များနှင့်အတူမပြေးဘဲ
မနီးမဝေးရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ရှိနေလေ၏။

လူငယ်သည် သူ၏ဖောက်သည်လူကြီး အရေးနိမ့်သွားသဖြင့်
မြေပေါ်တွင်ကျနေသော တုတ်ရှည်ကို ကောက်ယူကာ လူမိုက်များ

၁၆ မင်းမြတ်သူရ

အား ဝင်ရောက်ရှိကံနှက်လေ၏။

လူငယ်တစ်ဦးက နောက်မှနေ၍ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သောကြောင့် လူမိုက်များ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား လေ၏။

လူကြီးသည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ မြေပေါ်တွင် ကျနေသော ခါးရှည်ကို ကောက်ကိုင်၍ လူမိုက်များအား ပြန်လည် ခုခံလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆိပ်ကမ်းရှိ ကူလီများသည် ရန်ပွဲဖြစ်ရာသို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာ၏။ လူမိုက်များသည် လူစုလူဝေးကြီးကို ကြည့်၍ အခြေအနေမဟန်မှန်းသိသဖြင့်

“ ပြန်ဆုတ်ကြဟေ့ ”

ဟု အော်ဟစ်ကာ အော်စတင်ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်၍ ထိုနေရာမှ ကမူးရှူးတိုး ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

လူကြီးသည် ဦးခေါင်းနှင့်ကျော့ကုန်းတွင် ဒဏ်ရာများရရှိထား သဖြင့် လူမိုက်များ၏ကား အပေးသို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ မရပ်နိုင် တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့ ပြိုလဲကျသွားလေ၏။

ခြေသည်းညှပ်သော လူငယ်က လူကြီးကို ပြေးပွေ့လိုက်ရင် ဦးခေါင်းရှိ သွေးထွက်နေသောဒဏ်ရာကို မြင်တွေ့သွားပြီး စိုးရိမ် ဟန်ဖြင့်

“ ဒဏ်ရာရထားတယ်ဗျို့၊ အမြန်ဆုံး ဆေးရုံကိုပို့မှဖြစ်မယ်၊

ကူညီ ကြပါဦး ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

လူငယ်၏စကားအဆုံးတွင် အနီးသို့ ပုလိပ်များရောက်ရှိလာပြီး လူကြီးအား ဆေးရုံသို့ပို့ရန် စီစဉ်ကြလေ၏။

လူကြီးသည် ပုလိပ်များ၏အကူအညီဖြင့် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားရာမှ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး လူငယ်လေးအား ကြည့်ကာ

“ ကျေးဇူးပဲဟေ့၊ မင်းနဲ့ငါ နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံတွေ့ရဦးမယ် ”

ဟု ပြောကာ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ပါသွားလေ၏။

လူငယ်သည် ဆိပ်ကမ်းရှိ ကူလီများ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းသော မေးခွန်းများကိုဖြေဆိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ လူငယ်သည် တစ်နေ့ကုန် ခြေသည်းလက်သည်းညှပ်၍ ရရှိသော ငွေစကြေးစလေးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍ ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ကိတ်မုန့်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ထိုဆိုင်၌ လှပသော ကိတ်မုန့်များကို ဗန်းထဲတွင်ထည့်၍ ပြသထားလေရာ လူငယ်လေးသည် ကိတ်မုန့် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လိုက်လံကြည့်ရှု၍ ဈေးနှုန်းများကိုဖတ်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ထို့နောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ ကိတ်မုန့်တွေရဲ့ ဈေးကလည်း ကြီးလိုက်တာ၊ ငါ့မှာရှိတာက ငွေလေးတစ်ကျပ်နဲ့ ဘယ်လိုကိတ်မုန့်မျိုးကို ဝယ်လို့ရမှာလဲ ”

ဟု ညည်းညူရင်း ကိတ်မုန့်ဆိုင်ထဲသို့ မဝံ့မရဲ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် မှန်စားပွဲနောက်တွင် ရပ်နေသော ဂျူးအဖိုးကြီးရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး

“ ကျုပ်မှာ ငွေ (၁) ကျပ်ရှိတယ်၊ (၁) ကျပ်တန် ကိတ်မုန့်ရှိသလား ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျူးအဖိုးကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ ကောင်လေး လာနောက်နေတာလား၊ (၁) ကျပ်တန် ကိတ်မုန့် ဘယ်မှာရှိမှာလဲ၊ သွား... သွား... ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားစမ်း ”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

လူငယ်လေးသည် ဂျူးအဖိုးကြီး၏ ကိတ်မုန့်ဆိုင်ထဲမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထွက်လာပြီး ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ပလက်

ဟောင်း၌ထိုင်ကာ အိမ်၌ကျန်ခဲ့သော ညီမလေး၏စကားများကို ကြားယောင်လာလေ၏။

“အစ်ကို ဒီနေ့ ညီမလေးရဲ့မွေးနေ့နော်၊ ညီမလေးရဲ့မွေးနေ့မှာ ညီမလေး အလုပ်သွားလုပ်တဲ့ သူဌေးအိမ်ကလူတွေလို ကိတ်မုန့်ကြီးကို ခါးနဲ့ခွဲပြီး စားချင်လိုက်တာ”

လူငယ်သည် ညီမဖြစ်သူ၏စကားကို ကြားယောင်လာပြီး အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကာ

“ငါ့ညီမလေးက အလွန်လိမ္မာတယ်၊ သူဟာ ဘယ်တော့မှ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ပူဆာတာမရှိဘူး၊ အခုတော့ သူ့ရဲ့မွေးနေ့မှာ လူကုတ်တွေလို ကိတ်ကို ခါးနဲ့ခွဲပြီး စားချင်ရှာလွန်းလို့ ငါ့ကို ပူဆာခဲ့တာပဲ၊ ငါကလည်း ညီမလေး မွေးနေ့အတွက် ကိတ်မုန့်တစ်လုံးတောင် မဝယ်နိုင်ပါလား၊ ငါ သိသလောက်တော့ ကိတ်မုန့်က ဂျုံနဲ့လုပ်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဈေးကြီးရတာလဲ၊ ငါ့တစ်သက်မှာ ကိတ်မုန့်တောင် တစ်ခါမှမစားဖူးဘူး၊ ပေါင်မုန့်ပဲ စားဖူးတယ်၊ ကိတ်မုန့်နဲ့ပေါင်မုန့် ဘယ်ဟာက အရသာ ပိုပြီးတော့ ထူးသလဲ မသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကိတ်မုန့်ဆိုင်ရှင်လူကြီးသည် သူ၏ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ပြီး တစ်ဖက်ရှိ အပေါင်ဆိုင်ရှင် တစ်ယောက်ကြီးထံသို့ သတင်းစာငှားရန် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

လူငယ်လေးသည် ကိတ်မုန့်ဆိုင်ထဲတွင် လူကြီးမရှိတော့သဖြင့် ညီမလေးအား ကိတ်မုန့်စားလိုသောကြောင့် စိတ်မိုက်စိတ်ရိုင်းများ ဝင်လာ၏။

“ဆိုင်ထဲမှာ လူကြီးမရှိတော့ဘူး၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ညီမလေး စားဖို့ ကိတ်မုန့်တစ်လုံးဝင်ယူပြီး ငါ့မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်ကို ထားခဲ့ရင် ကောင်းမယ်”

ဟု တွေးကာ ဂျူးအဘိုးကြီး၏ ကိတ်မုန့်ဆိုင်ထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် မှန်ဗီရှိကိုဖွင့်၍ အရွယ်တော် ကိတ်မုန့်တစ်လုံးကို ယူကာ အိတ်ထဲရှိ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ကမန်းကတန်း ပြန်ထွက်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ ဂျူးအဘိုးကြီးပြန်ရောက်

လာပြီး ဆိုင်ထဲမှ ကိတ်မုန့်ပိုက်၍ထွက်လာသော လူငယ်ကိုမြင်လျှင်

“သူခိုး၊ သူခိုး”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးပမ်းလေ၏။

လူငယ်သည် ဂျူးအဘိုးကြီး ပြန်ရောက်လာသောအခါ အလွန်
ဘဲလန်ကုန်လုပ်သွားပြီး အဘိုးကြီးလက်မှရှောင်တိမ်းပြီး ကမန်း
တန်း ဖွက်ပြေးလေ၏။

ဂျူးအဘိုးကြီးက ကျယ်လောင်စူးရှသောအသံဖြင့်

“သူခိုး၊ သူခိုး၊ ကိတ်မုန့်ခိုးသွားတယ်၊ သူခိုး၊ သူခိုး”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

ထိုအခါ အနီးတဝိုက်ရှိ လန်ချားဂိတ်မှလူများသည် လူငယ်
လေးအား ဝိုင်းဝန်း၍ ဖမ်းဆီးကြလေ၏။ လူငယ်လေးသည်

“ကျုပ်ကိုလွှတ်ပါ၊ ကျုပ်ကိုလွှတ်ပါ”

ဟု တောင်းပန်သော်လည်း လန်ချားသမားများက ဂျူး
အဘိုးကြီးအား မျက်နှာလိုမျက်နှာရလုပ်ရန် လူငယ်အားမလွှတ်ဘဲ
ချုပ်ကိုင်ထားလေ၏။

လူငယ်ယူလာသော ကိတ်မုန့်ကလေးမှာ မြေပေါ်သို့ကျ၍

ပျက်စီးသွားလေတော့၏။

ဂျူးအဘိုးကြီးသည် အလွန်ကပ်စေးနည်းသူဖြစ်သဖြင့် မြေပေါ်
သို့ ကျသွားသော ကိတ်မုန့်ကိုကြည့်၍ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“ခွေးကောင်လေး၊ သူခိုးလေး”

ဟုဆိုကာ လူငယ်၏မျက်နှာအား လက်ဝါးဖြင့် ဘယ်ပြန်
ညာပြန် ရိုက်ထည့်လိုက်လေ၏။

လူငယ်လေးသည် ဂျူးအဘိုးကြီး၏ ရိုက်ချက်ကြောင့် မြေပေါ်
သို့ လဲကျသွားပြီး နှုတ်ခမ်းမှ ထွက်လာသောသွေးကို လက်ခုံဖြင့်
သုတ်၍

“ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အန်ကယ်ကြီးရယ်၊ ကျုပ်ညီမလေး
မွေးနေ့မှာ ကိတ်မုန့်စားချင်တယ်လို့ ပူဆာလွန်းတဲ့အတွက် အခုလို
အလုပ်မျိုး လုပ်ရတာပါ၊ ကျုပ်ပိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်ကို စားပွဲ
ပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့ပါတယ်”

ဟု တောင်းပန်လေရာ ဂျူးအဘိုးကြီးက လူငယ်လေးအား
ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ငါ့ရဲ့ကိတ်မုန့်က တစ်ကျပ်မက တန်တယ်ကွ သိရဲ့လား”

ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းကာ လူငယ်လေးအား ခြေဖြင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် စောင့်ကန်လေ၏။

လူငယ်လေးသည် မိမိ၌ အပြစ်ရှိသဖြင့် ဂျူးအဘိုးကြီး၏ ရိုက်နှက်မှုများကို မခုခံဘဲ အံ့ကိုကြိတ်၍ ခံနေလေ၏။

ဂျူးအဘိုးကြီးသည် လူငယ်အား အားရအောင် ကန်ကျောက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။ လူငယ်သည် ရင်ဘတ်နှင့် နံရိုးများတွင် နာကျင်နေပြီး နှုတ်ခမ်းမှသွေးများလည်း ယိုစီးကျနေလေ၏။

လူငယ်လေးသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ၎င်းနေထိုင်ရာ ခြောက်ထပ်ကြီး ဘုရားအနီးရှိ တဲအိမ်စုလေးများရှိရာသို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

လူငယ်သည် နာကျင်မှုကြောင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လှမ်းရင်း ပြန်ခဲ့လေ၏။

ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားအနီးသို့ရောက်သောအခါ ညမောင်ရိပ်သန်းစပြုနေပြီး တဲအိမ်ကလေးများ၌ မှန်အိမ်များပင် ထွန်းညှိထားကြ၏။

လူငယ်သည် တဲအိမ်စုလေးများကို ကျော်ဖြတ်၍ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တစ်လုံးတည်းရှိသော ၎င်း၏တဲအိမ်ရှိရာသို့ တက်ခဲ့ပြန်၏။

တဲအိမ်ငယ်လေး၌ မီးအိမ်နီကလေး ထွန်းလင်းနေသဖြင့် သူ၏ ညီမလေး စောင့်မျှော်နေကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ညီမလေးက သူ၏မွေးနေ့တွင် လူကုတ်များကဲ့သို့ ကိတ်မုန့်စားချင်သည်ဟု တဆာဆာ ပူဆာခဲ့၏။

ယခု ညီမလေးအတွက် မွေးနေ့လီတ်ကို မယူဆောင်နိုင်သည့် အတွက် များစွာဝမ်းနည်းကြကွဲမိ၏။ ညီမလေးခမျာ တဲအိမ်ကလေး၌ အထီးကျန်စွာ မိမိကို စောင့်မျှော်နေရှာလိမ့်မည်။

လူငယ်သည် ညီမလေးနှင့်တွေ့ရမှာကို စိုးရွံ့သလိုဖြစ်နေပြီး လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် တဲသို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့လေ၏။

လူငယ်သည် တဲအိမ်ကလေးအနီးသို့ရောက်သောအခါ သူ၏ တဲအိမ်ကလေးသည် ယခင်ညများထက် ပို၍ အလင်းရောင်များ ထွက်နေကြောင်း သတိပြုမိ၏။

ညီမလေးတစ်ယောက် သူ၏မွေးနေ့အတွက် မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် မီးရောင်စုံများ ထွန်းညှိထားပုံရ၏။

လူငယ်သည် လေးကန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် တဲအိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။

ထိုအခါ တဲအိမ်ထဲတွင် မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် မိမိ မျက်လုံးကိုပင် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားမိ၏။ တဲအိမ်ထဲတွင် မီးရှောင်စုံများ လင်းလက်နေပြီး ညီမလေးနှင့်အတူ လူအချို့ကိုတွေ့ရ၏။

လူငယ်သည် စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ထားသော မွေးနေ့ကိတ် တစ်လုံးကိုပါ မြင်တွေ့ရသဖြင့် အလွန်အံ့သြသွားလေ၏။

ညီမလေးသည် မွေးနေ့ကိတ်ရှေ့တွင် လှပသော အဖြူရောင် ဂါဝန်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး အလွန်ပျော်ရွှင်နေသော အမူအရာရှိ၏။

လူငယ်သည် ညီမလေးနှင့် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသော လူများကို တအံ့တသြ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူတစ်ဦးက သူ၏ပခုံးကိုပုတ်၍

“အံ့သြနေလား သြဘာ၊ မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ရေမိုးချိုးပြီး ဟောဒီက အဝတ်အစားအသစ်တွေကို ဝတ်လိုက်ပါကွာ”

ဟု ဆိုသဖြင့် လူငယ်သည် ထိုလူကိုကြည့်လိုက်ရာ လွန်ခဲ့သော အပတ်က မိမိထံတွင် လာရောက်ပြီး ခြေသည်းလက်သည်းညှပ်ပြီး လူဆိုးများ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသောလူကြီးကို အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့ရ၏။

လူငယ်က လူကြီးကိုကြည့်၍

“ဟင်... ဦးလေးက ကျုပ်ရဲ့တံကိုရောက်နေတယ် ဟုတ်လား၊ ဦးလေး နေကောင်းသွားပြီလား၊ ဒဏ်ရာတွေလည်း ပျောက်သွားပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ လူကြီးက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ငါ့ဒဏ်ရာတွေက အသေးအမွှားပါကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနေ့က မင်းဟာ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ငါ့ဘက်က အရဲစွန့်ပြီး ကူညီပေးခဲ့တယ်၊ မင်းရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် လူဆိုးတွေရဲ့ လက်မှာ ငါ အသက်မဆုံးရတာကွ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ကျေးဇူးဆပ် ချင်လွန်းလို့ မင်းညီမလေးရဲ့မွေးနေ့မှာ မွေးနေ့ကိတ်ယူလာပြီး ငါ့တပည့်တွေနဲ့အတူ ပျော်ပျော်ကြီး လာဆင်နွှဲတာကွ၊ မင်း ရေမိုးချိုးပြီးရင် အဝတ်အစားသစ်တွေကိုလဲလိုက်၊ ပြီးရင် ငါ့တို့ ယူလာတဲ့ ထောပတ်ထမင်းနဲ့ ကြက်သားဟင်းကို အားရပါးရ စားကြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

သြဘာသည် လူကြီး၏အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်ဘဲ မျှော်လင့်

ရေတွင်းရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ရေချိုးပြီးနောက် လူကြီးပေးသော အဝတ်အစားအသစ်များကို ဝတ်ဆင်ရလေ၏။

ဩဘာ တဲဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ တဲအတွင်း၌ ညီမလေးနှင့် လူကြီး၏တပည့်များ အလွန်ပျော်ရွှင်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

တဲအတွင်းရှိ ထင်းရှူးသစ်သားခုံပေါ်တွင် ထမင်းဟင်းများကို လည်း ပြင်ဆင်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဩဘာက လူကြီးအနီးသို့သွား၍ နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ ဦးလေးက ကျုပ်ရဲ့တဲကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ ဒီနေ့က ညီမလေးရဲ့မွေးနေ့ကို ဦးလေး ဘယ်လိုသိတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက

“ ငါ ဒီနေ့ညနေက လန်ချားနဲ့ မြို့ထဲမှာသွားရင်း ဂျူးအဘိုးကြီး ရိုက်နှက်ခံရတဲ့ မင်းရဲ့သနားစရာအဖြစ်ဆိုးကို မြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ညီမလေးမွေးနေ့ကို ငါတတ်နိုင်သလောက်

ကူညီဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်က လူကြီး၏အပြုအမူကို သဘောပေါက်သွားပြီး

“ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးလေးရယ်၊ ညီမလေးက သူ့မွေးနေ့အတွက် ကျုပ်ကို ကိတ်မုန့်တစ်လုံးပူဆာနေတာဗျ၊ ညီမလေးရဲ့ဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့အတွက် ကျုပ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ ဦးလေးက ကူညီလိုက်တော့ ညီမလေးရဲ့ဆန္ဒ ပြည့်သွားပြီဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက

“ ကဲ... ငါတို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး မင်းရဲ့ညီမလေးမွေးနေ့ကို ဆင်နွှဲကြရအောင် ”

ဟု ပြောကာ ဩဘာတို့သည် ညီမလေးအတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်းကို ပျော်ရွှင်စွာ သီဆိုကြ၏။

ထို့နောက် မွေးနေ့ကိတ်ပေါ်တွင် ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်ကို မီးမூတ်လိုက်ပြီး မွေးနေ့ကိတ်အား ခါးဖြင့်ခွဲ၍ ဝေခြမ်းစားသောက်ကြလေ၏။

ထိုညက သြဘာနှင့် ညီမလေးသည် အလွန်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရ၏။ လူကြီးနှင့်တပည့်များသည် ညအတော်နက်သောအခါမှပင် သြဘာ၏တံကလေးမှ ထွက်သွားကြလေ၏။

လူကြီးက ပြန်ခါနီးတွင် သြဘာ၏ပံခုံးကိုပုတ်၍

“မင်း အကူအညီလိုတဲ့အခါ ဦးလေးဆီကို အချိန်မရွေး ထွက်လာခဲ့ပါ။ ဦးလေးရဲ့အိမ်လိပ်စာကို ပေးခဲ့မယ်”

ဟု ဆိုကာ သြဘာအား ဗဟန်း ကြားတောရလမ်းရှိ အိမ်လိပ်စာတစ်ခုကို ပေးလေ၏။

သြဘာနှင့် ညီမလေးသည် လရောင်အောက်တွင် မှိန်ပျူမြင်ရသော ရထားလုံးကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ သြဘာသည် ထုံးစံအတိုင်း ညီမလေးကို လက်ဆွဲကာ အဘညိုတို့လင်မယားရှိရာ တံအိမ်စုဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

တံအိမ်စုဘက်ရှိ ခြံတစ်ခြံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အဘညိုတို့လင်မယားလက်သို့ ညီမလေးကိုအပ်ကာ ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

အဘညိုတို့ လင်မယားသည် ညီမလေးအား သမီးရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်တွယ်တာနေသဖြင့် သြဘာမရှိခိုက် ကျွေးမွေးပြုစုထားတတ်၏။

ဩဘာသည် ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်း၌ တစ်နေ့ကုန် လက်
သည်း ညှပ်သောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပြီး ပိုက်ဆံရှာဖွေလေ၏။

ထို့နောက် ညီမလေး စားသောက်ရန် ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို
ဝယ်ယူပြီး ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားဘက်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

ဩဘာသည် ခေါက်ဆွဲထုပ်ကလေးကိုကိုင်၍ တောင်ကုန်းပေါ်
သို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောင်ကုန်းပေါ်မှ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်
လောင်နေသောအရာကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် အထိတ်တလန့် ကြည့်
လိုက်ရာ သူ၏တဲအိမ်ကလေးဖြစ်ကြောင်း မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ဩဘာသည် သူ၏ညီမလေးအတွက် အလွန်စိုးရိမ်သွားပြီး
တောင်ပေါ်သို့ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးတက်ခဲ့၏။ တောင်ပေါ်သို့
ရောက်သောအခါ သူ၏တဲအိမ်ကလေးသည် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်
လောင်နေလေ၏။

ဩဘာသည် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပြီး မီးလောင်နေသော
တဲအိမ်ကလေးဘေးတွင်ရပ်၍

“ ညီမလေး... ညီမလေး ”

ဟု အော်ဟစ်နေလေ၏။

သူသည် တဲအိမ်တွင်း၌ ညီမလေး ပိတ်မိနေမှာကို အလွန်စိုးရိမ်
နေမိ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ညီမလေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
အလွန်စိတ်ချမ်းသာသွားလေ၏။

ဩဘာက ညီမလေးကို ချီပွေ့လိုက်ပြီး

“ အမယ်လေး စိုးရိမ်လိုက်ရတာ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး
မီးထဲပါသွားပြီ အောက်မေ့လို့၊ အစ်ကို သိပ်စိုးရိမ်နေတာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အစာညှိုက

“ အရင်နေ့တွေကဆိုရင် တဲအိမ်လေးကိုပြန်ပြီး မြေးလေးဟာ
မင်းကို စောင့်မျှော်နေတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ မြေးလေး တံ
ကောင်းချင်တော့ အာညှိုရဲ့တဲမှာ မြေးလေးကို ပုံပြောပြနေတာကွ၊
မြေးလေးဟာ အာညှိုရဲ့ပုံကို နားထောင်လို့မဝတာနဲ့ တဲအိမ်
ကလေးကို မပြန်ဖြစ်ဘူး၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ မင်းရဲ့တဲလေးမှာ လူသူ
တစ်ယောက်မှမရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ မီးလောင်ရတာလဲ ”

ဟု နားမလည်ဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ အနီးသို့ တဲအိမ်စုမှ လူများရောက်ရှိလာပြီး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော အိမ်ကလေးကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

အတန်ကြသောအခါ လောင်စာပစ္စည်းမရှိတော့သဖြင့် တဲအိမ်ကလေး မီးငြိမ်းသွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် တဲအိမ်စုမှလူများသည် တဲအိမ်လေး၏တစ်ပတ်လည်တွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း အံ့သြဖွယ်ကောင်းသော အရာတစ်ခုကို မြင်တွေ့ရ၏။

ထိုအရာမှ ဓါတ်ဆီပုံးတစ်ပုံးဖြစ်၏။ သံပုံးထဲတွင် ဓါတ်ဆီအချို့ ကျန်ရှိနေလေ၏။

အဘညီက သံပုံးကိုကြည့်၍

“သံပုံးထဲမှာ ဓါတ်ဆီတွေပါလား၊ မီးလောင်နေတဲ့ တဲလေးနံဘေးမှာ ဘယ်ကဓါတ်ဆီပုံးရောက်နေတာလဲ၊ ဒါဟာ မသင်္ကာစရာပဲ၊ အဘ အထင်တော့ ဒီမီးဟာ ရှိမီးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ လူလေးမင်းမှာ ရန်ငြိုးရန်စတွေ ရှိနေပြီနဲ့ဟူတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

အဘညီ၏စကားကြောင့် အလွန်ထိတ်လန့်သွားပြီး

“ဗျာ... ဒီမီးဟာ ရှိမီးဖြစ်လိမ့်မယ် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဟာ ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားမှာ ခြေသည်းလက်သည်းညှပ်တဲ့အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးရတဲ့သူပါဗျာ၊ ကျုပ်မှာ ရန်သူလည်းမရှိပါဘူး၊ ဘယ်လို ရန်ငြိုးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့အိမ်ကလေးကို ဓါတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့ချင်တာလဲ”

ဟု နားမလည်ဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လေ၏။

ဩဘာတို့မောင်နှမသည် ထိုဩက အိပ်စက်စရာမရှိသဖြင့် အနီးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ သွားရောက်အိပ်စက်ရလေ၏။

နောက်နေ့နံနက်သို့ရောက်သောအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့၌ အနက်ရောင် အော်စတင်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလာသော လူကြီးကို မြင်တွေ့ရ၏။

လူကြီးက ဩဘာ၏ပန်းကိုပုတ်လိုက်ပြီး

“လူလေး... မင်းအတွက် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ မင်းဟာ ငါ့အတွက်ကြောင့် အိမ်ခြေရာခြေမဲ့ဘဝကို ရောက်ရပြီ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးကို ဩဘာက

နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ကျွန်တော်ရဲ့တဲအိမ်ကလေး မီးရှို့ခံရတာ ဦးလေးကြောင့်လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ် လူလေး၊ မင်းရဲ့ဘဝဟာ ကမ်းနားမှာ ခြေသည်းလက်သည်းညှပ်နေတုန်းက ဘယ်လိုရန်ငြိုးရန်စမှ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ အခုတော့ ငါနဲ့ပတ်သက်လိုက်ပြီးမှ မင်းဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ ရန်ငြိုးဖွဲ့တာကို ခံခဲ့ရပြီ၊ ငါ့ကြောင့် အပြစ်မဲ့တဲ့ မင်းတို့မောင်နှမဟာ ရှေ့ဆက်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခဘေးနဲ့ ကြုံတွေ့ရတော့မယ်၊ ဒီတော့ မင်းတို့ကို ဦးလေး ထောက်ပံ့ပေးမယ်၊ လောလောဆယ် မင်းတို့ မောင်နှမမှာ နေစရာမရှိလို့ အိမ်ခြေရာမဲ့ဖြစ်သွားပြီ၊ ဦးလေးနောက် သာ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟု ပြောကာ ဆရာတော်ကြီးထံသို့ သွားရောက်၍ ကလေးနှစ်ယောက်အား မိမိက စောင့်ရှောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို၍ သြဘာတို့မောင်နှမအား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနောက် လူကြီးသည် သူ၏အော်စတင်ကားလေးကို မင်္ဂလာဒုံဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းနှင်သွားလေ၏။

မင်္ဂလာဒုံဘက်ရှိ ခြံတစ်ခြံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ကားကို ချိတ်ဝင်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သြဘာက ခြံကိုကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟင်... ဦးလေးက ကျွပ်တို့အဒေါ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သြဘာ၏ စကားမဆုံးမီ ကားအနီးသို့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး

“ဟင်... ငါ့တူနဲ့ တူမ ဒေါ်ကြီးရဲ့ခြံကို ရောက်လာကြပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ဒေါ်ကြီးဆီမှာ စိတ်တိုင်းကျ ပျော်ပျော်ကြီးနေပေတော့၊ လာ... လာ... အိမ်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြ၊ ပြီးရင် မင်းတို့ကို ဒေါ်ကြီးကိုယ်တိုင် နေ့လယ်စာ ကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာနှင့် ညီမလေးသည် တစ်ယောက်

မျက်နှာ တစ်ယောက် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ထိုမိန်းမကြီးသည် ၎င်းတို့မိခင်၏ ညီမအရင်းဖြစ်ပြီး အလွန်စိတ်သဘောထားယုတ်မာကာ ဩဘာတို့ မောင်နှမအား ကျွေးမွေးရမှာစိုးသဖြင့် အိမ်သို့ အလာခံသူမဟုတ်ချေ။

ယခု ထိုမိန်းမကြီးသည် စိတ်ပြောင်းပြီး အလွန်သဘောထား ကောင်းသော အမူအရာမျိုးရှိနေလေ၏။

အဒေါ်ကြီးသည် ဩဘာတို့အား အိမ်၏နံရံခန်း၌ လက်ဖက် သုပ်၊ ချင်းသုပ် စသော စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် နေရာချပေးပြီး ထမင်းချက်ရန် မီးဖိုခန်း၌ အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။

ဩဘာက လူကြီးအား နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဦးလေး... ကျုပ်အဒေါ်ကြီးကို ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ နောက် ပြီးတော့ အင်မတန် စိတ်သဘောထားဆိုးတဲ့ ကျုပ်အဒေါ်ကြီးကို သဘောကောင်းတဲ့ အဒေါ်ကြီးဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက ရယ်မော၍

“မင်းက ငါ့အတွက်ကြောင့် တစ်နေ့မှာ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ဆွေကြုံရမယ်လို့ ငါယုံကြည်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေကို ငါစုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါ မင်းမှာ စိတ် သဘောထားယုတ်ညံ့တဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရ တယ်၊ မင်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ဟာ လူမမည် ကလေးသူငယ် အဝနဲ့ လောကမှာ စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်နေရတယ်၊ မင်းတို့အဒေါ်ကြီးဟာ မင်းတို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်သင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့အဒေါ်ကြီးကို စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန်အောင် ငါလုပ်လိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက လူကြီးကိုကြည့်၍

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီလောက် စိတ်သဘောထားဆိုးတဲ့ အဒေါ်ကြီး စို၊ စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်အောင် ဦးလေး ဘယ်လိုလုပ်လိုက် တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက

“ လောကမှာ ငွေဟာ ဒုတိယဘုရားသခင်လို့ တင်စား
ခေါ်ဝေါ်ကြတယ်။ မင်းတို့အဒေါ်ကြီးကို သဘောထားကောင်းအောင်
ဒုတိယဘုရားသခင်ရဲ့အကူအညီနဲ့ ငါလုပ်လိုက်တာပါကွာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါမှာပင် သြဘာသည် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် သဘော
ထား ကောင်းမွန်သွားခြင်းကို ရိပ်စားမိသွားလေ၏။ ထိုအခါ
လူကြီးက

“ ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် အဒေါ်ကြီး
ဆီမှာပဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါကွာ၊ တကယ်တော့ မင်းတို့
အဒေါ်ကြီးဟာ မင်းတို့အမေရဲ့ ညီမအရင်းဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းတို့နဲ့
သွေးသားမကင်းပါဘူး။ မင်းတို့ အဒေါ်ကြီး အမြဲတမ်း သဘော
ကောင်းနေဖို့ ငါကူညီပေးမှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက လူကြီး၏ကြည့်၍

“ ဦးလေးရဲ့ကျေးဇူး ကြီးလှပါပေတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊
ဦးလေးမှာ ဘာဖြစ်လို့ အန္တရာယ်တွေပတ်လည်ဝိုင်းနေတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက

“ ငါ့မှာ အန္တရာယ်တွေဝိုင်းနေတဲ့အတွက် ငါ့ကို လူဆိုး
တစ်ယောက်လို့တော့ မထင်စေချင်ဘူး၊ ငါ့တစ်သက်မှာ မကောင်းမှု
ဒုစရိုက်အလုပ်ကို ဘယ်သောအခါမှမလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ငါဟာ အရင်တုန်း
က ပုလိပ်အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ပေါ့ကွာ၊ ပုလိပ်အရာရှိဘဝနဲ့
မလွှဲမရှောင်သာပဲ ဥပဒေပြင်ပက လူဆိုးလူသွမ်းတွေကို ဖမ်းဆီးခဲ့ရ
တယ်၊ ဒီလိုဖမ်းဆီးရင်နဲ့ အင်မတန် ရန်ငြိုးရန်စကြီးပြီး ကြောက်မက်
ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ကျားမောင်ဆိုတဲ့ ချိုးပြကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ရန်သူ
ဖြစ်ပွားခဲ့ရတယ်၊ ခါးပြခေါင်းဆောင် ကျားမောင်ဟာ ငါ့ကြောင့်
သူထောင်ကျပြီး တစ်သက်တစ်ကျွန်းခံခဲ့ရတဲ့အတွက် ရန်ငြိုးတွေဖွဲ့ခဲ့
တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သူဟာ ကျွန်းက ထွက်ပြေးပြီး ငါ့ကို
အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးနေခဲ့တာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သြဘာသည် လူကြီး၏စကားကြောင့် အလွန်အံ့သြသွားပြီး

“ ဟင်... ဒါဆိုရင် ဦးလေးက ဟိုးအရင်တုန်းက ပုလိပ်

၂၂ မပင်မြတ်သူရ

အရာရှိကြီးပေါ့၊ ဦးလေးကို ရန်ငြိုးရန်စဖွဲ့ပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့လူက ကျွန်းပြန်လူဆိုးခါးပြကြီးပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးဟာ ပုလိပ် အရာရှိကြီးပဲ၊ လူဆိုးခါးပြကို ဖမ်းတာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ဒီလူကြီးဟာ ဘာဖြစ်လို့ စိုက်တွင်းနက်သထက်နက်ပြီး ဦးလေးကို ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ ...

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ ငါနဲ့ကျားမောင်ရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စအကြောင်းကို ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပေါ့ကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဘဝမှာ ကျားမောင်ကတော့ ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက မပြေနိုင်တဲ့ရန်ငြိုးတွေနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စဖွဲ့ခဲ့တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက ဥပဒေဘောင်ထဲက အမှန်တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်၊ သူဟာ ငါ့အပေါ် ရန်ငြိုးဖွဲ့တာဟာ ရှေးဘဝက ဝဋ်ကြွေးလို့ပဲ မှတ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ မောင်နှမ အဒေါ်ကြီးအိမ်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်နိုင်ပါပြီ၊ ကဲ... ငါသွားတော့မယ်၊ နောက် အကူအညီလိုရင် တောင်းနိုင်တယ်၊ ငါကူညီနိုင်သမျှ မင်းကို ကူညီပေးမှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် လူကြီးသည် ထိုင်ရာမှထ၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဩဘာက လူကြီးကိုကြည့်၍

“ ဦးလေးကို ကျုပ် တစ်ခုတောင်းဆိုချင်တယ် ”
ဟု ပြောလိုက်၏။

ဩဘာ၏စကားကြောင့် လူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ မင်း ဘာတောင်းဆိုချင်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက

“ ဦးလေးနဲ့ ကျုပ် အတူတူလိုက်နေခွင့်ပေးပါ၊ ဦးလေးမှာ အန္တရာယ်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတယ်ဆိုရင် ကျုပ် စိတ်မချဘူး၊ ကျုပ်လည်း ဦးလေး နဲ့အတူတူ လိုက်နေပါရစေ၊ ကျုပ်ရဲ့ညီမလေးဟာ အဒေါ်ကြီးဆီမှာ နေခွင့်ရတယ်ဆိုရင် သူ့အတွက် ဘဝလုံခြုံမှု ရှိသွားပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဩဘာ၏စကားကြောင့် လူကြီးက

ပြုံးယောင်သမ်းသွားပြီး

“ လူလေး၊ မင်းဟာ အသက်ငယ်ပေမဲ့ အရည်အချင်း ရှိတယ်လို့ ငါ့ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်းယုံကြည်တယ်။ မင်း ငါနဲ့အတူ လိုက်နေမယ်ဆိုရင် မင်းကို အမြဲမိတ်ခေါ်နေပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့အတူလိုက်နေမယ်ဆိုရင် မင်းမှာ အန္တရာယ်တွေ ရှိနေနိုင်တယ် နော် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ ကျုပ် ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးကိုမှ မကြောက်ပါဘူး၊ ဦးလေး ဟာ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်နေတာပဲ၊ ဦးလေး ကျုပ်ဆီမှာ ခြေသည်းလက်သည်း ညှပ်တုန်းက ဦးလေးကို အန္တရာယ်ပြုမဲ့ လူတွေကို ကျုပ်ဝင်ပြီး အစွမ်းပြခဲ့တာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကောင်းပြီ လူလေး၊ မင်း ဦးလေးနောက် လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ မင်းရဲ့ညီမလေးကို အဒေါ်ကြီးက ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်မှာ ”

ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် သြဘာသည် လူကြီး၏ ဗဟန်းကြား တောရလမ်း ထဲရှိ နေအိမ်ကြီးသို့ ပါသွားလေ၏။

သြဘာ၏ညီမလေးမှာ အစ်ကိုနှင့် မခွဲချင်သော်လည်း အဒေါ် ဖြစ်သူ၏ ဖော်ရွေသော အမူအရာကြောင့် အိမ်ကြီး၌ ပျော်ရွှင်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ပန်းအိမ် ကွန်ပျူတာ

နိုင်ငံတော်(ရုပ်ရှင်)ကဏ္ဍတိုင်းကဏ္ဍတိုင်းစာပေ၊ ကျမ်းဂန်၊ ကဏ္ဍတိုင်းစာပေ၊ ကဏ္ဍတိုင်းစာပေ

ဩဘာတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော အော်စတင်ကားသည်
ခြံဝသို့ရောက်သောအခါ ခြံစောင့်ဂေါ်ရခါးကြီးက တံခါးကို ဖွင့်ပေး
လေ၏။

လူကြီးသည် အိမ်ကြီး၏ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားကိုဆက်၍
မောင်းနှင်လာခဲ့၏။

ထိုအခါ ဆင်ဝင်အောက်၌ ဩဘာနှင့် ရွယ်တူမိန်းမပျိုတစ်ဦး
အသင့်စောင့်ကြိုနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ လူကြီးက ကားကိုရပ်၍
ဩဘာက အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လိုက်ပြီး

“ဩဘာ... ဆင်ဝင်အောက်မှာရပ်နေတာ ငါ့ရဲ့သမီး
တင်တင်တဲ့”

ဟု ဆိုကာ လူကြီးက

“တင်တင်၊ သမီး အဖေဆီကိုလာပါဦးကွယ်”

ဟု ခေါ်ဝေါ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တင်တင်သည် ဩဘာအား ထူးဆန်းသော အမူအရာ
ဖြင့် ကြည့်၍ အနီးသို့ရောက်ရှိလာလေ၏။

လူကြီးက

“သူ့နာမည် ဩဘာလို့ခေါ်တယ်၊ ဩဘာက အဖေတို့
အိမ်မှာပဲ အတူတူနေလိမ့်မယ်၊ တစ်ခါတုန်းက ကြည့်မြင်တိုင်
ကမ်းနားမှာ ခြေသည်းလက်သည်းညှပ်ရင်းနဲ့ ဩဘာဟာ အဖေ
အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ဖူးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ တင်တင်ဆိုသော မိန်းကလေးသည် မျက်လုံး
များ အရောင်ပြောင်းသွားပြီး

“ဟိုတစ်ခါတုန်းက လူဆိုးခါးပြတွေလက်ထဲက အဖေ
အသက်ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက သူပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သူဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး လက်သည်း
ခြေသည်းညှပ်တဲ့အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရပေမဲ့ ယောက်ျား
ပီပီ ရဲဝံ့တယ်။ မဟုတ်မခံတတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်လည်းရှိတယ်။ သူ့ကို
အဖေတို့နဲ့အတူ အိမ်မှာခေါ်ထားဖို့ ခေါ်လာခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တင်တင်ဆိုသော မိန်းကလေးက ဩဘာအား
နှစ်လိုဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“သမီးတစ်ယောက်တည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ အဖော်မဲ့နေတာနဲ့
အတော်ပဲ၊ သူ အိမ်မှာရှိနေတော့ သမီး မပျင်းတော့ဘူးပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ သမီး သူ့ကို ကိုယ့်သွေးသားအရင်းလိုပဲ
သဘောထားရမယ်”

“ကဲ... ဩဘာ၊ လူလေးနေမဲ့အခန်းကို ဦးလေး ပြပေး
မယ်”

ဟု ဆိုကာ လူကြီးက အိမ်၏အောက်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းသို့

ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထိုအခန်းသည် အိမ်၏အောက်ပိုင်းတွင်ရှိပြီး အခန်းထဲ၌ ခုတင်
ငယ်လေးတစ်လုံး၊ ဗီရိုတစ်လုံးနှင့် စာရေးစားပွဲရှိလေ၏။

လူကြီးက ဩဘာအား အခန်းထဲသို့ဝင်စေပြီး

“တို့အိမ်မှာ ထမင်းချက်နဲ့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ အမျိုးသမီး
နှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ခြံစောင့်ဂေါ်ရခါးတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်၊
ခြံစောင့်ဂေါ်ရခါးကြီးက သစ္စာရှိတယ်ကွ၊ အိမ်အကူမိန်းမနှစ်ယောက်
ကတော့ နီးစပ်ရာခေါ်ထားတဲ့အတွက်ယုံကြည်စိတ်ချမှု မရှိနိုင်ဘူး၊
အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပြီးရင် ရေမိုးချိုးလိုက်ပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် လူကြီးထွက်ခွာသွားသောအခါ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်
၍ တစ်ခဏမျှ အနားယူနေလေ၏။

သူသည် ဆိပ်ကမ်း၌ လက်သည်းခြေသည်းညှပ်သော အလုပ်
ကို စွန့်လွှတ်၍ လူကြီးနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့၏။

ထိုသို့လိုက်လာခဲ့ခြင်းမှာ ငွေကြေးဥစ္စာကြွယ်ဝသော လူကြီး
အား အားကိုးလိုသောသဘောကြောင့် မဟုတ်ချေ။

သူသည် လူကြီးအား မြင်မြင်ချင်း မိဘဆွေမျိုးရင်းကဲ့သို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် လူကြီးကြုံတွေ့ရသော ဘေးအန္တရာယ်များကို မိမိကိုယ်စွမ်းညာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ပါဝင်ကူညီပေးမည်ဟူသောဆန္ဒကြောင့် လိုက်ပါခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဩဘာသည် တစ်ခဏမျှ အနားယူပြီးသောအခါ ခြံထဲ၌ ရေတွင်းသို့သွားပြီး ရေမိုးချိုးလေ၏။

ဩဘာ ရေမိုးချိုးပြီးနောက် ခြံကို တစ်ပတ်ပတ်၍ ကြည့်သောအခါ ခြံ၏တစ်နေရာတွင် တုတ်ရှည်တစ်လက်ဖြင့် သိုင်းကစားနေသော လူကြီးကို မြင်တွေ့ရ၏။

ထိုအခါ ဩဘာ လူကြီးကိုကြည့်၍

“ ဦးလေးက သိုင်းတတ်သလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်ဖို့လောက်တော့ တတ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က လူမိုက်တွေ ငါ့ကို

ဝိုင်းပြီးတိုက်ခိုက်တုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်နိုင်တာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက အလစ်အငိုက်မိပြီး ငါ့ရဲ့နောက်ကျောကို အရိုက်ခံရတဲ့အတွက် ငါ တော်တော်ဒုက္ခရောက်သွားတယ်၊ လူလေးသာ ဝင်မကူခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီတုန်းက ငါ့ရဲ့အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် လူကြီးသိုင်းလေ့ကျင့်နေပုံကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် အနီးတွင်ထိုင်၍ ကြည့်ရှုနေမိလေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ လူကြီးက ဩဘာနှင့် သူ၏သမီးအား ခေါ်၍ အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်၍ ညစာစားသောက်ကြ၏။

လူကြီး၏သမီး တင်တင်သည် ညစာစားသောက်ပြီးနောက် စန္ဒရားဟီးမည်ဟုဆိုကာ အိမ်ကြီး၏အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍သွားလေ၏။

လူကြီးက ဆေးပေါလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး

“ ငါ့နာမည် ဦးအောင်ကြီးလို့ခေါ်တယ်၊ ငါဟာ ပုလိပ်အရာရှိဘဝနဲ့ ဆိုးပေ မိုက်ပေဆိုတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေကို ထောင်ငါးကို ထည့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း လူဆိုးလူမိုက်တွေရဲ့

လောကမှာ ငါ့ရဲ့နာမည်သတင်းဟာ မွေးဖွားခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ ခါးပြခေါင်းဆောင် ကျားမောင်ဟာ အတော်လေးသောင်းကျန်းနေတယ်။ ကျားမောင်ဟာ အရည်အချင်း ရှိတယ်။ သစ္စာခံလူယုံတွေလည်းရှိတယ်။ သူဟာ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကောင်းသလို ဉာဏ်လည်း အင်မတန်ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ပုလိပ်အဖွဲ့က သူ့ကို ဆုငွေတွေ အများကြီးထုတ်ပြီးတော့ ဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ငါဟာ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို တာဝန်ကျတဲ့အခါ ခါးပြခေါင်းဆောင်ကျားမောင်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့တယ်။ ကျားမောင် ဟာ လက်အောက်ငယ်သား အများကြီးမထားဘဲ လျှို့ဝှက်ပြီး ခါးပြမှုတွေ ကျူးလွန်လေ့ရှိတာမို့ သူ့ကိုဖမ်းဖို့ အတော်ခက်ခဲ့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျားမောင်ကြောင့် ပြည်သူတွေ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်းမစားရ ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ကျားမောင်ကို မရရအောင်ဖမ်းဆီးဖို့ ငါ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကျားမောင်နဲ့ငါဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပညာပြိုင်ရင် တောလွဲလေးတွေ လွဲခဲ့ရ တယ်။ ကျားမောင် ခါးပြတိုက်ပြီလို့ သတင်းကြားတာနဲ့ ငါဟာ အစီရောက်အောင် သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျားမောင်ဟာ အရှောင်

အတိမ်းကောင်းတာကြောင့် လက်မတင်လေး လွှတ်မြှောက်သွားခဲ့ တာချည်းပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျားမောင်က ငါဟာ သူ့ကို သဲကြီးမဲကြီးလိုက်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားနေမှန်း ရိပ်စားမိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကို စိန်ခေါ်တဲ့စာတွေ မကြာခဏ ရေးပို့ပေးခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ တော့ ကျားမောင်ဟာ မြို့တစ်မြို့မှာ သူ ခါးပြတိုက်မဲ့အိမ်ကို ကြိုတင်အကြောင်းကြားပြီး ငါ့ကို ရအောင်ဖမ်းဖို့ စိန်ခေါ်ခဲ့တယ်။ ငါဟာ ကျားမောင်ကို ဖမ်းဆီးဖို့အတွက် ပုလိပ်အဖွဲ့ရဲ့ အကူအညီနဲ့ အဘက်ဘက်က ပိတ်ဆို့ထားခဲ့တာမို့ ကျားမောင်ဟာ အဲဒီနေ့က ခါးပြမတိုက်နိုင်ဘဲ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြေးခဲ့ရတယ်။ ဒီအချိန်က စပြီး ကျားမောင်ဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ရန်ငြိုးရန်စ ကြီးကြီးထားခဲ့တယ်။ ကျားမောင်နဲ့ငါဟာ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့သလိုမျိုး ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့တယ်။ ငါဟာ ဆိုးပေ မိုက်ပေဆိုလို့ လူဆိုး လူမိုက်တွေကို ထောင်ထဲကို မရောက်ရောက်အောင် ပို့နိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျားမောင်ကိုလည်း မရမကဖမ်းဆီးပြီး ထောင်ထဲပို့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျားမောင်ကဆိုးတဲ့နေ့ကို ရောက်ပြီး ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က ခြံလေးတစ်ခြံမှာကျားမောင်ကို

ပိတ်ဆို့ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ကျားမောင်ကံခေတ်အချိန်ကို ရောက်လာခဲ့တာဟာ ကျားမောင်မိန်းမ မီးဖွားမဲ့အချိန်ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ကျားမောင်ဟာ သူ့မိန်းမ မီးဖွားမဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတဲ့အတွက် ငါတို့အဖွဲ့ကို လုံးဝမခုခံနိုင်ဘဲ လက်မြှောက်အရုံးပေးခဲ့ရတယ်။ ကျားမောင်ကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ဖမ်းဆီးလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျားမောင်ရဲ့မိန်းမဟာ ဗိုက်မှာလို့ တဆာဆာ အော်ဟစ်နေခဲ့ တယ်။ ကျားမောင်ဟာ သူ့မိန်းမ ကလေးမွေးတာကို စောင့်ကြည့်တဲ့အတွက် သူ့ကိုမဖမ်းဘဲနဲ့ ခဏစောင့်ပေးဖို့ တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျားမောင်လိုလူမျိုးဟာ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး ယုံကြည်စိတ်ချမှုမရှိတဲ့အတွက် ကျားမောင်ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို ငါ မလိုက်နာခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျားမောင်ဟာ ပေါက်ကွဲပြီး ငါ့ကို ထောင်က ထွက်လာတဲ့တစ်နေ့ အသေသတ်မယ်လို့ ကြုံးဝါးခဲ့တယ်။ ကျားမောင်ရဲ့ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် အခန်းထဲမှာ မီးဖွားဖို့ ခက်နေတဲ့ မိန်းမဟာ သူ့ယောက်ျားရဲ့ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားပြီး စိတ် ထိခိုက်တဲ့ဒဏ်ကြောင့် မီးတွင်းထဲမှာပဲ အသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်။ ကျားမောင်က သူ့မိန်းမ မီးတွင်းထဲမှာ သေဆုံးရတာဟာ ငါ့ရဲ့

ဖမ်းဆီးမှုကြောင့်လို့ယူဆပြီး ငါ့ကို အမုန်းကြီးမုန်းတီးခဲ့တယ် ”
 ဟု ပြောလေရာ၊ ဩဘာက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် နားထောင်
 “ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီလူဆိုးကြီးကို ဖမ်းဆီးတဲ့အချိန်မှာ သူ့မိန်းမကလည်း ကလေးမွေးမဲ့အချိန်ဖြစ်နေတာကိုး၊ လူဆိုးကြီးရဲ့ ခုခံမှု မီးတွင်းထဲမှာ အသက်ဆုံးရတာ သနားစရာကောင်းပါတယ်”
 ဟု ပြောလေ၏။
 ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍
 “ ဟုတ်တယ်၊ အပြစ်မဲ့တဲ့မိန်းမဟာ ကျားမောင်ရဲ့မိုက်မဲမှု ကြောင့် မီးတွင်းမှာပဲ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အသက်ဆုံးရရှာတယ်။ ကျားမောင်နဲ့ ဦးလေးရဲ့ကြားမှာ ဒီထက်ပိုပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလည်း ရှိခဲ့သေးတယ်။ ဒီ ဖြစ်ဆိုး ကြောင့် ဦးလေးလည်း စိတ်ထိခိုက်လွန်းတဲ့အတွက် ပုလိပ်အဖွဲ့ကနေ ခွယ်ပြီး အနားယူခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး
 “ ဟင်... ဒီထက်ပိုပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့အဖြစ်

ရှိခဲ့သေးတယ်။ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးလဲ ပြောစမ်းပါဦးဦးလေး။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကျားမောင်ရဲ့ ဗိုက်မဲ့မူကြောင့် သူ့မိန်းမကို မီးဖွားနေတဲ့အချိန်မှာ ဦးလေးဟာ သူ့ကို မဖမ်းချင်ဘဲ ဖမ်းခဲ့ရတယ်။ ကျားမောင်လို ကောင်မျိုးဟာ အင်မတန် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များပြီး ကလိမ်ဉာဏ်အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ သူ့လိုလူမျိုးကိုဖမ်းဖို့ ငါးရှဉ့်ထက်ပိုပြီးတော့ ဖမ်းရခက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့မိန်းမ မီးဖွားပြီးတဲ့အချိန်ကို စောင့်ပါလို့ တောင်းပန်ခဲ့တာကို ဦးလေး မနာခံခဲ့ဘူး။ အဲဒီအခါမှာ ပင်ကိုယ်စိတ်ကြီးတဲ့ကျားမောင်ဟာ အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲပြီးတော့ အော်ဟစ်ဆူပူခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မီးဖွားနေတဲ့ သူ့မိန်းမဟာ သတင်းဆိုးကို မသိသင့်ဘဲသိသွားပြီး မီးတွင်းထဲမှာ ကံဆိုးရရှာတယ်။ ဦးလေးလည်း တာဝန်နဲ့ဝတ္တရားအရ ကျားမောင်ကို စိတ်မကောင်းပေမဲ့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရတယ်။ ဦးလေးနဲ့ ပုလိပ်သားတွေဟာ

အော်ဟစ်ဆူပူနေတဲ့ ကျားမောင်ကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီးတော့ တွန်းထိုးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရတယ်။ ဦးလေးတို့လူစု ကျားမောင်ရဲ့ တံအိမ်ကလေးကအထွက်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပုလိပ်သားတစ်ယောက်ဟာ တံအိမ်ရဲ့ တံခါးကြားကို သမင်လည်ဖြန်လှည့်ကြည့်မိတယ်။ ဒီအချိန်မှာ တံခါးကြားကထွက်လာတဲ့ သေနတ်ပြောင်းတစ်လက်ကို ထိတ်လန့်အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့ရတယ်။ ပုလိပ်သားလေးဟာ တံခါးကြားက သေနတ်ပြောင်းကို မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး နဲ့ကြည့်ပြီး ‘ရန်သူ၊ ရန်သူ၊ ကျုပ်တို့ကို ပစ်တော့မယ်’ လို့ အော်ဟစ်လိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ ဦးလေးလည်း အနောက်ကို ကမ်းကတန်း လှည့်ကြည့်ပြီး တံခါးကြားက ရန်သူရှိတဲ့နေရာကို ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ထိုးပစ်ချလိုက်တယ်။ တံခါးကြားက ရန်သူဟာ ဦးလေးရဲ့သေနတ်ကျည်ဆန်ထိမှန်ဟန်နဲ့ ငြိမ်သက်သွားခဲ့တယ်။ ပုလိပ်သားတွေဟာ တံခါးကြားက ရန်သူကိုကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဦးလေးတို့အားလုံး အင်မတန် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တံခါးကြားက ဦးလေးတို့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်မဲ့ရန်သူဟာ လူဆိုးအရင့်အမာကြီး မဟုတ်ဘဲ အသက်(၁၃)နှစ်အရွယ်လောက်သာရှိတဲ့ ကျားမောင်ရဲ့

သားလေးဖြစ်နေတယ်၊ ကျားမောင်ဟာ သွေးအိုင်ထဲမှာလဲနေတဲ့ သူ့သားလေးကို ပြေးပွေ့ပြီးတော့ သူ့သားအတွက် ဦးလေးကို ကလေးစားချေဖြစ်အောင်ချေမယ်လို့ သစ္စာဆိုခဲ့တယ်၊ ဦးလေးကိုလည်း သွေးဆာနေတဲ့ လူသတ်သမားကြီးလို့ စွပ်စွဲခဲ့တယ်၊ တံခါးကြားက သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ ရန်သူဟာ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေမယ် ဆိုရင် ဦးလေးတို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှပစ်ချလိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ အခုတော့ ကျားမောင်ရဲ့တပည့် လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်လို့ထင်ပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်ချလိုက်မိတယ်၊ ဦးလေးကြောင့် ကျားမောင်တို့ မိသားစုတစ်စုလုံး ပြိုကွဲခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ ဦးလေးလည်း ကျားမောင်ရဲ့သားလေးကို မှားယွင်းပြီးတော့ ပစ်ခတ်တဲ့အချိန်ကစပြီး စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကနေ ထွက်ခဲ့တယ်၊ ကျားမောင်ကတော့ သူ့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်ဒဏ်တွေများလွန်းလို့ သေဒဏ်ချမှတ် ခြင်းခံရတယ်၊ နောက်တော့ အယူခံပြီးတော့ တစ်ကျွန်းကိုရောက်သွား တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ကျားမောင်ရဲ့သတင်းကို ဦးလေး မကြားခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်က နဝလမင်းသား ရောက် လာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ အကျဉ်းသားတွေမဲဖောက်ပြီး

စာစ်ကျွန်းက လွတ်ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျားမောင်ဟာ ခဲပေါက်ပြီး တစ်ကျွန်းကလွတ်လာတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်၊ ဦးလေးနဲ့ ခင်မင်တဲ့ ပုလိပ်အရာရှိကြီးတွေဟာ ကျားမောင် ကျွန်းက ဖြန်လွတ်လာတဲ့အတွက် ဦးလေးကို သတိထားဖို့ အကြောင်းကြား တယ်၊ ဦးလေး ကျားမောင်ကို ဖမ်းဆီးခဲ့တာ (၁၀) နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပါပြီ၊ ဒါကြောင့် လူဆိုးကြီးကျားမောင် သွေးအေးလောက်ပြီလို့ ဦးလေး ထင်မိခဲ့တယ်၊ ဦးလေးရဲ့အထင် သိပ်မှားသွားခဲ့တယ်၊ ထူးမောင်က ဦးလေးကို ရက်ရက်စက်စက် လက်စားချေဖို့ ကြိုးစား ခဲ့တယ် "

ဟု ပြောလေရာ သြတာသည် ဦးအောင်ကြီးကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

" ဦးလေးကို လက်စားချေဖို့ ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဆီမှာ ခြေသည်းလက်သည်းတွေ ညှပ်တုန်းက လူဆိုးတွေ လွတ်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်ခိုင်းတာ ပြောတာလား "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းခါယမ်း ၍

“ကျားမောင်က ဦးလေးကို လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက ရန်ငြိုးရန်စကြီးစွာနဲ့ လက်စားချေဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဦးလေးဟာ ပုလိပ်အဖွဲ့ကနုတ်ထွက်ပြီးတော့ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က သစ်လုံးအိမ်ကလေးမှာ ဦးလေးရဲ့ဇနီး၊ သမီးတို့နဲ့အတူ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ဦးလေးဟာ အမဲပစ်ဝါသနာပါတော့ အားလပ်ရက်တွေမှာ အမဲပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့ ဦးလေးရဲ့ဇနီးနဲ့သမီးဟာ ဈေးနေ့ကို ရောက်တဲ့အတွက် ဈေးဝယ်ဖို့သွားခဲ့တယ်။ ဦးလေးကတော့ အမဲပစ်ဖို့အတွက် တောထဲမှာ ရောက်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ဦးလေးရဲ့ဇနီးနဲ့သမီးဟာ ဈေးကနေပြန်လာတုန်း အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းလာတဲ့ ဂျစ်ကားတစ်စီးဟာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အနောက်ကနေ ဝင်တိုက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဦးလေးရဲ့ဇနီးဟာ သတိကြီးတဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် သမီးလေးကို လမ်းနံဘေးကို တွန်းချပြီး သူကိုယ်တိုင်ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမဲ့ နောက်ကျသွားတဲ့အတွက် ဂျစ်ကားနဲ့တိုက်မိပြီး ကိုယ်တစ်ပိုင်းသေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဂျစ်ကားနဲ့တိုက်မိပြီး သတ်ဖို့ကြိုးစားတဲ့သူဟာ ရန်ငြိုးရန်စကြီးတဲ့ ကျားမောင်ပေါ့။ ဒီအချိန်ကစပြီး ဦးလေးရဲ့ဇနီးဟာ အသက်မသေခဲ့ပေမဲ့ တစ်သက်လုံး

ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နဲ့ပဲ နေသွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျားမောင်ကို မျက်ခြေဖြတ်ချင်တာနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ မနေတော့ဘဲ အင်မတန် ခေါင်တဲ့ ချင်းပြည်နယ်ဘက်ကို ပြောင်းရွှေ့ပြီး နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချင်းပြည်နယ်မှာ တစ်နှစ်လောက်တောင် အေးအေးချမ်းချမ်း မနေခဲ့ရပါဘူး။ ကျားမောင်ဟာ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တဝရံ နောက်ဆုံးအချိန်ကို အေးအေးချမ်းချမ်း စောင့်မျှော်နေတဲ့ ငါ့ဇနီးကို တောင်ပေါ်ကနေ တောင်အောက်ကို တွန်းချခဲ့တယ်။ အဲဒီအဖြစ်ကို ငါ့တစ်သက် ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။ ငါဟာ ငါ့ဇနီးအတွက် တောင် ဇလပ်ပန်းတွေ သွားခူးနေတုန်းမှာ ငါ့ဇနီးဟာ ဘီးတပ် ကုလားထိုင်နဲ့ တောင်ပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ တောင်ဇလပ်ပန်းခူးပြီး ငါပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ငါ့ဇနီးရဲ့ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ဟာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ငါ့ဇနီးအနားကို ရောက်သွားတော့ သူ အသက်ရှင်နေသေးတယ်။ သူဟာ ငါ့ရဲ့လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ကို တောင်ပေါ်က တွန်းချတဲ့ ကျားမောင်ရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ငါဟာ ဇနီးဆုံးတော့ ကျားမောင်ကို အင်မတန်စိတ်ထိခိုက် နာကြည်းသွားခဲ့တယ်။ ငါနဲ့အတူ မိခင်မရှိလို့ အင်မတန် ကြေကွဲဝမ်းနည်းပြီး

စိတ်အားငယ်နေတဲ့ (၁၀)နှစ် သမီးလေး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ ငါဟာ အရင်တုန်းကတော့ ခွင့်လွှတ်တဲ့စိတ်နဲ့ ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဘဝဆုံးမဲ့အချိန်ကိုစောင့်နေတဲ့ ငါ့ဇနီးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျားမောင် ကို မုန်းတီးလွန်းလို့ သူနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ သူ့ကို ဝေးလံခေါင်သီတဲ့ နေရာတွေမှာ ပုန်းခိုပြီးတော့ ရှောင်တိမ်းဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ကို ပြောင်းလာပြီးတော့ ဗဟန်း ကြားတောရလမ်းက အိမ်ကြီးကို ဝယ်ပြီးနေထိုင်ခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ဦးအောင်ကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ဦးလေးတို့ရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စက မသေးပါလား၊ ဒါဆိုရင် ဦးလေး ရန်ကုန်မြို့မှာ ပြောင်းနေပြီးတော့ ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနားမှာ လူဆိုးတွေရဲ့ လုပ်ကြံခံရတာ ပထမဆုံးပေါ့ ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ရန်ကုန်မြို့ကိုရောက်ပြီး ငါ့ရဲ့ရန်သူ ကျားမောင်ဟာ ငါ့ကို

လွယ်လွယ်နဲ့ ရှာမတွေ့လို့လား၊ ငါ့ကိုသတ်ဖြတ်ဖို့အတွက် အချိန်ယူနေသလား မသိဘူး၊ ငါ့ဆီကို ဒုက္ခပေးဖို့ တော်တော်နဲ့ ရောက်မလာတာ အမှန်ပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က ကမ်းနားမှာ လူမိုက်တွေ ကို လုပ်ကြံခိုင်းတာ ပထမဆုံးအကြိမ် ငါ့ကိုပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးတာပဲ၊ ကျားမောင်က ငါ့ကို ပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးနေပြီဆိုတော့ သူ့ရဲ့အန္တရာယ်ကို ဒီအချိန်ကစပြီး ဂရုစိုက်ရတော့မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျားမောင်နဲ့ငါဟာ တစ်ကြိမ်ကြိမ်တော့ ထိပ်တိုက်တွေ့မှာ အသေအချာပါပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက

“ ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနားမှာ ဦးလေးကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားတဲ့ လူမိုက်တွေကို သံလွန်စ ကောက်မကြည့်ဘူးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက

“ စီအိုင်ဒီက အရာရှိတွေက ငါ့တပ်ညွှန်တွေပဲ၊ သူတို့က လူမိုက်တွေကို ငွေပေးပြီး ခိုင်းစေတဲ့လူကို မရရအောင် မေးမြန်းခဲ့ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူမိုက်တွေက သူတို့ကို လျှို့ဝှက်ပြီးခိုင်းစေတဲ့လူကို

၆၄ မင်းမြတ်သူရ

သေသေချာချာ မသိကြဘူး "

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက

" ဒါဆိုရင် လူဆိုးကြီးကျားမောင်က ဦးလေးကို နောက်တစ်ကြိမ် ဒုက္ခပေးဖို့ သေချာနေပြီ။ ကျားမောင်ဟာ ဦးလေး ကြားထောရလမ်းမှာ ရောက်နေပြီဆိုတာ သူသိသွားပြီ။ သူဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ရောက်နေမှာသေချာတယ်။ ဦးလေးရဲ့စိတ်မှာ ကျားမောင်ရဲ့ရန်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် အစောင့်အကြပ်တွေထားဖို့ မကြိုးစားဘူးလား "

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

" ကျားမောင်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ကာကွယ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ အစောင့်အကြပ်တွေ မလိုပါဘူးကွာ။ ငါ့မှာ စိုးရိမ်စရာဆိုလို့ သမီးအတွက်ပဲ ရှိတယ် "

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက

" ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးကို မတရားအန္တရာယ်ပြုနေတာ

တောနာတာပေ

မြတ်နိုးစွာ ခိုး ၆၅

မြင်တော့ ဒီလူကြီးကို ကျုပ်လည်း အစွမ်းရှိသမျှ ပြန်ချချင်စိတ်ပေါက်လာတယ် "

ဟု ပြောလေ၏။

သြဘာ၏စကားကြောင့် လူကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ပခုံးကို ဗုတ်လိုက်ပြီး

" သြဘာ... လူလေး၊ မင်း လူဆိုးကြီးကျားမောင်ကို မကြောက်ဘူးလား "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

" သူတစ်ပါးကို မတရားဒုက္ခပေးတဲ့ လူကြီးကို ကျုပ် မကြောက်ဘူး။ ကျုပ်ဟာ မျက်စိရှေ့မှာ မတရားလုပ်နေတာမြင်ရင် ဝင်ပြီးတော့ နှိမ်နင်းချင်စိတ်တွေ တားဆီးလို့မရဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးလေးနဲ့အတူနေဖို့ ကျုပ် ခွင့်တောင်းရတာပဲ "

ဟု ပြောလေ၏။

သြဘာ၏စကားကြောင့် ဦးအောင်ကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မော၍

တောနာတာပေ

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းဟာ လူသားငယ်တွေ
သတ္တိက မခေပါလားကွ၊ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးကို ငါ သဘောကျ
တယ်၊ တို့မြန်မာနိုင်ငံမှာ မင်းလိုလူငယ်တွေ တိုးပွားလာမယ်ဆိုရင်
မြန်မာပြည်ကြီးဟာ သူ့ကျွန်ဘဝက အမြန်ဆုံး လွတ်မြောက်သွားမှာ
ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုညက သြဘာနှင့် ဦးအောင်ကြီးသည် ညဉ့်နက်သည်အထိ
စကားပြောဆိုရင်း အချိန်ကုန်လွန်သွားခဲ့လေ၏။

သြဘာသည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သေးအခါ အိပ်ရာထ
နောက်ကျလေ၏။

သြဘာ၏အိပ်ခန်းသို့ အိမ်၌ အကူလုပ်ကိုင်သော အမျိုးသမီး
ကြီး ရောက်ရှိလာပြီး နံနက်စာစားရန် ခေါ်ယူလေ၏။

သြဘာသည် နံနက်စာစားရန် ထမင်းစားခန်းသို့ရောက်သော
အခါ လူကြီးနှင့်သမီးကို မြင်တွေ့ရလေ၏။ သူမသည် သြဘာအား
အဖော်ရသော အမူအရာဖြင့်ကြည့်၍

“ဒီမှာထိုင် သြဘာ၊ ပဲပြုတ်ထမင်းနဲ့ ငါးရုံခြောက်တွေရှိတယ်၊

အားရပါးရ စားပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးကမူ အသီးအရွက်များခတ်ထားသော ဆန်ပြုတ်
ထိုသာ သောက်လေ၏။ နံနက်စာစားပြီးသောအခါ လူကြီးက
သြဘာအား စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး စာအုပ်များကို
ပြသကာ

“ဟောဒီမှာ မြန်မာလိုရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေအပြင် အင်္ဂလိပ်
လို ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေလည်းရှိတယ်၊ မင်း အင်္ဂလိပ်စာ
ဖတ်တတ်သလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သြဘာက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဖတ်တတ်ပါတယ်”

ဟု ဖြေလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက သြဘာကိုကြည့်၍

“မင်းနဲ့ငါ ခင်မင်တာကြာခဲ့ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဘဝရဲ့နောက်
ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ငါမသိရသေးဘူး”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သြဘာက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်လှည့်ပြီး

“ ကျွန်တော့်ရဲ့မိဘနှစ်ပါးဟာ သဘောမောက်ပြီး အသက်ဆုံး
 ခဲ့ရတယ်။ အဖေဟာ (စတီးဘရားသား) ကုမ္ပဏီက စာရေးကြီးပေါ့။
 ဒါကြောင့် အဖေရဲ့ကျေးဇူးနဲ့ ကျုပ်ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက အင်္ဂလိပ်
 စာကို ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်အောင် သင်ကြားခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့်
 နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်ပါတယ်။ အဖေဆုံးပါး
 ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ပိုင်တဲ့အိမ်ကို အမျိုးတွေက ပိုင်းပြီး
 အပိုင်စီးလိုက်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမဟာ
 ခိုကိုးရာမဲ့နဲ့ မင်္ဂလာဒုံက အဒေါ်ဆီမှာ ခိုဖို့ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
 အလွန်ငွေဂုဏ်မောက်တဲ့ အဒေါ်ဟာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို အိမ်မှာ
 နေထိုင်ခွင့်မပေးခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့မောင်နှမဟာ
 ခြောက်ထပ်ကြီးဘက်က မြေအလွတ်ကလေးမှာ တဲကလေး ထိုးပြီး
 တော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ အသက်မွေးခဲ့ရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာ၏စကားကို နားထောင်ပြီး ဦးအောင်ကြီးက စိတ်
 မကောင်းဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချ၍

“ မင်းတို့မောင်နှမရဲ့ဘဝဟာ ငယ်စဉ်ကာလက အလွန်

ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခဲ့တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်းရဲမှုတွေ ကြုံခဲ့တဲ့
 ဘဝမှာ အားအဖြစ်လူပြီးတော့ ကြိုးပမ်းမယ်ဆိုရင် အောင်မြင်မှု
 စန်းတိုင်ကို လျှောက်လှမ်းနိုင်မှာ သေချာတယ်။ ဘဝမှာ ဆင်းရဲခြင်း၊
 ခွဲခွဲခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်း စတဲ့ ခံစားမှုတွေကို ခံစားဖူးမှ ချမ်းသာ
 ခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်းရဲ့အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားရလိမ့်မယ်။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောကမှာ လူသာလျှင် ပဓာနပါပဲကွာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဦးအောင်ကြီးက ၎င်းစုဆောင်းထားသော စာကြည့်
 တိုက်အတွင်းရှိ စာအုပ်ကောင်းများကို လိုက်လံပြသလေ၏။

ဩဘာသည် ဦးအောင်ကြီး၏ စာအုပ်ကောင်းများကို မြင်တွေ့
 သွားပြီး အလွန်ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားကာ

“ ကျုပ် ဦးလေးနဲ့နေရတာ ရတနာပုံကြီးဆိုက်တာပဲ။ ကျုပ်က
 စာဖတ်ဝါသနာ အလွန်ပါတာဗျ။ အခုတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ စာအုပ်
 တွေ ဖတ်လို့မကုန်နိုင်အောင်ရှိနေတာပဲ။ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ ”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ဩဘာသည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ဘဲ

စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုရင်း အချိန်ကုန်လွန်သွားလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ဦးအောင်ကြီး၏သမီး တင်တင်သည် စာအုပ်ဖတ်နေသော သြဘာ၏အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး

“ ငါ့မှာတော့ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့အိမ်ကြီးမှာ နင်ရောက်လာတဲ့အတွက် အဖော်ရပြီဆိုပြီး ပျော်နေလိုက်တာ၊ အခုတော့ နင်က စာအုပ်ပုံကြားမှာပဲ ခေါင်းတင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတာကိုး ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာက စာအုပ်ဖတ်ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး

“ ငါ့ဘဝမှာ စာဖတ်တတ်စေရန်အတွက် စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖို့ ဝါသနာပါခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေမရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ညီမလေးရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်နေရတာနဲ့ပဲ စာတတ်တဲ့ ဘဝကို မရောက်နိုင်ဘူး၊ စာအုပ်စာပေဆိုတာလည်း ဆင်းရဲသား နင်းပြားတွေအတွက် ရှားပါးလွန်းပါတယ်၊ ဆိပ်ကမ်းမှာ ခြေသည်း လက်သည်းညှပ်တဲ့ဘဝနဲ့ အသက်မွေးတုန်းက ခြေသည်းလက်သည်း ညှပ်ရင်း စာအုပ်ရှိတဲ့လူကြီးတွေဆီမှာ စာအုပ်လေးတွေငှားပြီး ဖတ်ရတယ်၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ တင်တင်လည်း စာအုပ်ဖတ်တာ ဝါသနာ မပါဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ တင်တင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ စာဖတ်ဖို့ အဖေက တိုက်တွန်းပေမဲ့ စာဖတ်ရတာ ခက်ပျင်းတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ရတနာပုံကြီးကို အနီးမှာရှိလျက် တူးဖော် ခြင်း မရှိသော တင်တင်ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ တင်တင်က ရတနာပုံကြီးကို ဖင်ခုထိုင်ပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိမှန်း သိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား ”

ဟု ပြောလေရာ တင်တင်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် သြဘာကို ကြည့်၍

“ ရတနာပုံကြီးကို ဖင်ခုထိုင်ပြီး တန်ဖိုးရှိမှန်းမသိဘူးဟုတ်လား၊ စာကြည့်ခန်းထဲကစာအုပ်တွေကို နင်က ရတနာပုံလို့ ပြောတာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သြဘာက ခေါင်းညိတ်၍

“ စာအုပ်စာပေ လူ့စိတ်ဆွေဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတယ်လေ၊
 စာရေးဆရာတွေက သူတို့ရဲ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့
 အတွေ့အကြုံ၊ ဗဟုသုတတွေကို စာအုပ်ထဲမှာ ရေးသားခဲ့ကြတယ်၊
 လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာ အတွေ့အကြုံတွေကို သိရဖို့
 အတွက် သူတို့လို နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်ခံမနေဘဲ စာအုပ်လေး
 တစ်အုပ်ဖတ်လိုက်ရုံနဲ့ ရနိုင်တယ်၊ ဒါဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့
 အခွင့်အရေးပဲ၊ ဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံသင့်ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ တင်တင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍
 “ နင်နဲ့ငါ့အဖေဟာ စိတ်သဘောချင်း အတော်တူပဲတယ်၊
 နင်တို့နှစ်ယောက် သားအဖဆိုရင် ယုံလောက်တယ်၊ လောလော
 ဆယ် ငါ့ကို စာအုပ်ဖတ်ဖို့အတွက် တရားတွေဟောမနေပါနဲ့၊
 ငါတို့နှစ်ယောက် ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ကြရအောင်၊ အိမ်ကြီး
 ထဲမှာ အဖေနဲ့အတူ အထီးကျန်နေနေရတာ ငါ ငြီးငွေ့လှပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။
 ထို့နောက် သြဘာနှင့် တင်တင်သည် ခြံဝန်းထဲသို့ဆင်း၍
 လမ်းလျှောက်ကြလေ၏။ တင်တင်သည် ခြံထဲ၌ သူမစိုက်ပျိုးထား

သော ပန်းပင်များကို သြဘာအား လိုက်လံပြသလေ၏။
 ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့အိမ်၌ ခိုင်းစေထားသော မိန်းမသည်
 ချိုင့်တစ်လုံးကိုဆွဲ၍ ခြံထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာ၏။
 ထိုအခါ ၎င်းတို့ကို အိမ်ကြီး၏ဝရန်တာမှ ကြည့်ရှုနေသော
 ဦးအောင်ကြီးက လက်ယက်ခေါ်လိုက်ပြီး

“ လာကြဟေ့၊ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့် စားရ
 အောင် ”

ဟု ဆိုကာ ကိတ်မုန့်တစ်ချပ်ကိုစား၍ လက်ဖက်ရည်ကို
 သောက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခါ သြဘာက
 “ ဦးလေးမှာ အန္တရာယ်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတာ၊ အပြင်က
 လက်ဖက်ရည်တွေ ဝယ်သောက်တာ အန္တရာယ်မရှိဘူးလား ”
 ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက လက်ဖက်ရည်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချထား
 လိုက်ပြီး

“ မင်းပြောမှ ငါ သတိပြုမိတယ်၊ ငါ့ရဲ့ရန်သူဟာ လက်ဖက်

၆၆ မင်းမြတ်သူရ

ရည်ထဲမှာ အဆိပ်ခတ်နိုင်တာပဲ ”

ဟု ပြောရင်း လက်ဖက်ရည်ဝယ်လာသော မိန်းမ၏မျက်နှာကို ကြည့်၍ ဦးအောင်ကြီးက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ ဟဲ့... ခင်မိုး၊ နင် ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ကာကာဆိုင် မရောက်မီမှာ နင် ဘယ်ကိုဝင်သေးသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ခင်မိုးဆိုသော မိန်းမသည် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြင့်

“ ဟို... ဟို... ကာကာဆိုင်မရောက်မီမှာ အကြော်ဆိုင်ကို ခဏဝင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက

“ အကြော်ဆိုင်ကိုဝင်တယ် ဟုတ်လား၊ အကြော်ဆိုင်မှာဝင်ပြီး အကြော်စားရအောင် နင့်မှာ ဘယ်ကပိုက်ဆံရသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ခင်မိုးဆိုသော မိန်းမသည် အတန်ကြာအောင်

မြရတနာသိုး ၇၅

ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

“ ဆရာကြီးကိုပြောရမှာ မဝံ့ရဲပါဘူး၊ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာ ခါရောင်၊ ကျွန်မ ရေးသွားရင်း လူတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ ပါတယ်၊ ဒီနေ့ အဲဒီလူက ဖိတ်ခေါ်တာနဲ့ အကြော်ဆိုင်မှာ အကြော် ဝင်စားခဲ့တာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ခင်မိုး၏စကားကြောင့် ဦးအောင်ကြီးက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်

ဖြင့်

“ အဲဒီလူက တစ်ယောက်တည်းလား၊ အဖော်နဲ့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ခင်မိုးဆိုသော မိန်းမက

“ သူဟာ အဖော်မရှိပါဘူး၊ ဒီနေ့လည်း ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက် တည်း တွေ့တာပါ၊ ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေး အကြော်စားနိုင် အောင်လို့ အကြော်ဆိုင်မှာထိုင်ခိုင်းပြီး ဆရာကြီးအတွက် လက်ဖက် ရည်ကိုတောင် သူကိုယ်တိုင် သွားဝယ်ပေးပါတယ်၊ သူဟာ အလွန် သဘောကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ”

၈၆ စမင်းမြတ်သူရ

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် မခင်မိုး၏စကားဆုံးသည်နှင့် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး

“ အဲဒီလက်ဖက်ရည်တွေကို မြောင်းထဲသွားသွန်ပစ်လိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေကိုလည်း အမှိုက်တောင်းထဲထည့်လိုက်၊ ခင်မိုး... နင်ဟာ ငါတို့အိမ်ရဲ့စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်တဲ့အတွက် ညနေမှာပဲ အိမ်က ပြန်ပေတော့ ”

ဟု ပြောကာ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းကို ဖျက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက ဦးအောင်ကြီးအနီးသို့ကပ်၍

“ ဦးလေးရဲ့ရန်သူက အနီးကပ်တိုက်စစ်ဆင်နေပြီနဲ့တူတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ မင်းရဲ့သတိပေးစကားကြောင့် အိမ်ဖော်မိန်းမရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ဆီတွေကွက်နေတာ မြင်တွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် မသင်္ကာဖြစ်ပြီး မေးမြန်းလိုက်တာပဲ၊ ရန်သူဟာ ငါသောက်မဲ့ လက်ဖက်ရည်ထဲမှာ အဆိပ်ခတ်လိုက်မှာ သေချာတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီး၏စကားကြောင့် ဩဘာက လက်ဖက်ရည်များကို ကြည့်၍

“ လက်ဖက်ရည်ထဲမှာ အဆိပ်ထပ်ထားတာကို သေချာအောင် စမ်းသပ်မဲ့နည်းလမ်းရှိတယ် ”

ဟု ပြောကာ လက်ဖက်ရည်များကိုယူပြီး လူကြီး၏ခြံအပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

ခြံဝန်း၏အပြင်ဘက်တွင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ပြီး သေဆုံးဆဲဖြစ်နေသော ခွေးအိုကြီးတစ်ကောင်ရှိ၏။

ဩဘာသည် ခွေးအိုကြီးအနီးတွင် လက်ဖက်ရည်များကို နန်းကန်ပြားဖြင့် ချပေးလိုက်သောအခါ ခွေးအိုကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ကို လျှာဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက်လျှက်လိုက်ပြီး လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။

ခွေးအိုကြီး၏ ဝေတနာခံစားမှုများ ချုပ်ငြိမ်းသွားလေ၏။ လက်ဖက်ရည်၌ အဆိပ်ရှိကြောင်း တိကျခိုင်မာသွားလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး

“ငါ့ရဲ့ရန်သူဟာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်စစ်ဆင်နေတယ် ဆိုတာ သေချာသွားပြီပေါ့။ ငါတို့အားလုံး နေတာ စားတာကအစ သတိရှိမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု ပြောကာ လူကြီးသည် အိမ်၌ ထမင်းချက်သော မိန်းမကြီး နှင့် ခြံစောင့် ဂေါ်ရခါးကိုခေါ်ယူ၍ စည်းကမ်းချက်အသစ်များကို ထုတ်လေ၏။

ခြံစောင့် ဂေါ်ရခါးအား ယခင်ထက်ပို၍ ဝီရိယကြီးစွာဖြင့် ခြံကို စောင့်ကြပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း မှာကြားလေ၏။

ထမင်းချက်မိန်းမကြီးအား

“ဒီမှာ ဒေါ်တုတ်၊ ဒီအိမ်က မိန်းကလေး ခင်မိုးကိုတော့ စည်းကမ်းမောက်ဖျက်တဲ့အတွက် အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ သူ့နေရာ မှာ အစားဝင်ဖို့အတွက် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံးခေါ်ပေတော့၊ လုပ်ခလစာထက် ယုံကြည်စိတ်ချရဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ တတ်နိုင်ရင် ခင်ဗျာနဲ့သိတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ ခေါ်ပါ”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်တုတ်ဆိုသော ထမင်းချက်မိန်းမကြီးက

“ကျွန်မ တူမတစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ်၊ သူဟာ မိဘဆုံးသွားပြီးကတည်းက အလုပ်မရှိလို့ အိမ်မှာခိုကပ်နေတဲ့သူပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ဒေါ်တုတ်၏တူမကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး အလုပ်ခန့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“ထိုနေ့ညနေသို့ရောက်သောအခါ ဦးအောင်ကြီးက သြဘာတို အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ယူပြီး သံသေတ္တာတစ်လုံးကို ဖွင့်လှစ်ပြလေ၏။

ထိုအခါ သေတ္တာထဲတွင် ခြောက်လုံးပြုူးသေနတ်များနှင့် ကျည်ဆန်များကို တွေ့ရလေ၏။ လူကြီးက သူ၏အခန်းထဲရှိ ခြောက်လုံးပြုူး သေနတ်တစ်လက်ကို ထပ်မံထုတ်ယူပြလိုက်ရာ သြဘာက အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဦးလေးဆီမှာ သေနတ်တွေမနည်းပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီခေတ်မှာတော့ ပိုက်ဆံရှိရင် ရှားဖွေလို့

ရပါတယ်ကွာ၊ ငါ့မှာ ရန်သူတွေရှိနေတဲ့အတွက် လက်နက်တွေကို
ကြိုတင်ပြီး စုဆောင်းထားတာကွ၊ ငါ့ရဲ့ရန်သူဟာ တဖြည်းဖြည်း
နီးကပ်လာပြီ၊ သေနတ်တစ်လက်တည်း ထုတ်ပြီးတော့ အံ့ဆွဲထဲ
ထည့်ထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ သေနတ်နှစ်လက်ကို အသင့်ဆောင်ထား
မှဖြစ်မယ်၊ မင်းကို မြို့ပြင်ခေါ်ပြီး သေနတ်ပစ်သင်ပေးမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် လူငယ်ပီပီ သေနတ်ပစ်ရန်
စိတ်အားထက်သန်သွားလေ၏။

၆၀ ပန်စား၊ နာဂြံပေးစာများ ရေးသားလို့ပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇ အသောက်လမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လွှဲပို့၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ဦးအောင်ကြီးက ဩဘာနှင့်
တင်တင်ကို အော်စတင်ကားလေးဖြင့် ခေါ်ယူကာ ရန်ကုန်မြို့ပြင်သို့
ထွက်ခဲ့လေ၏။

ရန်ကုန်မြို့ပြင်ရှိ လူသူကင်းရှင်းသောအရပ်သို့ရောက်သောအခါ
အော်စတင်ကားလေးကိုရပ်၍ ဩဘာတို့လူစုသည် လမ်းနံဘေး
တစ်နေရာသို့ ဆင်းသွားလေ၏။

ထို့နောက် အရိပ်ရသော သစ်ပင်ပေါက်၌ထိုင်ကာ ခြောက်
လုံးပြူးသေနတ်ကို ကျည်ဆန်များထည့်သွင်းပုံ၊ မောင်းတင်ပုံ၊
သေနတ်တိုက်ချွတ် ဆေးကြောပုံများကို သင်ပြပေးလေ၏။

ထို့နောက် သြဘာက သေနတ်ကို ထိုယံတိုင် ကျည်ဆန်များ ထည့်သွင်းလေ၏။

သြဘာသည် လူကြီး၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို အလွန် စိတ်ဝင်စားသဖြင့် သေသေချာချာ မှတ်သားကြည့်ရှုလေ၏။

တင်တင်ကမူ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ သာမန်မျှသာ ကြည့်ရှု လေ၏။

ထို့နောက် လူကြီးသည် ကားထဲမှ ပုလင်းလွတ်များကိုထုတ်၍ ကျောက်တုံးသို့တင်ကာ အဝေးမှနေ၍ သေနတ်ဖြင့်ထိမှန်အောင် ပစ်ပြ လေ၏။

သြဘာက လူကြီး၏လက်တည်ပုံကို ကြည့်၍ သဘောကျကာ

“ဦးလေး သေနတ်ပစ်တာ အတော်လက်ဖြောင့်တာပဲ၊ ပုလင်းတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ခွမ်းခနဲ၊ ခွမ်းခနဲ ထိကုန်တယ်၊ ဟဲ့... ဟဲ့... ကျုပ်လည်း ဦးလေးလို သေနတ်မပစ်တတ်ပေမဲ့ လေးဂွနဲ့ ပစ်ရင်တော့ ဒီပုလင်းတွေကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး မှန်အောင်ပစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးအောင်ကြီးသည် သြဘာ၏စကားကြောင့်

မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် မင်းက လေးဂွပစ်လက်ဖြောင့်တယ်ပေါ့၊ မင်းရဲ့ လက်ကိုသိရအောင် ကားထဲမှာ ငါ့လေးဂွတစ်လက်ပါတယ်၊ ထိုင်နဲ့ အောက်မှာ သွားယူစမ်း”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာသည် ကားထဲရှိလေးဂွကိုယူ၍ ပြန်လည် ချောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက

“ကျောက်တုံးပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ပုလင်းကို လေးဂွနဲ့ မှန်အောင်ပစ်ကြည့်စမ်း”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် သြဘာသည် လေးဂွကို လောက်စာလုံးထည့်ကာ ခပ်ကိုင်းများကို နှစ်ချက်သုံးချက် ပစ်ကြည့်လေ၏။

ထိုသို့ ပစ်ကြည့်ပြီးနောက် သြဘာက

“ဦးလေးရဲ့လေးဂွကတော့ ထိချက်သိပ်ကောင်းတယ်၊ အပြစ် မြောစရာ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စပစ်တော့မယ်”

ဟု ဆိုကာ လေးဝှေ့ဖြင့် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော ပုလင်းကို ပစ်ထည့်လိုက်ရာ ပုလင်းသည် လောက်စာလုံးထိမှန်ပြီး ခွမ်းခနဲ မြည်အောင် ကွဲသွားလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် လက်ခုပ်တီးလိုက်ပြီး

“ မင်းလက် အတော်ဖြောင့်တာပဲ၊ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းကို သေနတ်ပစ် သင်ပေးစရာတောင် မလိုဘူး၊ လေးဝှေ့ ကောင်းကောင်း ပစ်နိုင်ရင် အန္တရာယ်ကို ကောင်းကောင်းကာကွယ်နိုင်လိမ့်မယ် ကျောက်တုံးပေါ်က ပုလင်းတွေ ထပ်ပြီးပစ်ကြည့်စမ်းပါ ”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာသည် လောက်စာလုံးဖြင့် ပုလင်းသုံးလုံးကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ပစ်လိုက်ရာ ပုလင်းများအားလုံး ထိမှန်ပြီး တခွမ်းခွမ်း ကွဲသွားလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် သြဘာ၏ပခုံးကို ပုတ်ခွက်

“ သိပ်ကောင်းတဲ့ ထိချက်တွေပဲ၊ မင်းရဲ့လေးဝှေ့မှာ လောက်စာလုံးအစား ထိချက်ပြင်းထန်ပြီး အလေးချိန်စီးတဲ့ပစ္စည်းမျိုး လဲလိုက်ရင် မင်းရဲ့လက်ထဲမှာရှိတဲ့ လေးဝှေ့ဟာ အလွန်ကြောက်စရာ

ကောင်းမှာပဲ ”

ဟု ပြောကာ သြဘာအား ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ပစ်ခြင်းကို သာမန်မျှသာ သင်ကြားပေးပြီး မြို့ပြင်မှ ပြန်ခဲ့လေ၏။

သြဘာသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် ကျည်ဆန်ခြောက် တောင့် ကုန်အောင်ပစ်ခဲ့ရသဖြင့် အလွန်ကျေနပ်သဘောကျ ခဲ့လေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် အပြန်လမ်းသို့ရောက်သောအခါ ကြား ဆာရလမ်းသို့ မပြန်သေးဘဲ ပုဇွန်တောင်ဘက်သို့သွားကာ မူလီ ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်၌ သံဂေါ်လီများဝယ်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ လူကြီးက သြဘာအား

“ ဒီနေ့ မင်းအတွက် သံဂေါ်လီအလုံး (၁၀၀) ဝယ်လာတယ်၊ သံဂေါ်လီတွေထည့်ဖို့ သားရေအိတ်တွေလည်း မင်းကို ငါ့ ပေးမယ်၊ ချီရဲ့ရန်သူတွေနဲ့ အနီးကပ်ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွေဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းလက်ထဲမှာရှိတဲ့ သံဂေါ်လီဟာ အသုံးဝင်မှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ သြဘာသည် ခြံထဲ၌ လေးဝှေ့ပစ် လေ့ကျင့်နေ

လေ၏။

ဩဘာသည် ခြံဝန်းထဲ၌လှည့်လည်သွားလာရင်း ဦးအောင်ကြီး
၏ခြံဝန်းသည် လုံခြုံစိတ်ချမှုမရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် ခြံစည်းရိုးများ ပြောင်းလဲကာရန်ရန် ဦးအောင်ကြီး
အား အကြံပေးခဲ့၏။

ဩဘာ၏စကားကို နားထောင်၍ ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်း
ညိတ်ကာ

“ မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ခြံစည်းရိုးတွေဟာ စိတ်ချရမှု
မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် အိမ်ပတ်လည်မှာမြင့်မားတဲ့ အုတ်တံတိုင်းတွေ
ကာရံဖို့အတွက် ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနေ့ည၌ မိုးများ ဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသွန်းလေ၏။ လူကြီးသည်
နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးအား ခေါ်
ယူ၍

“ ခြံနောက်မှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပျိုးထားတဲ့ မှိုကွင်းရဲ့အခြေအနေ
ဘယ်လိုလဲ၊ သွားကြည့်ကြစမ်း ”

ဟု အဆိန်ပေးလိုက်ရာ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးနှင့် တူမလေးသည်
လူကြီးကိုယ်တိုင် မှိုက်ထားသော မှိုကွင်းကို သွားရောက်ကြည့်ရှု
လေ၏။

ထို့နောက် ခဏကြာလျှင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး

“ ဆရာကြီးရဲ့မှိုတွေ စားလို့မရသေးဘူး၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်
ထားရဦးမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက ဩဘာ၏ဘက်သို့
လှည့်၍

“ ငါဟာ မှိုကို အလွန်ကြိုက်တယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် မှိုကို
ငါ့စိတ်တိုင်းကျ စားလို့ရအောင် ခြံနောက်က ကွက်လပ်မှာ မှိုက်ထား
ခဲ့တာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ထမင်းချက်
မိန်းမကြီးက

“ ခြံထောင့်က မှိုတွေဟာ ဆရာစိတ်တိုင်းကျ စားလို့ရပါပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့်
ခေါင်းညိတ်၍

“ ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ ငါတို့အတွက် စပါယ်ရှယ်ဟင်း
ချက်ပေတော့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးသည် လူကြီး၏အကြိုက်
မို့ဟင်းကို အကျအနု ချက်ပြုတ်လေတော့၏။

လူကြီးက ဩဘာအားခေါ်၍

“ ငါဟာ မို့ဟင်းသိပ်ကြိုက်တာကွ၊ ဒီနေ့ မို့ကို အမျိုးမျိုး
လုပ်စားကြမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဩဘာသည် စာကြည့်ခန်းသို့သွား၍ စာအုပ်များ
ကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

ထမင်းစားချိန်သို့ရောက်သောအခါ လူကြီးက

“ ငါတို့သုံးယောက် မို့ဟင်းကို အားပါးတရ စားကြမယ်
ဟေ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်၏အောက်ထပ်မှ အော်သံကိုကြားရသဖြင့်

ဩဘာတို့သည် စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် အောက်ထပ်သို့ အပြေးအလွှား
ဆင်းသွားကြလေ၏။

ထိုအခါ အော်သံသည် အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းမှ ကြားရ
သဖြင့် ထိုနေရာသို့ အစွမ်းကုန် ပြေးသွားလေ၏။

ထိုအခါ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် လဲကျနေသော ထမင်းချက်
မိန်းမကြီးနှင့် သူမ၏တူမကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

လူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးနှင့်
သူမ၏တူမအား စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ

“ သူတို့နှစ်ယောက် အသက်ရှိသေးစာယ်၊ သူတို့ ဘယ်လို
မေ့မြောသွားတာလဲ ”

ဟု ရေရွတ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ စားပွဲခုံပေါ်တွင် တင်ထားသော မို့ဟင်းတစ်ခွက်ကို
မြင်တွေ့ရလေ၏။

ဩဘာက မို့ဟင်းပန်းကန်ကိုကြည့်၍

“ ဟုတ်ပြီ ဦးလေး၊ ကျုပ်သိပြီ၊ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးနဲ့
သူတူမဟာ မို့ဟင်းကိုယူစားရင်းနဲ့ အဆိပ်မိပြီး မေ့မြောသွားတာ

ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းရင်း

“ဒီလူတွေ အဆိပ်မစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့ရဲ့မိစ္ဆာဟာ အဆိပ်အတောက်မဖြစ်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးမိစ္ဆာကို ငါ့ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ စိုက်ပျိုးထားခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် မှီဟင်းကနေ အဆိပ်အတောက်မဖြစ်တာတော့ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ သြဘာက မီးဖိုခန်းအနံ့ လှည့်လည်ကြည့်ရှု၍

“ဦးလေး သူတို့နှစ်ယောက် မေ့မြောသွားတာ မှီဟင်းကလွဲပြီး ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဦးလေးရဲ့မိစ္ဆာဟာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မှီဟင်းကို စားထားတဲ့လက္ခဏာရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ သေချာအောင် ဦးလေးရဲ့မိစ္ဆာကို သွားကြည့်ကြရအောင်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာနှင့်လူကြီးသည် အိမ်အနောက်တွင်ရှိသော

လူကြီး ၏ မှီကျင်းကို သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ မှီပွင့်များ၏လက္ခဏာကို ကြည့်ရှု၍ လူကြီးသည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး

“ဟင်... ငါ့ရဲ့မိစ္ဆာ အရောင်ပြောင်းနေပါလား၊ အရင်တုန်းက စိုက်ခဲ့တဲ့မိစ္ဆာဟာ ဒီလိုမို့မျိုးမဟုတ်ဘူး”

ဟု အံ့သြဟန်ဖြင့် ရေရွတ်လေ၏။

ထို့နောက် မိစ္ဆာထဲသို့ဆင်း၍ မှီပွင့်များကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလေ၏။

ပြီးနောက် ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဒီမိစ္ဆာ ငါ့စိုက်ခဲ့တဲ့မိစ္ဆာမဟုတ်ဘူး၊ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်လာတဲ့ မှီလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် ဒီနေရာကို အဆိပ်အတောက်ရှိတဲ့ မိစ္ဆာရောက်နေရတာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဦးလေးရဲ့ခြံစည်းရိုးဟာ မလုံဘူးဆိုတာ သေချာသွားပြီ၊ ဒါဟာ ဦးလေးရဲ့ရန်သူ ကျွန်းပြန်ကြီးလက်ချက်ပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေး၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ မင်းပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ ငါ့အတွက် အန္တရာယ်ဟာ အလွန်နီးကပ်နေပါလား၊ ငါ့ရန်သူဟာ မှီတွင်းမှာ အဆိပ်အတောက် ဖြစ်စေမဲ့ မှီတွေကို လာပြီးစိုက်ပျိုးသွားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ဟာ မှီဆိပ်တက်ပြီး သေလု မျောပါးဖြစ်နေတာပဲ၊ သူတို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိနေပြီ၊ အမြန်ဆုံး ဆေးဆရာဆီ ရောက်အောင် ပို့ရမယ် ”

ဟု ပြောကာ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးနှင့် သူ၏တူမအား ကားပေါ် သို့တင်၍ ကုလားဆရာဝန်ကြီးထံသို့ ခေါ်ယူသွားလေ၏။

ကုလားဆရာဝန်ကြီးသည် လူနာနှစ်ဦးအား ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး

“ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လက္ခဏာဟာ မှီဆိပ်တက်တဲ့ လက္ခဏာပါပဲ၊ ကံကောင်းထောက်မလို့ နှစ်ယောက်စလုံး မှီဟင်းကို နည်းနည်းလေးပဲ စားလိုက်ပုံရတယ်၊ မှီဟင်းကို အားရပါးရ စားမိပြီ ဆိုရင်တော့ လူနာတွေကို အသက်ပြန်ရှင်နိုင်အောင် ကျုပ် ဘယ်လိုမှ

ကုသနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ဆိုကာ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးနှင့် သူ၏တူမအား ကမန်း ကတန်း ဆေးကုပေးလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးသည် ဦးစွာ သတိရလာ၏။ ခဏကြာလျှင် သူမ၏တူမလည်း ပြန်လည်သတိရ လာ၏။

ထမင်းချက် မိန်းမကြီးသည် သူမတို့၏အခြေအနေမှန်ကို သိရှိ သွားသောအခါ ချုံးပွဲချ၍ ငိုကြွေးလိုက်ပြီး

“ ကျွန်မတို့ဆရာအိမ်မှာ လုံးဝမနေရတော့ဘူး၊ ကျွန်မတို့ဆရာ အတွက် မှီဟင်းတွေချက်ပြီး အရသာမြည်းစမ်းကြည့်တယ်၊ နောက် မကြာမီမှာပဲ မျက်လုံးတွေပြာဝေပြီး မူးမေ့လဲကျသွားတော့တာပဲ၊ ကျွန်မတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်ကို ဒီနေ့မနက်ပဲ အလုပ်ထွက်ခွင့်ပြုပါ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးသည် ထမင်းချက်မိန်းမကြီးနှင့် သူမ၏ တူမအား တားဆီးရန် မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် အလုပ်မှ ထွက်ခွင့်ပြု လိုက်လေတော့၏။

ထမင်းချက်မိန်းမကြီးသည် အိမ်တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် အလွန်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေပုံရ၏။

ထမင်းချက်မိန်းမကြီးနှင့် သူမ၏တူမ အလုပ်မှထွက်သွားသော အခါ တင်တင်သည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော အမူအရာဖြင့်

“သမီးကြောက်တယ် အဖေ၊ သမီးတို့ကို ဟိုလူကြီးရောက် လာပြီး ဒုက္ခပေးတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက လက်ကာပြု၍

“အဖေ့ရဲ့သွေးပါပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် သတ္တိ ကြောင်ရတာလဲ၊ အဖေတို့က အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်တဲ့ သူတွေပါ။ ဘာမှမကြောက်နဲ့သမီး၊ အဖေ အသက်ရှိနေသရွေ့ သမီးကို မုည့်တစ်ပေါက်မစွန်းအောင် ကာကွယ်သွားမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာကလည်း ဝင်ရောက်၍

“တင်တင် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်လည်း တင်တင်တို့နဲ့အတူ ရှိနေတာပဲ”

ဟု အားပေးစကားပြောလိုက်လေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက ဩဘာနှင့် တင်တင်အား အိမ်ကြီး၏ ဝရန်တာဆီသို့ ခေါ်သွားပြီး

“ငါ့ရဲ့ရန်သူနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ၊ သူက ကျွန်းက ထွက်ပြေးလာပြီး ပထမဦးဆုံး ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ ငါ့မိန်းမနဲ့သမီးကို ကားနဲ့တိုက်သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငါ့သမီးက အန္တရာယ်က လွတ်ကင်းသွားပေမဲ့ ငါ့ရဲ့မိန်းမကတော့ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နဲ့ နေထိုင်သွားရရှာတယ်၊ နောက်တော့ အင်မတန် ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ လူသတ်သမားဟာ ငါ့မိန်းမကို ဘီးတပ် ကုလားထိုင်နဲ့အတူ တောင်ပေါ်က တွန်းချခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ သူဟာ နှစ်တော်တော်များများ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လက ငါ့ကို ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းအားမှာ လူ့စိုက်တွေကို လုပ်ကြံခိုင်းပြီး တော့ တစ်ကြိမ်ပြန်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်၊ သူဟာ ငါ့တို့အိမ်က ဈေးဝယ်တဲ့မိန်းကလေးကို စည်းရုံးပြီးတော့ ကာကာဆိုင်က လက်ဖက်ရည်ဝယ်တဲ့အခါ လက်ဖက်ရည်ထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ အဆိပ်ခတ်တာ မအောင်မြင်တဲ့အခါ ငါ့ရဲ့ရှုံးရှက်မှုကို

လာပြီးတော့ အဆိပ်အတောက်ရှိတဲ့ မှိုတွေကို လာပြီးတော့ စိုက်ပျိုး
သွားတယ်။ ဒီနေ့အထိ ကံကောင်းထောက်မခွာနဲ့ ငါတို့ သားအဖ
မှည့်တစ်ပေါက် မစွန်းသေးဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ရဲ့ရန်သူဟာ
တဖြည်းဖြည်း အနီးကပ်ဆုံးနေရာကို ရောက်လာပြီ။ ငါတို့ အထူး
သတိပြုပြီး နေထိုင်မှဖြစ်တော့မယ် ”

ဟု ပြောရင်း သမီးဖြစ်သူ တင်တင်ဘက်သို့လှည့်၍

“ သမီးလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားပြီးတော့ နေထိုင်ရ
မယ်။ အဖေကို ခွင့်မတောင်းဘဲနဲ့ ခြံပြင်ကို လုံးဝမထွက်ရဘူး။
ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်မယ်ဆိုရင်တောင် ဩဘာကို အဖော်ခေါ်ပြီး
လျှောက်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ တင်တင် ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် မျက်ဝန်းမှ
မျက်ရည်များစီးကျလာပြီး

“ အဖေ ဒီလူကြီးက သမီးတို့ကို ဘယ်အချိန်ထိအောင်
ဒုက္ခပေးနေဦးမှာလဲ။ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုပြီးတော့ ကျောင်းကထွက်
ထားတဲ့အတွက် တဖြည်းဖြည်း စာတွေလည်းနောက်ကျကုန်ပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက လက်ကာပြု၍

“ စိတ်ရှည်စမ်းပါ သမီးရယ်။ ရန်သူနဲ့ရင်ဆိုင်တဲ့အခါမှာ
တိရှည်သည်းခံနိုင်မှ အောင်မြင်မှုတွေရမှာဖြစ်တယ်။ သမီး စိတ်
ထားကြီးနေမယ်ဆိုရင် အဖေတို့ကို ရန်သူက အနိုင်ယူသွားလိမ့်မယ်။
ကြောင့် သမီးရဲ့အနေအထိုင်ကို သတိပြုပြီး ဆင်ခြင်ပါ။ မကြာမီ
အဖေရန်သူကို အဖေကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးပြီးတော့ ထောင်ထဲကိုပို့လိုက်
မှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီး၏စကားကြောင့် တင်တင်က

“ အဖေ သူ့ကိုမဖမ်းနိုင်ဘဲ အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့ရ
မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ အဖေသမီးဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ စစ်မရောက်မီ မြားကုန်တဲ့
စကားကို ပြောရတာလဲ။ အဖေတို့ ရန်သူကို အောင်မြင်ရမယ်။
ရန်သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ရင်း အဖေကျဆုံးသွားတဲ့အခါမှာ သမီးကို ဩဘာက

ကာကွယ်လိမ့်မယ်၊ ဩဘာ ကျဆုံးသွားရင်တော့ သမီးမှာ လူ
လောကကြီးမှာ ဆက်ပြီးနေထိုင်အသက်ရှင်ဖို့ ကံကြမ္မာမရှိတော့ဘူး
လို့သာ အောက်မေ့လိုက်ပေတော့။ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တင်တင်သည် မငိုဝဲတော့ဘဲ အံ့ကိုကြိတ်၍
လက်သီးကိုဆုပ်လိုက်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုနေ့ညနေသို့ရောက်သောအခါ ဦးအောင်ကြီးသည် ဩဘာ
အား အိမ်ကို ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုရန် မှာထားပြီးနောက် ရထားလုံးဖြင့်
ရွှေတိဂုံ ဘုရားပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။

ရွှေတိဂုံဘုရား တောင်ဘက်မုခ်သို့ရောက်သောအခါ ခေါင်း
တစ်ခုလုံးပြောင်နေသော လူဝကြီးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့လေ၏။

ထိုလူဝကြီးသည် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးနောက် သူ၏အနီးတွင်
လာရောက်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ ကျွန်းပြန် ကျားမောင်ရဲ့သံလွန်စ ပျောက်နေတယ်၊
ကျားမောင်က ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်နေတာတော့ သေချာတယ်၊
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရန်ကုန်မြို့က ဒုစရိုက်လောကသားတွေရဲ့
ကောလာဟလစကားတွေထဲမှာ ကျားမောင်အကြောင်း အမြဲပါနေ

တယ်၊ ကျားမောင်က ဆရာကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြံစည်နေကြောင်း ဒုစရိုက်
လောကမှာ သတင်းပြန့်နေပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

လူဝကြီး၏စကားကြောင့် ဦးအောင်ကြီးသည် ဒေါသတကြီး
အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ပြီး

“ တောက်... ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်လေကွာ၊ ငါ့လို ပုလိပ်အရာရှိ
တစ်ယောက်ကို လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်က လုပ်ကြံမယ်တဲ့၊
ဒီကောင်မှာ အစွမ်းအစရှိရင် ထိပ်တိုက်လာပြီး ရင်ဆိုင်စမ်းပါ၊
အခုလို မိန်းမတစ်ယောက်လို ပုန်းအောင်းပြီး တိုက်ခိုက်နေတာ
ဒီကောင် သတ္တိမရှိလို့ကွ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူဝကြီးက

“ ကျုပ်တို့ဌာနမှာရှိတဲ့ ပုလိပ်တွေအားလုံးကိုလည်း ကမ်းလှမ်း
ထားတယ်၊ ညဘက်ဆိုရင် ဆရာကြီးရဲ့အိမ်အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ
အမြဲတမ်း ကျုပ်တို့ ပတ်သယောင်လှည့်နေတယ်၊ ဆရာကြီးလည်း
ထိုသို့ကိုယ်ကိုယ် အထူးဂရုစိုက်ပါ။ ”

၁၀၀ မင်းမြတ်သူရ

ဟု မှာကြားလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက

“ ငါ ပုလိပ်အရာရှိဘဝမှာတုန်းက မြန်မာပြည်အရပ်ရပ် လှည့်ပြီး ဆိုးပေ၊ မိုက်ပေဆိုတဲ့ လူဆိုးခါးပြကြီးတွေကို သံတိုင် နောက်ကို ပို့ပေးခဲ့တယ်။ လူဆိုးတွေနဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ ငါ့မှာ အတွေ့အကြုံ တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်းပြန်ကျားမောင်ကို ငါ မကြောက်ဘူး။ ငါ့မှာ စုဆောင်းထားတဲ့ လက်နက်တွေလည်း အပြည့်ရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ငါနဲ့အတူ အလွန်သတ္တိကောင်းတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရှိနေတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဌာနအုပ်လူဝကြီးက

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာရဲ့သမီး တင်တင်လေးကိုတော့ ဆရာ သတိထားပြီး စောင့်ရှောက်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ညစဉ် ညတိုင်း ပတ်သယောင်လှည့်တဲ့အခါတိုင်း ဆရာအိမ်ရှေ့မှာ သတိ ထားပြီး ရှာဖွေစောင့်ကြည့်ပေးပါ့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက လူဝကြီး၏ပန်းကိုပုတ်၍

“ မင်းတော်တယ် ငါ့တပည့်၊ ငါ့တပည့်တွေထဲမှာတော့ ငါ့အပေါ်မှာ မင်းက သစ္စာအရှိဆုံးပဲ ”

ဟု ပြောကာ လူဝကြီးနှင့် လမ်းခွဲထွက်ခဲ့လေတော့၏။

လူဝကြီးသည် ဘုရားစောင်းတန်း၌ တစ်ကိုယ်တည်းဆက်၍ ထိုင်နေလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ လူဝကြီးအနီးသို့ လူနစ်ဦး ချည်းကပ် လာပြီး တစ်ဦးက

“ ဆရာတို့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသေးသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူဝကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ဆရာကတော့ အခုအချိန်ထိ မာန်မချသေးဘူး။ ဂိုဏ်းသို့ လည်း ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိတယ်။ ငါတို့တော့ ဆရာနဲ့ ကျွန်းပြန် ကျားမောင်ရဲ့ကြားမှာ ရင်လေးတယ်ကွာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် ကိစ္စပြတ်သွားရင်လည်း အေးတာပဲ။ အခုတော့ ငါတို့ကို ကျွန်းပြန်ကျားမောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ပေးထားတဲ့

အတွက် ငါတို့က တစ်ချိန်လုံး ဗဟန်း ကြားတောရလမ်းကိစ္စမှာပဲ
အချိန်ကုန်နေတဲ့အတွက် ဒီအပြင်အမှုတွေကို မလိုက်နိုင်တော့ဘူး”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

ထိုအခါ လူတစ်ဦးက ဝင်ရောက်၍

“ ကျွန်းပြန်ကျားမောင်ဟာ အလွန်သတ္တိကောင်းတယ်လို့
ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးနဲ့ကိစ္စမှာတော့ သူ့ကိုကြည့်ရတာ
အတော်သတိထားပြီး လုပ်ကိုင်နေပုံပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဌာနအုပ်လူဝကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ကျွန်းပြန်ကျားမောင်ဟာ အတော်
မိုက်ရူးရဲဆန်ပြီး သူ့ရသတ္တိရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဆရာကြီးက
ပုလိပ်အရာရှိ ဘဝတုန်းက အလွန်ကြောက်စရာကောင်းပြီး မြန်မာ
ပြည်မှာရှိတဲ့ လူဆိုးတော်တော်များများကို သံတိုင်နောက်ကိုပို့ခဲ့တာ
ချည်းပဲကွ၊ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးကို သူ တော်တော်သတိထားပြီး
တော့ လက်စားချေမယ်ထင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ
က တစ်ယောက်လောက်ရှင်းသွားမှ ငါတို့ပုလိပ်တွေ အေးအေး

ချမ်းချမ်းနဲ့ ဒီအပြင်အမှုတွေ လိုက်နိုင်မယ် ”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ထို့နောက် လူဝကြီးနှင့် တပည့်များသည် ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှ
မြန်လည်ဆင်းသက်သွားကြလေ၏။

ထိုလူများထွက်ခွာသွားသောအခါ လူဝကြီးတို့ဧရိပ်အနောက်မှ
ဦးအောင်ကြီးထွက်လာပြီး သက်ပြင်းချ၍

“ ငါနဲ့ ကျွန်းပြန်ကျားမောင်ရဲ့ကိစ္စမှာ ငါ့တပည့်ပုလိပ်တွေ
ဆောင်မှ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါလား၊ ကျားမောင်... ကျားမောင်၊
ဘာနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြဦးမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းအတွက်ကြောင့်
ငါ့မိန်းမ အသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ငါ့သမီးလေးလည်း အမိမဲ့သမီးဖြစ်ခဲ့
ရတယ်၊ မင်းကို ငါ လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ”

ဟု အံ့ကိုကြိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှ တစ်ကိုယ်တည်း
မြန်လည်ဆင်းသက်လာခဲ့၏။

ထို့နောက် ဘုရားစောင်းတန်းတစ်နေရာတွင် ဘုရားဖူးများ
ရှုပ်ထွေးနေသော နေရာသို့ရောက်သောအခါ ဦးအောင်ကြီးသည်

ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲသို့ လျှင်မြန်စွာဝင်လိုက်လေ၏။

လူကြီး ထမင်းဆိုင်ထဲသို့ရောက်သောအခါ စားပွဲထိုးလေးသည် အနားသို့ရောက်ရှိလာပြီး

“ဘာဟင်းနဲ့စားမလဲ ဦးလေး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက

“မင်းတို့ရှိသမျှဟင်းတွေ အကုန်ချကွာ”

ဟု ပြောရင်း ဘုရားပေါ်မှဆင်းလာမည့်လူများကို ထမင်းဆိုင်အတွင်းမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်လေ၏။

အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုပြီး ဘုရားပေါ်မှ မြက်ဦးထုပ်ခပ်ငိုက်ငိုက်စောင်းထားသော ဘောင်းဘီဝတ်လူတစ်ဦးကို သတိပြုလိုက်မိလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ထိုသူကိုမြင်သောအခါ မျက်မှောင်ကြွယ်လိုက်ပြီး နှုတ်ဖျားမှ “ကျားမောင်” ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ကျားမောင်သည် မိမိအနောက်မှ အောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာ

ရ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ကုတ်အင်္ကျီအောက်တွင်ရှိသော ခြောက်လုံးပြူးကို လက်ဖြင့် စမ်းကိုက်လိုက်၏။

မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူသည် ဟိုသည်ကြည့်ရှုပြီး ဘုရားစောင်းတန်းမှ အောက်သို့ဆင်းသွားလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ထမင်းဆိုင်မှထွက်၍ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူနောက်သို့ ဘုရားဖူးများကို အကာအကွယ်ပြု၍ ဆင်းလိုက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ထမင်းဆိုင်ရှိ စားပွဲထိုးများသည် ထမင်းဟင်းများကို ယူလာပြီး ဦးအောင်ကြီးမရှိတော့သဖြင့် မကျေမချမ်း ရေရွတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

လူကြီးသည် ဘုရားဖူးများကို အကာအကွယ်ပြု၍ ဘုရားစောင်းတန်း တစ်ဖက်သို့ဆင်းသွားပြီး မြက်ဦးထုပ်ဆောင်း လူရှေ့မှ ကြိုတင်ရောက်နှင့်အောင် ကြိုးစား၏။

ထို့နောက် အရိပ်ရသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ပြု၍ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူကို စောင့်ကြိုနေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူသည် ဟိုဟိုသည်သည် ရှာဖွေ၍ ဦးအောင်ကြီးရှိနေသော သစ်ပင်အနီးသို့ရောက်လာလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ဦးအောင်ကြီးသည် မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူရှေ့မှ ထွက်ရပ်လိုက်ပြီး

“ ကျားမောင်၊ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ပြီ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက် ယောကျ်ားပီပီ ယှဉ်ပြိုင်ကြရအောင် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူသည် သူ၏ရှေ့တွင် ပိတ်၍ ရပ်လိုက်သော လူကြီးကို နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ သူ၏ မြက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးသည် မိမိမြင်ရသောလူမှာ ကျားမောင် မဟုတ်ဘဲ လူလတ်ပိုင်းအရွယ် လူတစ်ဦးဖြစ်နေသဖြင့် အံ့သြသွား လေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဟင်... မင်း ကျားမောင်မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူက ဦးအောင်ကြီးကို နားမလည် နိုင်ဟန်ဖြင့်

“ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ ကျုပ်တို့ဘုရားဖူးတွေ လူစုကွဲသွားလို့ လိုက်ရှာနေတာ၊ ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တောသားဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်ချင်လို့လား ”

ဟု ဘုကျကျ မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ လူမှားသွားလို့ပါ၊ မင်းကို ငါ့ရန်သူတစ်ယောက်နဲ့မှားပြီး စိန်ခေါ်လိုက်မိတာပါ ”

ဟု ပြောရင်း မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူအနီးမှ ထွက်ခွာသွား လေ၏။

မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူသည် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော ဦးအောင်ကြီးကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ ဒီလူကြီး စိတ်မှန့်သေးရဲ့လား မသိဘူး ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မိမိ၏ခြံစည်းရိုးများ ယိုမိန်းယိုင်နေပုံကိုကြည့်၍ မလုံခြုံသလို ခံစားသွားမိ၏။

ထို့ကြောင့် သြဘာကိုခေါ်၍

“ ဒီမှာ သြဘာ၊ ငါ့ရဲ့ရန်သူက ခြံထဲကိုဝင်ပြီး မှီကျင်းတွေကို အဆိပ်ရှိတဲ့ မှီတွေနဲ့ ပြောင်းလဲစိုက်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ခြံစည်းရိုးကို ဖြိုချပြီး အုတ်တံတိုင်းအမြင့်ကြီးကာရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးအောင်ကြီး၏စကားကြောင့် သြဘာသည် သဘောကျဟန်ဖြင့်

“ ကျုပ်လည်း ခြံစည်းရိုးကို အားမရတာကြာပြီ ဦးလေး ဦးလေး အုတ်တံတိုင်း အမြင့်ကြီးကာလိုက်မယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှာ သံဆူးကြိုးတွေ ထပ်ပြီးကာရင် လိုက်ရင် ရန်သူ အလွယ်တကူမဝင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကောင်းတယ်၊ အုတ်တံတိုင်းပေါ်က ခြံစည်းရိုးမှာ ညတိုင်း လျှပ်စစ်ဓာတ်ပွတ်ထားလိုက်ရင် ပိုပြီးတော့တောင် လုံခြုံမှုရှိသွားမယ်”

လေ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ တင်တင်သည် ညစာစားပြီးနောက် တဝါးဝါးသန်းဝေပြီး အိပ်ချင်သည်ဟုဆိုကာ ဖခင်နှင့် သြဘာကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူမ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

တင်တင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် အတန်ကြာအောင် အိပ်စက်ပြီးနောက် သန်းခေါင်ကျော်သောအခါ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာ၏။

သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများပျံ့နေပြီး အာခံတွင်းတွင် ခြောက်သပ်နေသဖြင့် ခုတင်ဘေးရှိ ရေဖန်ချိုင့်ထဲမှ ရေကို တစ်ဝကြီး သောက်လိုက်လေ၏။

ရေငတ်ပြေသွားသောအခါ ပြန်လည်၍အိပ်စက်ရန် ကြိုးပမ်းသော်လည်း အိပ်မပျော်ဘဲရှိနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်၏နံရံကို ပွတ်တိုက်နေသော တချွတ်ချွတ် အသံကို ကြားရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဖခင်၏ ရန်သူ ကျွန်းပြန်လူဆိုးကြီး အိမ် ခြံအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသလား ဟု သိ။

ထိုအခိုက်မှာပင် တချွတ်ချွတ်မြည်သောအသံသည် ပိုမို၍ကျယ်
လောင်လာပြီး ထိုအသံသည် အိမ်၏အောက်ဖက်မှ အထက်သို့
တဖြည်းဖြည်း သူမ၏အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်အနီးသို့ နီးကပ်လာ၏။

သူမသည် တချွတ်ချွတ်မြည်သော အသံကြောင့် အလွန်
ထိတ်လန့်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှ ထပြေးချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပြတင်းပေါက်မှန်သို့ အကြည့်ရောက်သွားသော
အခါ မှန်ထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်မျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်
ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် အိပ်ခန်းတံခါးကို အားကုန်ဆွဲဖွင့်ပြီး ထွက်ပြေးရန်
ကြံလိုက်၏။

သို့သော် အိပ်ခန်းတံခါးမှာ ရုတ်တရက်မပွင့်ဘဲ ရှိနေသဖြင့်
အလွန်ထိတ်လန့်ပြီး တံခါးကို အကြိမ်ကြိမ်ဆွဲဖွင့်လေ၏။

သို့သော် အိပ်ခန်းတံခါးသည် အပြင်မှ ဂျက်ချထားသကဲ့သို့
ဖွင့်၍ မရဘဲရှိနေလေ၏။

တင်တင်သည် အလွန်ထိတ်လန့်ပြီး ဖခင်အား အသံကုန်
အော်ဟစ်၍ အကူအညီတောင်းလိုက်၏။

သို့သော် ကျွန်းတံခါးကြီးမှာ အသံလုံသဖြင့် ဖခင်နှင့်သြဘာ
ကြားဟန်မရှိချေ။

တင်တင်သည် တံခါးကိုဖွင့်မရသဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော်
ဟစ်ပြီး ဖခင်အား အကူအညီတောင်းလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တင်တင်၏ပြတင်းပေါက်သည် ဝုန်းခနဲ
ဖွင့်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ကြောက်မက်ဖွယ် လူကြီးတစ်ဦး
ဝင်ရောက်လာလေ၏။

တင်တင်က ထိုလူကိုကြည့်၍

“ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ထွက်သွား... ထွက်သွား... ကျွန်မ
အခန်းထဲ မဝင်နဲ့။”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

သို့သော် ထိုသူမှာ တင်တင်၏စကားကို ကြားဟန်မရှိဘဲ
သူမအား တင်ပေါ်သို့ ဆောင့်တွန်းလိုက်၏။ တင်တင်သည်
ခုတင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီး လူးလဲထရန် ကြိုးစားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမ၏အနီးသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်လူကြီး
ရောက်ရှိလာပြီး ပုဆိန်ဖြင့် တအားကုန် လွှဲခုတ်လိုက်လေ၏။

တင်တင်သည် ထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ လှိမ့်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တင်တင်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဝုန်းခနဲ ကျသွားလေ၏။ တင်တင်သည် ခုတင်အောက်သို့ရောက်သောအခါ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာ၏။

ထိုအခါမှပင် သူမသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အိပ်မက်ကို မြင်မက်နေကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများပြန့်နေပြီး ရင်တစ်ခုလုံး တလှုပ်လှုပ် တုန်ခါနေလေ၏။ တင်တင်သည် အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် ဖန်ချိုင့်ထဲမှ ရေတစ်ခွက်ကို ယူ၍ ခပ်သောက်လိုက်၏။

သူမသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သောစိတ်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်၌ မည်းမည်း မှောင်နေပြီး ပိုမို၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ဆက်၍မအိပ်ရဲတော့သဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်နေမိ၏။

သို့သော် သူမ၏စိတ်များ အလွန်ချောက်ချားနေပြီး အခန်းထဲတွင် ဆက်လက်၍မနေနိုင်တော့သဖြင့် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဩဘာရှိရာအခန်းသို့ ကူးသန်းခဲ့လေ၏။

ဩဘာ၏အခန်းလေးသို့ရောက်သောအခါ တင်တင်သည် တံခါးကို လက်ဖြင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်လိုက်၏။

ထိုအခါ အအိပ်ဆတ်ဟန်ရှိသော ဩဘာသည် ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ထလာပြီး အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဖွင့်လိုက်၏။

အခန်းဝ၌ တင်တင်ကိုမြင်သောအခါ ဩဘာသည် မျက်စိစုံပြေးသွားပြီး

“ဟင်... တင်တင်၊ ညကြီးအချိန်မတော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တင်တင်က

“ငါ... ငါ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေပြီး ကြောက်လွန်းလို့ပါ။

ဆက်ပြီးအိပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ငါ့ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတယ်၊ မော့ဆိုက်တာလည်း ရင်ပွင့်လှမတတ်ဘဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာသည် တင်တင်၏အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပြီး

“ လာ... တင်တင်၊ အခန်းထဲဝင်၊ ရေအေးအေးလေးသောက်ပြီး ခဏ အနားယူလိုက်ပါ။ ”

ဟု ဆိုကာ သူ၏အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။
ထို့နောက် တင်တင်အား ခုတင်အနီးရှိ ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်ခိုင်းလေ၏။
ထိုအခါ တင်တင်က သူမ မြင်မက်ခဲ့သော ကြောက်မက်ဖွယ် အိပ်မက်ဆိုးကြီးအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလေ၏။

သြဘာက တင်တင်၏အိပ်မက်ကို အစအဆုံးအားထောင်ရုံ
“ ဦးလေးရဲ့ရန်သူအကြောင်းကို စိတ်စွဲပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ကို မက်သွားတာပါ။ စိတ်အေးအေးထားပြီး ပြန်အိပ်လိုက်နော် ”

ဟု ချောမွေ့ပြောဆိုလေ၏။ သို့သော် တင်တင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ အို... ဒီနေ့ညတော့ ငါ ပြန်အိပ်လို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး ငါ့ကို ပြန်အိပ်ဖို့ မတိုက်တွန်းစမ်းပါနဲ့။ ”

ဟု ပြောကာ သူမမြင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကို ပြန်လည်တွေးတောပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေဟန်ရှိ၏။

တင်တင်သည် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် သြဘာအားကြည့်၍
“ သြဘာ၊ အိပ်မက်ထဲကလိုဖြစ်မှာ ငါ သိပ်ကြောက်တယ်၊ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ အဖေ့ရဲ့ရန်သူကြီးဟာ ငါ့ကို အိပ်မက်ထဲကလို သတ်ဖို့ကြိုးစားရင်၊ အို... ငါ မတွေးရဲဘူး။ ”

ဟု ခြံပြာလေ၏။
ထိုအခါ သြဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဗာင်တင်ရယ်၊ ဒီလူဆိုးကြီးကို ကျုပ်တို့ ခေါ်သေချာချာ စောင့်ကြည့်နေပြီးသားပါ။ ဦးလေးဟာ ပုလိပ်အရာရှိကြီးဘဝတုန်းက ဆိုးပေ မိုက်ပေဆိုတဲ့ လူမိုက်ကြီးတွေကို သတ်တိုင်နောက်ကို ထည့်ခဲ့တဲ့လူပဲ။ ဦးလေးမှာ အရည်အချင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သတ္တိလည်းရှိတယ်။ ဦးလေးလိုလူမျိုးကို ကျွန်းပြန်လှိုက်တစ်ယောက်က မယှဉ်ပဲပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ နင့်အနားမှာ ငါလည်းရှိတယ်၊ နင့်ကို ငါ အမြဲတမ်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နေတာပဲ။ ငါတို့အသက်ရှင်နေသရွေ့ နင့်ကို မှဲ့တစ်ပေါက်မခွဲနီးစေရ

ဘူး

ဟု ပြောလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တင်တင်သည် ထိတ်လန့်ဖွယ်အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် ကြောက်ရွံ့မှုမပြေနိုင်သေးဘဲ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေဆဲ ဖြစ်ဟန်တူ၏။

တင်တင်သည် ထိုညက သူမ၏အိပ်ခန်းကို မပြန်ဘဲ သြဘာ၏ အခန်းထဲ၌သာ မနက်မိုးလင်းသွားလေ၏။

မနက်အရုဏ်တက်အချိန် ရောက်ရှိသောအခါမှပင် တင်တင်သည် သူမ၏အိပ်ခန်းသို့ ပြန်သွားလေ၏။

သြဘာသည် ဆက်၍ မအိပ်စက်နိုင်တော့ဘဲ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကာ ခြံထဲသို့ လှည့်လည်၍ စစ်ဆေးလေ၏။

သူသည် အိမ်ကို တစ်ပတ်ပတ်လိုက်ပြီး တင်တင်၏အိပ်ခန်းအောက်သို့ရောက်သောအခါ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။

ညက တင်တင်၏ အိပ်မက်အရ ထိုပြတင်းပေါက်မှ ကြောက်မက်ဖွယ် လူတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာသည်ဆို၏။

သြဘာသည် ပြတင်းပေါက်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး သူ၏မျက်လုံးသည် ပြတင်းပေါက်၏အောက်ရှိ မြေကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထိုအခါ မြေကြီးပေါ်တွင်မြင်ရသောအရာကြောင့် သြဘာသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။ မြေကြီးပေါ်တွင် ခြေရာနှင့် ကြိုးခွေတစ်ခွေကို မြင်လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် သြဘာသည် ကမန်းကံတန်း လူကြီးထံသို့ အပြေးသွားပြီး တင်တင်၏ အိပ်ခန်းအောက်၌ ခြေရာလက်ရာများနှင့် ကြိုးခွေတစ်ခွေ တွေ့ရှိကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးနှင့် ဂေါ်ရခါးခြံစောင့်သည် ထိုနေရာသို့ ထာရောက်ကြည့်ရှု၏။ ဦးအောင်ကြီးသည် ခြေရာလက်ရာများနှင့် ကြိုးခွေကို မြင်သောအခါ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး

“ဟောက်... ကျားမောင်ဟာ ညက ခြံထဲကိုတောင် ချောက်လာခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာက ညက တင်တင်တစ်ယောက် ကြောက်မက်ဖွယ် အိပ်မက်ဆိုးကိုမြင်မက်ပြီး မိမိအခန်းသို့ လာချောက်နေထိုင်ကြောင်း ပြောလေ၏။

သြဘာ၏စကားကြောင့် ဦးအောင်ကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်
၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ ဒါဟာ အတော်ထူးခြားတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ။ ညတုန်းက
ငါ့သမီးက အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် သူ့အခန်းကနေ သြဘာအခန်းကို
သွားပြီးနေလိုက်တာ ကံကောင်းသလိုရှိသွားတယ်။ ကျားမောင်ဟာ
တဖြည်းဖြည်း အတင့်ရလာပြီ။ သူဟာ ညတုန်းက ငါ့ရဲ့ခြံဝန်းထဲကို
တောင် ရောက်ခဲ့တယ်။ ခြံဝန်းထဲရောက်ပြီးမှ အခြေအနေမဟန်တာနဲ့
နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြေးတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ညက ငါ တစ်ရေးနီး
တဲ့အချိန်မှာ ခြံထဲကို လက်နှိပ်ခါတ်မီးနဲ့ လျှောက်ထိုးကြည့်တယ်။
ဒီအချိန်မှာ ကျားမောင် ရောက်လာတာဖြစ်မယ်။ ကျားမောင်က
အခြေအနေမဟန်တာနဲ့ ခြံစည်းရိုး ကျော်ပြီး ပြန်ပြေးတာဖြစ်လိမ့်မယ်။
ငါ့ရဲ့ခြံစည်းရိုး အုတ်တံတိုင်းတွေ အမြန်ဆုံးကာမှဖြစ်တော့မယ်။
ကဲ... ပြောနေတာ ကြာတယ်။ ဒီနေ့ပဲ ပန်းရနံ့ဆရာတွေခေါ်ပြီး
ခြံစည်းရိုးကို စလုပ်တော့မယ် ”

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဂေါ်ရခါးခြံစောင့် မဟာဒူးက

“ ဆရာကို အကြံတစ်ခုပေးပါရစေ။ ခြံထဲမှာ အစောင့်ခွေးကြီး
နှစ်ကောင်လောက် မွေးထားချင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ခြံစောင့်ခွေးထားတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ညဘက်
ခြံထဲကို လူစိမ်းဝင်လို့မရတော့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခွေးတွေကို အစာ
ကျွေးဖို့ အလုပ်ပိုလာလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဂေါ်ရခါးခြံစောင့် မဟာဒူးက

“ ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ဆရာ၊ တပည့်တာဝန်ထားပါ။ ခြံစောင့်
ခွေးကြီးတွေကို သမီးနန်းကျွန်းဘက်က ဂျူးကြီးတစ်ယောက်ဆီမှာ
ဝယ်လို့ရပါကယ်။ ဂျူးကြီးက ခွေးကြီးတွေကို ပြန်ရောင်းချင်နေ
တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက

“ ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ခြံစောင့်ခွေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်းပဲ

၁၂၈ မင်းမြတ်သူရ

တံတိုင်းယူလိုက်ပါ။ ခြံထဲမှာ လှောင်အိမ်တစ်ခု ဆောက်ပြီးတော့
ထားပါ။ ခွေးတွေကို ဒီနေ့ပဲ မင်းသွားဝယ်လိုက်ပါ။”

ဟု ဆိုကာ ခြံအား အုတ်တံတိုင်းခတ်ရန်အတွက် ပန်းရန်ဆရာ
များကို သွားရောက်ခေါ်ယူလေ၏။

ထို့နောက် အုတ်တံတိုင်းကြီးအား ပန်းရန်အင်အားများစွာဖြင့်
ပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ပြီးစီးသွားလေ၏။

ထိုအခါ အုတ်တံတိုင်း၏အပေါ်၌ သံဆူးကြိုးတစ်ထပ် ထပ်မံ
ကာရံမည်ဆိုသောအခါ ပန်းရန်ဆရာကြီးသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဆရာအိမ်ရဲ့ အုတ်တံတိုင်းဟာ ကျုပ်လုပ်ခဲ့သမျှ အုတ်
တံတိုင်းတွေထဲမှာ အမြင့်ဆုံးလို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။ ဒါ့အပြင်ကို
အုတ်တံတိုင်းအပေါ်မှာ သံဆူးကြိုးထပ်ပြီးကာရံဦးမယ်ဆိုတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်ကြီးက လက်ကာပြု၍

“ဒီမှာ ဆရာကြီး၊ ကျုပ်ခိုင်းတာကိုသာ လုပ်ပေးပါ။ အုတ်
တံတိုင်းပေါ်က သံဆူးကြိုး သုံးတန်းခတ်နိုင်အောင်စီစဉ်ပေးပါ။”

ဟု ပြောလေရာ ပန်းရန်ဆရာများသည် အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ
သံဆူးကြိုးများ ထပ်မံ၍ ကာရံရလေ၏။

မြရတနာရိုး ၁၂၉

ဦးအောင်ကြီးသည် ရက်ပိုင်းအတွင်း သူ၏အုတ်တံတိုင်း ပြီးစီး
သွားသဖြင့် သဘောကျသွားပြီး

“ညတိုင်း အုတ်တံတိုင်းပေါ်က သံဆူးကြိုးကို လျှပ်စစ်ဓာတ်
လွှတ်ထားမယ်၊ ဒါဆိုရင် ငါ့အတွက် အတော်လုံခြုံသွားပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ခြံစောင့် မဟာသူးက

“ကျွန်တော်လည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ကင်းစောင့်မယ်
ဆရာ၊ ဆရာ့ကို တပည့်တို့ အစွမ်းကုန်ကာကွယ်ပေးပါမယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ညဘက်၌ ဦးအောင်ကြီး ဝယ်ထားသော ခြံစောင့်ခွေးကြီး
နှစ်ကောင်သည် လှည့်လည်၍ ကင်းစောင့်လေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက

“ဦးလေးရဲ့ခြံက အတော့်ကို လုံခြုံစိတ်ချမှုရှိသွားပါပြီ၊
လူသူလက်နက်တွေနဲ့ အသင့်စောင့်နေရုံပဲ။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်ကြီးက

“ဒီပွဲက ငါနဲ့ကျားမောင်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့မဲ့ပဲပဲ၊ သူနဲ့ငါ

တစ်ယောက်ယောက် သေဆုံးခဲ့ရင် ငါတို့ကြားမှာရှိတဲ့ ရန်ငြိုး

ရန်စကြီးဟာ ပြီးဆုံးသွားမှာပါ။”

ဟု ပြောလေ၏။

✱ ✱ ✱

ဝေပန်းစား၊ နာဂြံပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ တင်တင်သည် မနက်
စောစော အိပ်ရာမှထ၍ ခြံထဲသို့ဆင်းပြီး ခြံစောင့်ခွေးကြီး နှစ်ကောင်
ကို မြင်သောအခါ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဂေါ်ရခါးခြံစောင့်ကြီး မဟာဒူးနှင့် ဩဘာသည်
တင်တင်၏အနီးသို့ အမြန်ဆုံးရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုအခါ ခြံထဲတွင် အသီးသီးသေဆုံးနေသော ခြံစောင့်ခွေးကြီး
နှစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ခြံစောင့်ခွေးကြီးများသည်
အဆိပ်ရှိသော အစားအစာများကို စားသောက်လိုက်ပုံရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ ဦးအောင်ကြီးရောက်ရှိလာပြီး ခြံ
ပတ်ဝန်းကျင်၌ လှည့်လည်၍ ကြည့်ရှုလေရာ အမဲသားလုံးများကို
တွေ့ရလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ငါတို့ခြံစောင့်ခွေးတွေကို အမဲသားလုံးထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ပြီး
တော့ သတ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ ခြံထဲမှာ အဆိပ်တွေကို ရှင်းစမ်းဟော၊
ဒီကောင်ဟာ ငါတို့ကို ထိပ်တိုက်မတွေ့ခင်မှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး လုပ်နေတယ်၊ တောက်... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး
တော့ မိန်းမဆန်လိုက်တာကွာ၊ အုတ်တံတိုင်း အမြင့်ကြီးကာထား
တယ်ဆိုတော့ အမဲသားလုံးတွေ အုတ်တံတိုင်းအပြင်က အထဲကို
ပစ်သွင်းတာဖြစ်လိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

တင်တင်သည် သေဆုံးနေသော ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကိုကြည့်၍
ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေး
သွားလေ၏။

တင်တင်၏နောက်ကျောကိုကြည့်၍ ဩဘာက သက်ပြင်းချ

လိုက်ပြီး

“ ကျုပ်တို့ ခြံထဲမှာပဲ ရန်သူကို စောင့်နေမဲ့အစား အပြင်ထွက်
ပြီးတော့ စောင့်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက

“ မင်းရဲ့အကြံ နောက်ကျသွားပြီ၊ နောက်နေ့ရောက်ရင် အင်းစိန်
စီအိုင်ဒီက စုံထောက်ကျော်တွေ ငါ့အိမ်ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်၊
အင်းစိန် စီအိုင်ဒီမှာ နာမည်သတင်းကြီးတဲ့ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးတို့
စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်တို့၊ ကိုတင်လှတို့အားလုံးဟာ ငါ့တပည့်တွေ
ပဲကွ၊ သူတို့ဟာ ဆပ်ကျောင်းတက်ခါစက ငါ့တပည့်တွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူး
တယ်၊ ငါ့မှာ အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့ရပြီဆိုတော့ ငါ့တပည့်တွေ
လာပြီးတော့ အကူညီပေးကြလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက
စုံထောက်တွေကိုရော၊ ပုလိပ်တွေကိုပါ ငါ အားမကိုးပါဘူး၊
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့ရဲ့ရန်သူဟာ ရန်ငြိုးရန်စကြီးကြီးနဲ့
ကလွဲစားချေဖို့ကြိုးစားနေတာကွ၊ သူ့လိုလူမျိုးကို အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက
စုံထောက်တွေရော၊ ပုလိပ်တွေပါ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ကားကွယ်

၁၂၆ မင်းမြတ်သူရ

တားဆီးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့အန္တရာယ်ကို ငါ့ဘာသာပဲ ကာကွယ်
တားဆီးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှာ
စုံထောက်ကျော်များသည် ဦးအောင်ကြီး၏ခြံသို့ ကားအသီးသီးဖြင့်
ရောက်ရှိလာကြ၏။

ဩဘာသည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရှိ စုံထောက်များကို မမြင်ဘူး
သောကြောင့် ခြံဝန်းထဲမှ ဆီးကြို၍ ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ စုံထောက်ကျော်ကြီးများ၏ ဖုသဏ္ဌာန်သည် အထင်
ကြီးစရာ တစ်ကွက်မျှမရှိကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးဆိုသော စုံထောက်ကျော်ကြီးသည် အလွန်ဝမ်းနည်းပြီး
စိုက်ပူ၍ နေလေ၏။ စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်၊ ကိုတင်လှ စသော
စုံထောက်ကျော်များကလည်း အသားမခဲ ပိန်ကပ်ကပ်ဖြင့် ပေကြီး
များ၊ မှန်ဘီလူးများကို ကိုင်၍ ဟန်တစ်ခွဲသားဖြင့် ရှိနေကြလေ၏။

စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးဆိုသော စုံထောက်ကြီးသည် လေသံ
ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဆရာကြီး၏ရန်သူ ကျွန်းပြန်လူဆိုးအကြောင်းကို

မြရတနာမိုး ၁၂၇

မေးမြန်းနေလေ၏။

ထို့နောက် အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ကျွန်းပြန်လူဆိုးအား
မကြာမီ ဖမ်းဆီးရမိပြီး ထောင်ထဲသို့ အမြန်ဆုံးသွင်းလိုက်မည်ဖြစ်
ကြောင်း ပြောလေ၏။

ကျန်သော စုံထောက်များကလည်း ဦးအောင်ကြီးအား ညှောင်
နာအသံများဖြင့် အားပေးစကားများ ပြောဆိုပြီး ခြံပတ်လည်ကို
မှန်ဘီလူးဖြင့် လိုက်လံကြည့်ရှုကြလေ၏။

ဩဘာနှင့် ခြံစောင့် မဟာဒူးသည် စုံထောက်များ၏ လုပ်ကိုင်
နေပုံကို လိုက်လံကြည့်ရှုရင်း မဟာဒူးက

“ ငါတို့ခြံထဲမှာ မှန်ဘီလူးကြီးနဲ့လိုက်ကြည့်နေတော့ ဘာတွေ
မှားလဲကွာ၊ ဒီစုံထောက်တွေက ရယ်စရာကြီးတွေပါ ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

ဩဘာကလည်း ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါဗျာ၊ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်ကြီးတွေဆိုတော့
ကျွန်က အတော်အထင်ကြီးတာဗျ၊ အခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး၊
ဦးပေါ်ဦးဆိုတဲ့ စုံထောက်ကြီးကလည်း စိုက်ပူပူနဲ့လူဝကြီး၊ စကား

ပြောတော့ လေသံအကျယ်ကြီးနဲ့ အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ပြော
တယ်။ ကျန်တဲ့ စုံထောက်တွေကလည်း ညောင်နာနာအသံတွေနဲ့
ဆရာကြီးကို အမျိုးမျိုး ကတိတွေပေးကြတယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အနီးသို့ ဦးအောင်ကြီး ရောက်ရှိလာပြီး စုံထောက်
ကျော်များ၏ ကားကိုကြည့်၍

“ သူတို့က အမူအရာအားဖြင့်တော့ အထင်ကြီးစရာ
တစ်ကွက်မမရှိကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သာမန်ပုလိပ်တွေထက်စာရင် သူတို့
က ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ပိုကောင်းကြတယ်။ အသိဉာဏ် ထက်
မြက်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှာ စုံထောက်တွေအနေနဲ့
ရပ်တည်ပြီး လုပ်ကိုင်နိုင်တာပဲ ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက

“ ဦးလေးရဲ့ရန်သူကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ပုလိပ်တွေထက် ပိုပြီး
တော့ အသုံးဝင်တဲ့လူတွေရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးက ဩဘာကို မျက်မှောင်ကြွတ်

၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ပြောစမ်းပါဦး လူလေး၊ အဲဒီလူက ဘယ်လိုလူမျိုးတွေလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက

“ ဦးလေးရဲ့အိမ်ကို ပုလိပ်တွေစောင့်ကြည့်နေရင် ကျွန်းပြန်
လူဆိုးကြီးက ခိုဝှမ်းမိသွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ကြီးကို
စောင့်ကြည့်ဖို့အတွက် ဆိပ်ကမ်းက ကျွပ်နဲ့အတူတူ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့
ကောင်လေးတွေ ရှိတယ်။ သူတို့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီးတော့
အကူအညီတောင်းလို့ရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက်

“ ကောင်းပြီ၊ ဒီကောင်လေးတွေကို မင်း စည်းရုံးပြီးတော့
ငါ့ဆီကို ခေါ်လာခဲ့စမ်း ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် မိမိတွေ့ဆုံချင်သော သူငယ်ချင်းများအကြောင်း
ကို စုံစမ်းလေရာ ၎င်းတို့သည် သိမ်ကြီးဈေးရှိ ပရဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်

တွင် အလုပ်ဝင်နေကြောင်း သိရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ပရဆေးဆိုင်ကို ရှာဖွေပြီး သွားရောက်တွေ့ဆုံ
လေရာ သူ၏သူငယ်ချင်း ကောင်လေးသုံးယောက်သည် ဆိုင်ရှင်၏
အနိမ့်ခံမှုအောက်တွင် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြင့် နေထိုင်ကြောင်း
သိရလေ၏။

ဇင်းတို့သည် ဩဘာအား မြင်တွေ့သောအခါ

“ဩဘာ၊ မင်းနဲ့မတွေ့ရတာ ကြာပြီ၊ မင်း ဘယ်ကိုရောက်နေ
တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက

“မင်းတို့ ဒီပရဆေးဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ကောင်းရဲ့
လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးတစ်ဦးက

“ဒီမှာအလုပ်လုပ်ရတာ မပျော်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့တို့
ဆိုင်ရှင်က သိပ်ပြီးတော့နှိမ်တာပဲ၊ လုပ်ခလစာလည်း ဘာမှမရဘူး

ဘန်နေကုန် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရတဲ့အပြင် ညရောက်တော့
ဆည်း သူ့ရဲ့ဂိုဒေါင်မှာ လိုက်ပြီးတော့ ပရဆေးတွေကို သိမ်းဆည်း
ဆေးရသေးတယ်၊ ငါတို့ ဒီအလုပ်ကနေ ထွက်ပြေးချင်နေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက

“ဒါဆိုရင်လည်း ငါ့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကွာ၊ မင်းတို့ကို အလွန်
အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်စရာရှိတယ်”

ဟု ပြောကာ သူ၏မိတ်ဆွေ လူငယ်လေးများကို ပရဆေးဆိုင်
မှာ ခေါ်ယူခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ကန်တော်ကြီးထဲသို့သွားကာ လူငယ်လေးများအား
ဦးအောင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်သော ကျွန်းပြန်လူဆိုးကြီးအကြောင်းကို
ပြောပြလေ၏။

လူငယ်လေးများသည် ဩဘာက ပြောပြသောစကားကို စိတ်
ခင်စားစွာ နားထောင်လေ၏။ ထိုသို့ နားထောင်ပြီး ပိုးတာဆိုသော
လူငယ်က

“မင်းပြောပုံအရဆိုရင် ကျွန်းပြန်လူဆိုးကြီး အောက်

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တာပဲ။ ရန်ငြိုးရန်စလည်း အတော်ကြီးတယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဦးလေးကြီးက လူကောင်းပါကွာ
သူဟာ ပုလိပ်အရာရှိ ကြီးဘဝနဲ့ လူဆိုးလူဝိုက်တွေကို ဖမ်းဆီးတာဟာ
ဥပဒေကို လိုက်နာတာကွာ၊ ဦးအောင်ကြီးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူးကွာ
ဒါကြောင့် ငါတို့ အပြစ်မရှိတဲ့လူဘက်ကနေ ဝိုင်းပြီးကျညီကြမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျန်သော လူငယ်လေးနှစ်ယောက်ကလည်း

“ ကူညီကြမယ်၊ ဒီလူကြီးရဲ့ ပရဆေးဆိုင်မှာလုပ်ရတာ
တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဩဘာသည် လူငယ်လေးသုံးဦးကို ခေါ်ယူ
ဗဟန်း ကြားတောရလမ်းရှိ ခြံကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေ၏။

ခြံကြီးသို့ရောက်သောအခါ ဩဘာသည် သူ၏သူငယ်ချင်းများ
နှင့် ဦးအောင်ကြီးအား မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက

“ မင်းတို့မှာ အန္တရာယ်ရှိတာတော့ အမှန်ပဲကွာ၊ မင်းတို့
လူငယ်တွေပီပီ စွန့်စားတဲ့သတ္တိရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် စွန့်စားရန်

အလုပ်ကို ဝါသနာပါတယ်၊ မင်းတို့ကို ငါ့ရဲ့ရန်သူတော်နဲ့ ပြေရှင်းပြီး
တဲ့အခါ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုချီးမြှင့်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးတာဆိုသော လူငယ်က လက်ကာပြု၍

“ ကျွန်တော်တို့အတွက် ငွေမလိုပါဘူး ဦးလေး၊ ကျွန်တော်
တို့က လူငယ်တွေဆိုတော့ စုံထောက်တစ်ယောက်လို စွန့်စားရတာ
ဝါသနာပါလို့ဗျ၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ
ဦးလေးဟာ လူရိုးလူကောင်းကြီး၊ ဦးလေးရဲ့ရန်သူတော်ကြီးက
ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ လူဆိုးလူညစ်ကြီး၊ ကျုပ်တို့က ဆင်းရဲတဲ့
လူငယ်လေးတွေပါ၊ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်တဲ့ဘက်က မရပ်တည်ဘူး၊
နုနုတဲ့ဘက်ကပဲရပ်တည်ပြီး ဦးလေးဘက်က ဝိုင်းကျကြမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဦးအောင်ကြီးက လူငယ်လေးများအား သူ၏
အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင့်ကြည့်ပြီး မသင်္ကာဖွယ်ကောင်းသောလူ၏
သမင်ကိုပို့ရန် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက

“ ဦးလေးကို တစ်ခုတော့ ကြိုပြီးပြောထားချင်တယ်၊ ဦးလေးရဲ့ ရန်သူတော်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတွေ စောင့်ကြည့်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့စိတ်တိုင်းကျ စောင့်ကြည့်ခွင့်ပြုပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဟဲ... ဟဲ... ဂုဏ်ယူပြီးပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ လမ်းဘေးမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ကောင်လေးတွေပါ။ ဒါကြောင့် လမ်းဘေးမှာ ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာ ဦးလေးထက် ပိုပြီးသိပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သြဘာ၏စကားကြောင့် လူကြီးက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ဟား ဟား ဟား... ကြိုက်သွားပြီကွာ၊ မင်းတို့လို လမ်းဘေးက ကောင်လေးတွေက လမ်းဘေးမှာ ဘယ်လိုရှင်သန် ရမလဲဆိုတာ ငါ့ထက် ပိုပြီးသိနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ရန်သူတော်ကို စောင့်ကြည့်တဲ့ကိစ္စကို မင်းတို့ဘာသာ စီစဉ်ကြပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာတော့ ငါ့ကို ပြောပြပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ သြဘာနှင့် လူငယ်လေးသုံးယောက်သည် ဦးအောင်ကြီး၏အိမ်ကို စောင့်ကြည့်ရန် တိုင်ပင်ကြလေ၏။

သြဘာက

“ မင်းတို့ခြံရံမှာ မုန့်တစ်ခုခုရောင်းဟန်ဆောင်ပြီး စောင့်ကြည့် သလို မလုပ်ချင်ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးတာဆိုသော လူငယ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဒီလမ်းက သူဌေးတွေရှိတဲ့လမ်း၊ ငါတို့ရောင်းတဲ့မုန့်ကို ဘယ်သူက လာဝယ်စားမှာလဲ၊ ဒီလမ်းထဲမှာ ခြံနဲ့ဝန်းနဲ့ အိမ်တွေ ချည်းပဲ၊ မုန့်ရောင်းမယ်ဆိုရင် အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်တစ်ဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစား လိုက်ပြီး

“ တောက်တိုမယ်ရ မုန့်မရောင်းဘဲနဲ့ လက်တွန်းလှည်းနဲ့ရောင်း ရင်ရော ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဘယ်မုန့်ပဲရောင်းရောင်း မထူးပါဘူးကွာ၊ ဒီနားမှာ လမ်း

ဘေးက မုန်ကို ခုံခုံမင်မင်နဲ့ ဘယ်သူမှမဝယ်စားဘူး၊ တစ်ရက်
နှစ်ရက်ဆိုရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကြာရင် အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး
ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးတာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီလမ်းထဲမှာ လူဆိုးကြီးကို
စောင့်ကြည့်ဖို့ လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်နေပြီ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

ဩဘာက ဝင်ရောက်၍

“အကြံရပြီ၊ ကွမ်းခြံက ဘူတာရုံများမှာ ဂေါ်လီပစ်တဲ့ကောင်
တွေ ရှိတယ်၊ ဒီကောင်တွေကို ဗဟန်းမှာ ဂေါ်လီပစ်ဖို့ ချိန်းလိုက်
မယ်၊ ဒါဆိုရင် ဒီလမ်းထဲမှာ ဂေါ်လီပစ်ရင်း စောင့်နေတဲ့အတွက်
ကျွန်းပြန်လူဆိုးကြီး သံသယဖြစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးတာဆိုသော လူငယ်က
မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကွမ်းခြံက ဘူတာကြီးများမှာ ဂေါ်လီပစ်တဲ့ကောင်တွေက

ငါတို့ထက် အပြတ်အသတ်သာတယ်၊ ဒီကောင်တွေကို ငါတို့
ဘယ်လိုယှဉ်ပြီးပစ်မှာလဲ၊ သူတို့နဲ့ယှဉ်လို့ကတော့ ငါတို့ရှိသမျှပိုက်ဆံ
ကုန်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက ခေါင်းညိတ်၍

“မင်းတို့ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ ဂေါ်လီ
ယှဉ်ရိုက်လို့ကတော့ ငါတို့ ဘယ်တော့မှမနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့
အရှုံးခံပြီး ဒီကောင်တွေကို မြူဆွယ်ရမှာပဲ၊ ဒီကောင်တွေ ငါတို့ဆီက
ပိုက်ဆံတွေနိုင်နေသရွေ့ ငါတို့နဲ့ဂေါ်လီလာရိုက်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်
နေလိမ့်မယ်၊ ငါတို့အတွက် အရေးကြီးတာက အရှုံးအနိုင်မဟုတ်ဘူး၊
ဩားတောရလမ်းထဲမှာ ဟန်မပျက်နေပြီး ကျွန်းပြန်လူဆိုးကြီးကို
စောင့်ကြည့်ဖို့ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးတာက

“ဟေ့ကောင်... ဒီကောင်တွေကို အရှုံးခံပြီးတော့ ကစားတာ
တော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါတို့မှာ ဘယ်ကပိုက်ဆံရမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက လက်ကာပြု၍

“ ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ကွာ၊ ဦးလေးဆီက မင်းတို့လိုသလောက်
ပိုက်ဆံကို ငါ တောင်းပေးပါ့မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးတာတို့လူစုသည် သြဘာ၏ရည်ရွယ်ချက်
ကို နားလည်သဘောပေါက်သွားလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ သြဘာတို့သည် ကွမ်းခြံဘူတာကြီးအနီးတွင်
ဂေါ်လီကစားလေ့ရှိသော လူငယ်များထံသို့သွား၍ ကြားတောရလမ်း
၌ ဂေါ်လီကစားရန် ချိန်းဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးအောင်ကြီး၏ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဂေါ်လီရိုက်
ကစားသော လူငယ်လေးများနှင့် စည်စည်ကားကား ပြစ်နေလေ၏။

သြဘာသည် သူ၏သူငယ်ချင်း လူငယ်လေးများနှင့် သွား
ရောက်ပြီး ကစားလေ့မရှိသော်လည်း ၎င်းတို့ထံသို့ မကြာခဏ
ထွက်၍ တွေ့ဆုံ လေ့ရှိ၏။

လူငယ်များသည် ဂေါ်လီပိုင်းပွဲပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့သို့ရောက်
သောအခါ ဖိုးတာက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ အရေးကြီးတာတစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်၊ ဒီလမ်းထဲကို
မသင်္ကာစရာ လူတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်တာ သုံးခါလေးက
ရှိပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာက အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး

“ဟင်... မသင်္ကာစရာလူ တွေ့ပြီဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်လိုပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ လမ်းထဲက ဖြတ်လျှောက်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီး၏အိမ်အား စောင့်ကြည့်နေသော လူငယ် တစ်ဦးက

“လမ်းထဲကို မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတဲ့ ဈေးသည်တစ်ဦး ရောက်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်မှာမှ မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတာ မတွေ့ဘူး၊ သူ့ နောက်ကို မသိမသာ လိုက်ကြည့်တော့ သူဟာ ငါတို့လမ်းကိုကျော်တာနဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်မရောင်းတော့ဘူး၊ သွေးဆေး ကန်ဘက်ကိုရောက်တော့ မုန့်ဖက်ထုပ်တွေကို သူတောင်းစား သားအမိဆီမှာ လှူဒါန်းသွားတယ်၊ ဒါဟာ ငါတို့အတွက် မသင်္ကာ စရာပဲ၊ ဒီလူဟာ ဦးလေးကြီးကိုလုပ်ကြံမဲ့ ကျွန်းပြန်လူဆိုးကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

သြဘာသည် လူငယ် များ၏စကားကြောင့်

အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး

“ဟင်... ဒါဆိုရင် သူ့ရဲ့မျက်နှာကို မင်းတို့မြင်လိုက်ရ သလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်တစ်ဦးက ခေါင်းခါ ယမ်း၍

“သူ့ခေါင်းမှာ ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်စောင်းထား တယ်ကွ၊ သူ့မျက်နှာကို သိဖို့မလွယ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက

“ဒါဆိုရင် သူ့အသက်အရွယ်က ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”
ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်တစ်ဦးက မျက်မှောင်

ကြုတ်၍

“သူ့အသက်က (၃၀) ကျော်လောက်ပဲရှိဦးမယ် ထင်တယ်၊ လူကြီးမဟုတ်ဘူး၊ လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒါဆိုရင် ဦးလေးရဲ့ရန်သူ ကျွန်းပြန်လူဆိုးကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်။ ကျွန်းပြန်လူဆိုးကြီးရဲ့အသက်ဟာ ဦးလေးနဲ့ရွယ်တူ လောက် ရှိတာကွ၊ မင်းတို့တွေဟာ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ဆိုရင် တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ထင်တယ်။ ဒီလူဟာ ကျွန်းပြန်ကျားမောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်းပြန်လူဆိုးကြီးက လွတ် လိုက်တဲ့လူယုံတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ဒီလိုသိရတော့ ငါတော့ သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဦးလေးကို အမြန်ဆုံး အသိပေးမှာဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောကာ ဦးအောင်ကြီးထံသို့ သွားရောက်၍ မသင်္ကာဖွယ် ဈေးသည်တစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ကျားမောင်က တစ်ကိုယ်တော်ကွ၊ ဒီကောင်ဟာ တပည့် လက်သားတွေ ထားလေမရှိဘူး။ သူ့အကြောင်းကို ဘာလို့သိသလဲဆို တော့ သူ့ကို ငါ ဖမ်းဆီးဖို့ကြိုးစားတုန်းက သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အပြုအမူတွေကို လေ့လာတယ်။ ဒီလိုလေ့လာရင်းနဲ့ ကျားမောင်ရဲ့ စရိုက်သဘာဝတွေကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာခဲ့တာပဲ။ ကျားမောင်ဟာ

ငါ့ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါတိုင်း တစ်ကိုယ်တော်ပဲ စီစဉ်လေ့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်းမှာ ငါ လက်သည်း ညှပ်ခံတုန်းက ငါ့ကိုလာပြီး ရိုက်နှက်တဲ့လူတွေက ရန်ကုန်မြို့က လူမိုက်ပေါက်စလေးတွေကွ၊ ကျားမောင်ဟာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ လူမိုက်တွေငှားပြီးတော့ ငါ့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါဟာ ကျားမောင်ဟာ ကုန်ချက်ခွတ် နှစ်ချက်ပြတ် အစီအစဉ်ပဲကွ၊ ကျားမောင်ဟာ ငါ့ကို အထိနာစေပြီးတော့ ငါ့မှာ အင်အား ဘယ် လောက်ရှိသလဲဆိုတာ သိချင် ရတယ်။ ငါဟာ သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ် မဖြစ်ပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်သူရဲ့သံလွန်စကိုရတာ ငါဝမ်းသာတယ်။ ငါတို့ဟာ အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး။ ရန်သူရဲ့ခြေလှမ်းကို ကြိုသိနေပြီ။ မင်းတို့ ဆက်ပြီးတော့ မျက်စိနဲ့နားကို ဖွင့်ထားကြပါ”

ဟု မှာကြားကာ လူငယ်လေးများကို ဟိုတယ်မှ ထမင်း၊ ဟင်းများ မှာယူကျွေးမွေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ တင်တင်က နှင်းဆီပန်း
စိုက်ချင်သည်ဆိုသဖြင့် သြဘာသည် အနီး၌ စောင့်ကြပ်ပေးရ
လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခြံစောင့် မဟာဒူးသည် တင်တင်၏အနီးသို့
ရောက်ရှိလာပြီး

“စောစောတုန်းက စာတိုက်ကဝန်ထမ်းတစ်ဦး တင်တင်ရဲ့
နာမည်နဲ့ ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် လာဖို့ထားတယ်၊ ပြင်ဦးလွင်ကို
ရောက်နေတဲ့ ‘တင်တင်ရဲ့သူငယ်ချင်း’ ဂို့လိုက်တာလို့ဆိုတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ခြံစောင့် မဟာဒူး၏စကားကြောင့် တင်တင်က မျက်မှောင်
ထွက်၍

“ပြင်ဦးလွင်မှာ တင်တင်ရဲ့သူငယ်ချင်းတော့မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့
အလည်အပတ် ရောက်နေတာလည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပါဆယ်ကို
ဖွင့်ရအောင်”

ဟု ပြောကာ မဟာဒူး၏လက်မှ ပါဆယ်ထုပ်ကို ယူလိုက်လေ

တင်တင်သည် ပါဆယ်ထုပ်ထဲရှိပစ္စည်းကို အလွန်စိတ်ဝင်စား
သဖြင့် ကြိုးများကိုဖြေ၍ အလျှင်အမြန်ဖွင့်လိုက်၏။

သြဘာသည် တင်တင်၏ စိတ်အားထက်သန်နေသော အမှု
အရာကို ကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်သွားပြီး

“တင်တင် မဖွင့်နဲ့၊ ပါဆယ်ထုပ်ကို မဖွင့်နဲ့”

ဟု အော်ဟစ်တားဆီးကာ တင်တင်၏လက်မှ ပါဆယ်ထုပ်ကို
ယူရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော် အနည်းငယ် နောက်ကျသွားသဖြင့် တင်တင်သည်
ပါဆယ်ထုပ်ကို ဖွင့်ပြီးဖြစ်သွားလေ၏။

တင်တင်သည် ပါဆယ်ထုပ်ထဲရှိ အရာကိုကြည့်၍ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ကာ ပါဆယ်ထုပ်ကို မြေပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ဩဘာသည် ကမန်းကတန်း ပြေးလာပြီး ပါဆယ်ထုပ်ထဲရှိ အရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အော်ကလီဆန်လွန်းသဖြင့် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားလေ၏။

ပါဆယ်ထုပ်ထဲတွင် လုံးဖြတ်ထားသော လူလက်ချောင်းလေး သုံးချောင်းကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ပါဆယ်ထုပ်ထဲရှိ ပစ္စည်းကိုမြင်သောအခါ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး တောက်ခေါက်ကာ

“တောက်... ဒါ ကျားမောင်ရဲ့လက်ချက်ပဲ၊ ဒီကောင်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ ယုတ်မာကောက်ကျစ်လှချည်လား၊ ဒါ ခါးသီးတဲ့ အတိတ်ကို ပြန်ပြီးတူးဆွလိုက်တာကွ၊ ပါဆယ်ထုပ်ထဲက လက်ဖြတ် ကလေးဟာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့လက်ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးကို နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်

“ဒီကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ပြတ်ဟာ ဦးလေးနဲ့

ရန်သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောရရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း ခြေကွဲတယ်၊ ဒါတွေဟာ မရည်ရွယ်ဘဲဖြစ်ခဲ့တာပါကွာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျားမောင်ကိုဖမ်းဆီးရင်းနဲ့ တံခါးကြားမှာ ချောင်းမြောင်းနေတဲ့ ကျားမောင်ရဲ့သားလေးကို ရန်သူထင်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်မိတယ်၊ ဒီအခါမှာ ကလေးရဲ့ လက်ချောင်းသုံးချောင်းဟာ သေနတ်ကျည်ဆန်ကြောင့် ပြတ်ထွက် သွားတယ်၊ ဒီအဖြစ်ဆိုးတွေဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ မေ့မရနိုင်တဲ့ အိပ်မက်ဆိုး တွေပါပဲကွာ၊ ငါဟာ ပုလိပ်အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို မှားယွင်းပြီး သတ်ခဲ့လိုက်မိတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ နောင်တရလို့မဆုံးပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဦးအောင်ကြီးသည် ဗဟန်းဘက်မှ ပုလိပ်များ ထို အကြောင်းကြားပြီး ပါဆယ်ထုပ်နှင့် ရောက်ရှိလာသော လား

၁၄။ မင်းမြတ်သူရ

ချောင်းများကို ပြသလေ၏။

ထိုအခါ ပုလိပ်များသည် ကလေးငယ်၏လက်ချောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းလေရာ သွန်ခဲသောညက တာမွေသင်္ချိုင်းအတွင်း ရှိ ကလေးအလောင်းတစ်လောင်းကို မသမာသူများက ဖျက်ဆီးခဲ့ကြောင်း သိရလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ကျားမောင်က စိတ္တဇဖြစ်နေသလား မသိဘူး၊ ဒီကောင့်မှာ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ကို အတိတ်က နာကြည်းစရာတွေကို ပြန်သတိရစေချင်တာနဲ့ မဆီမဆိုင် ကလေးအလောင်းတစ်လောင်းကို သွားပြီးဖျက်ဆီးလိုက်တယ်၊ ကလေးရဲ့မိဘတွေ ဘယ်လောက်များ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရမလဲဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ဦးအောင်ကြီးကိုကြည့်၍

“ဦးလေး၊ တင်တင်တော့ အတော်ကြောက်ရွံ့သွားပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

မြတ်နိုးစွာ ၁၄၉

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

“ငါ့သမီးက မိန်းကလေးဆိုတော့ အသည်းငယ်မှာပေါ့၊ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ရရင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှာပဲ၊ ကျားမောင်က ငါ့ကို တိတိကျကျလက်စားမချေဘဲ အဝေးကနေ ခြောက်လန့်နေသရွေ့ ငါ့သမီးရဲ့ရင်ထဲမှာ ပိုပြီးတော့ တုန်လှုပ်နေမှာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီး၏စကားကိုနားထောင်၍ သြဘာက

“တင်တင်ကို ဦးလေးနဲ့မထားဘဲ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ ဆွေမျိုးတွေဆီမှာ အပ်ထားရင်ရော”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းခါထမ်း၍

“ငါ့မှာ ဆွေမျိုးအင်အားနည်းပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အစ်မကြီးက အိမ်ထောင်ကျပြီး အိန္ဒိယကိုရောက်နေတယ်၊ သူ့ယောက်ျားက ကုလားတစ်ယောက်ကွာ၊ တင်တင်ကို ငါ့အစ်မကြီးဆီမှာပို့ထားရင်တော့ အတော်ကောင်းမှာပဲ၊ လောလောဆယ်

အစ်မကြီးက အိန္ဒိယကိုရောက်နေတာ ခက်တယ်ကွ **

ဟု ညည်းညူလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တင်တင်ကို မကြောက်ရွံ့အောင် ကျွန်တော်တို့
ပိုင်းပြီးတော့ ကြိုးစားကြတာပေါ့၊ ဒီလူကြီးနဲ့ ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံး
ထိပ်တိုက်တွေ့ချင်လှပြီ၊ ဒီလူကြီးက ကျုပ်တို့ စိတ်ဓာတ်ပျက်အောင်
လုပ်နေတာမျိုး၊ ဦးလေးရဲ့ဇနီးကို ကားနဲ့တိုက်သတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်
နောက်တော့ အသက်မသေဘဲ ခံစားနေတုန်း လူမသန်တဲ့စိတ်နဲ့
တောင်ပေါ်ကတွန်းချတယ်၊ ဦးလေးကိုလည်း ကြည့်မြင်တိုင်
ဆိပ်ကမ်းမှာ လူမိုက်တွေလွှတ်ပြီး ရိုက်ခိုင်းတယ်၊ နောက်တော့
ဦးလေးသောက်မဲ့ လက်ဖက်ရည်ကဲ့သို့မှာ အဆိပ်ခတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်
လက်ဖက်ရည်ကဲ့သို့မှာ အဆိပ်ခတ်တာ မအောင်မြင်တော့ ဦးလေး
အင်မတန်ကြိုက်တဲ့မိုးကျင်းကို အဆိပ်မို့တွေဖြစ်အောင် လုပ်ကြံတယ်
အဲဒီတုန်းက ကံကောင်းလို့ ဦးလေး အသက်မဆုံးခဲ့တာပဲ၊ ဦးလေး
မို့ကျင်းကြောင့် အိမ်ရဲ့အုတ်တံတိုင်းကို မြင့်ပြီးကာခဲ့တယ်၊ အိမ်မှာ
အစောင့်ခွေးတွေ မွေးမြူခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစောင့်ခွေးတွေကိုလည်း

အဆိပ်ခတ်ပြီးသတ်တာ ခံခဲ့ရပြန်တယ်၊ ဟော... ဦးလေးသမီး
ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့အောင် ကလေးအလောင်းက လက်တွေ့ဖြတ်ပြီး
ပါဆယ်ထုပ်နဲ့ ပို့လိုက်ပြန်ပြီ၊ ဒီလူကြီးနဲ့ကျုပ်တို့ ထိပ်တိုက်တွေ့မှ
ဖြစ်တော့မယ်၊ သူ့ကြောင့် အိမ်က ထမင်းချက်၊ သန့်ရှင်းရေးတွေ
ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ ဦးလေးနားမှာ ကျုပ်နဲ့ ခြံစောင့် ဂေါ်ရခါးကြီး
မဟာဒူးပဲ ကျန်တော့တယ် **

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍ အတန်ကြာအောင်
စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ရန်သူက အမှောင်ထဲကကွ၊ ငါတို့က အလင်းထဲကရောက်
နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူပြုသမျှကို ငါတို့ခံနေရတယ်၊ ရန်သူက
အရှင်ဖြစ်ပြီးတော့ ငါတို့က အသေဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ငါတို့
အရှင်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ အိမ်ကြီးထဲကနေထွက်ပြီးတော့
မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးထွက်ကြမယ်၊ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာ
အလှူအတန်းတွေလည်း လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ကြမယ် **

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီး၏စကားကြောင့် သြဘာက

သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ ဦးလေး၊ ကျုပ်တို့ မြင်ကွင်းထဲကိုဆိုရင် ရန်သူလည်း ကျုပ်တို့ကို ပုန်းလွှဲကြွယ်လွှဲ တိုက်လို့မရတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့နောက်ကို အတိအလင်း လိုက်ရ တော့မယ်၊ ဒါဆိုရင် ရန်သူနဲ့ကျုပ် တို့ သာတူညီမျှဖြစ်သွားပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျားမောင်က ငါတို့စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် တမင်လုပ်နေ တာကွ၊ ငါ့ရဲ့မှားယွင်းမှုကြောင့် အပြစ်မဲ့တဲ့သူကလေး လက်ချောင်း လေးတွေ ပြတ်သွားပြီး အသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ငါ့သမီးကိုလည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့အောင် လက်ချောင်းကလေးတွေ ပို့လိုက်တာပဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့ကျားမောင် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပြီး ယောက်ျားပီပီ အတိတ်ကရန်ငြိုးတွေကို ဖြေရှင်းချင်လှပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်အနှံ့ ခရီးမထွက်ခင် ရန်သူတော်ကြီးနဲ့

သဲလွန်စကို ရနိုင်သေးတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက လမ်းထဲမှာ မရောင်မလည်သွားလာနေတဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်သည်တစ်ယောက်ကို သတိထားမိခဲ့တယ်၊ မုန့် ဖက်ထုပ်သည်ဟာ နောက်တစ်ကြိမ် လမ်းထဲကို ရောက်မလာ သေးဘူး၊ သူဟာ ဦးလေးရဲ့ရန်သူ ကျားမောင်ဖြစ်နိုင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ သူတို့ဟာ ငါထင်မှတ်ထားတာထက်တောင် အများ ကြီး ပိုပြီးတော့ စွမ်းဆောင်နိုင်သေးတယ်၊ ငါ့ရန်သူရဲ့သဲလွန်စကို ခရီး မထွက်မီရမယ်ဆိုရင်တော့ ငါနဲ့ကျားမောင် ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ပြီပေါ့ကွာ၊ ငါဟာ အမှန်တရားဘက်က အမြဲတမ်း ရပ်တည်နိုင် တဲ့အတွက် ကျားမောင်လို လူယုတ်မာတစ်ယောက်ကို အချိန်မရွေး ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဝံ့ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဩဘာသည် သူ၏သူငယ်ချင်း များအား ခေါ်ယူ၍ မိမိတို့ တစ်လခန့် ဘုရားဖူးထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း

ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာ၏သူငယ်ချင်းများက

“ မင်းတို့ ဘုရားပူးထွက်မယ်ဆိုတော့ ငါတို့က အိမ်ကြီးကို ဆက်ပြီးတော့ စောင့်ကြည့်ပေးရမှာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက

“ ငါတို့ အိမ်ကြီးမှာ မရှိတော့တဲ့အတွက် မင်းတို့ တစ်လ လောက် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်နားနေပါ။ လောလောဆယ် အလုပ်မရှိသေးဘူး၊ ဆိပ်ကမ်းမှာ ခြေသည်းလက်သည်းညှပ်တဲ့ အလုပ်ကိုပဲ ခဏလုပ်နေလိုက်ပါ။ ”

ဟု မှာကြားလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ သြဘာတို့သည် မြန်မာပြည်အနှံ့ ခရီးထွက်ရန် ခရီးစတင်ခဲ့လေ၏။ ဦးအောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး ကား ရွှေခန်းတွင် မဟာဒူးနှင့်အတူ စီးနိုင်လေ၏။

ကား၏နောက်ခန်းတွင် သြဘာနှင့်တင်တင်သည် စကား တပြောပြောဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် ပထမဦးဆုံး ဘုရားပူးခရီးကို ရွှေတောင်မြို့မှ စတင်ခဲ့လေ၏။

ရွှေတောင်မြို့မှ လေးမိုင်ခန့်ဝေးသော ရွှေနတ်တောင်ဘုရားသို့ သွားရောက်ပူးမြော်ကြလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ဘုရားသမိုင်းနှင့်ပတ်သက်သော ဗဟုသုတ များကို ကျွမ်းကျင်စွာ လေ့လာထား၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ရွှေနတ်တောင်စေတီကို အဝေးမှ လှမ်းမျှော် ကြည့်ရှုပြီး

“ ရွှေနတ်တောင်စေတီကို လူတစ်ရပ်၊ နတ်တစ်ရပ် တည် တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်ကွ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာက ဗိဿနိုး မိဖုရားနဲ့ စန္ဒာဒေဝီတို့က ရွှေနတ်တောင်စေတီကို တည်ထားကိုးကွယ် ခဲ့တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်ကွ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရွှေနတ်တောင်စေတီသို့ရောက်ရန် ကုက္ကုပင်များရှိသော တောလမ်းလေးအတိုင်း အတန်ကြာအောင် မောင်းနှင်ရလေ၏။

ရွှေနတ်တောင်စေတီပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့လူသည်

၁၅၆ စမင်မြတ်သူရ

ဘုရားဝတ်ပြုပြီး စေတီရင်ပြင်ပေါ်မှ လှပသောရှုခင်းများကို ကြည့်ကြလေ၏။

ရွှေနတ်တောင်စေတီပေါ်မှကြည့်လျှင် ကပ်ကျော်ဘုရားကို မှိုင်းယူလျှ မြင်တွေ့ရ၏။

ထို့နောက် ဦးအောင်ကြီးက ရွှေနတ်တောင်စေတီရင်ပြင်ပေါ်၌ မိမိတို့ယူဆောင်လာသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စားသောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ခြံစောင့် မဟာဒူးက စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ပြင်ဆင်နေစဉ် ဦးအောင်ကြီးက ရင်ပြင်မှ အဝေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လေ၏။

တင်တင်သည် ထမင်းဟင်းများ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ ဦးအောင်ကြီးကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက လက်ကာပြု၍

“သမီးတို့ အရင်စားနှင့်ကြ၊ သမီးတို့စားပြီးမှ အဖေမဟာဒူး စားကြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ဦးအောင်ကြီးကိုကြည့်၍

“ဦးလေးတို့ အရင်စားကြပါ၊ ဦးလေးတို့စားပြီးမှ ကျုပ်တို့ စားမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက အဝေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်၍

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အရင်စားခိုင်းတာ အကြောင်းရှိတယ် ထွ၊ ငါတို့နောက်က နောက်ယောင်ခံလိုက်မဲ့လူ ရှိမရှိ၊ စေတီရင်ပြင်ပေါ်ကနေ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်၊ မင်းတို့စားပြီးမှ ငါတို့စားကြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

သြဘာတို့သည် ထိုအခါမှပင် သဘောပေါက်သွားပြီး ထမင်းထို ဦးစွာ စားသောက်ကြလေ၏။

သြဘာတို့ ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ ဦးအောင်ကြီးနှင့် မဟာဒူးတို့ တစ်လှည့်စီ စားသောက်ကြလေ၏။

သြဘာတို့သည် စေတီရင်ပြင်မှနေ၍ ကားလမ်းအတိုင်း အဝေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်၍ကြ၏။

၎င်းတို့သည် အနောက်မှလိုက်လာသော မသင်္ကာဖွယ် လူသူ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရချေ။ ထို့နောက်တွင်မူ သြဘာတို့သည်

ပြည်၊ မကွေး၊ မင်းဘူး စသည်ဖြင့် မြို့များ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့
ဝင်ထွက်ပြီး ဘုရားပွား ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားများ တစ်ဆူပြီးတစ်ဆူ
ပွားမြော်ခဲ့ကြလေ၏။ ဦးအောင်ကြီးသည် ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ
များစွာရှိပြီး စေတီပုထိုးများနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သော
ကြောင့် သြဘာတို့သည် များစွာ ဗဟုသုတ ရခဲ့လေ၏။

ဦးအောင်ကြီး၏ရန်သူ ကျွန်းပြန်ကျားမောင်၏ အရိပ်အယောင်
ကို မူ ယနေ့ထက်တိုင် မတွေ့နိုင်သေးချေ။

✽ ✽ ✽

တစ်နေ့သ၌ သြဘာတို့လူစုသည် မြေလတ်ပိုင်း မြို့ကြီးတစ်မြို့ရှိ
ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်စားသောက်ကြလေ၏။

ထိုသို့ စားသောက်နေစဉ် ထမင်းဆိုင်နှင့် မနီးမဝေးရှိ တောင်
ကုန်းပေါ်တွင် လူအများစုဝေးနေကြကြောင်းသိရသဖြင့် မေးမြန်း
ကြည့်လေရာ ဆိုင်ရှင်လူကြီးက ရသေ့ကြီးတစ်ပါးက ဆုတောင်းပြည့်
စေတီ၏ ထီးတော်ကို အပ်ချည်ကြိုးဖြင့် ရအောင်တင်လှူနေကြောင်း
သိရ၏။

ဦးအောင်ကြီးက ဩဘာတို့ကိုကြည့်၍

“ ထီးတော်ကို အပ်ချည်ကြိုးနဲ့တင်လှူစာယံဆိုတာ အတော် ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စပဲ။ အမြင့်မှာရောက်နေတဲ့ထီးတော်ကို အပ်ချည်ကြိုးနဲ့ တင်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘုန်းရှင်၊ ကံရှင်တွေမှ လုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးကွ။ ဒါကြောင့် ငါတို့သွားကြည့်သင့်တယ် ”

ဟု ဆိုကာ တောင်ပေါ်သို့တက်ကြည့်ရန်အတွက် ထမင်းကို လျှင်မြန်စွာ စားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆိုင်ရှေ့သို့ ခရီးသည်တင်ဘတ်စ်ကားကြီး တစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး ဘတ်စ်ကားပေါ်မှလူများသည် ထမင်းစားရန် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြ၏။

ဩဘာတို့လူစုသည် ထမင်းကို လျှင်မြန်စွာစား၍ တောင်ပေါ် သို့ တက်ခဲ့လေ၏။ တောင်တက်လမ်းသည် အလွန်ပြေပြီး အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာများမှလူများသည် ထီးတော်တင်ရာသို့ လာရောက် ကြည့်ရှုကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် အတန်ကြာအောင် လျှောက်လှမ်းပြီး တောင်ပေါ် သို့ ရောက်သွားလေ၏။ တောင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ လူများ

ကြက်ပျံမကျ စည်ကားနေလေ၏။

အလှူခံမဏ္ဍပ်ကြီးသုံးခုကို မြင်တွေ့ရလေ၏။ အလယ်ရှိ အလှူခံမဏ္ဍပ်တွင် စေတီပေါ်သို့ တင်လှူမည့်ထီးတော်ကို ဖူးတွေ့ ရ၏။

ထီးတော်၏အလေးချိန်ကို ခန့်မှန်း၍ ဦးအောင်ကြီးက

“ ထီးတော်ရဲ့ အလေးချိန်က အတော်စီးမယ်ကွ။ ထီးတော်ကို အပ်ချည်ကြိုးနဲ့ဆိုင်ပြီးတော့ စေတီပေါ်ကို ရောက်အောင်တင်မယ်ဆို တာ အတော်ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒီလို ကြံတောင့်ကြံခဲအခွင့်အရေးကို မြင်ရတာ ငါတို့ကံထူးတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မကြာမီ ထီးတော်တင်မည့်အချိန်သို့ နီးကပ်နေသဖြင့် ထီးတော် တင်လှူမည့် ရသေ့ကြီးနှင့် အပေါင်းအပါများသည် ထီးတော်ကို တင်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

ဩဘာသည် လူအုပ်ထဲသို့ မျက်လုံးစူးကြည့်ရင်း ဦးအောင်ကြီး ၏ ရန်သူတော်ကြီးကို သတိရကာ

“ ဦးလေး၊ လူတွေ အများကြီးပဲနော်၊ ဒီလူတွေထဲမှာ

ဦးလေးရဲ့ရန်သူ ကျွန်းပြန်လူဆိုးကြီး ရှိချင်ရှိနေမှာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာ၏စကားကြောင့် ဦးအောင်ကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ငါ့တို့ ဘုရားဖူးထွက်လာတာ အတော်ကြာပြီ၊ ဒီနေ့အထိ တော့ ဝါရန်သူရဲ့သလွန်စကို မတွေ့ရသေးဘူး၊ ဒီလူယုတ်မာက ရန်ကုန်မြို့မှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လား မသိဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဦးအောင်ကြီးသည် ရသေ့ကြီးတင်လှူမည့် ထီးတော်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလေ၏။

တင်တင်က ကောက်ညှင်းကျည်တောက်စားချင်သည်ဟုဆိုကာ ဩဘာအားခေါ်ယူ၍ သွားရောက်ဝယ်ယူကြလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဩဘာနှင့်တင်တင်သည် ကောက်ညှင်းကျည် တောက် ဝယ်ယူပြီး လူအုပ်ကြားထဲတွင် တိုးဝှေ့ရင်း တောင်ပေါ်အနံ့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။

စေတီရှိရာ တောင်ကုန်းသည် အလွန်ကျည်းမြောင်းသဖြင့်

မကြာမီ ကြည့်ရှုစရာကုန်စင်သွားပြီး တင်တင်က မုန့်လေပွေစားချင် သည်ဟုဆိုကာ မုန့်လေပွေကို ဝယ်ကြလေ၏။

ဩဘာက မုန့်လေပွေကို စောင့်နေစဉ် တင်တင်သည် တောင် ၏တစ်ဖက်မှ ရှုခင်းများကို သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း အနောက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်ရာ လူတစ်ဦးနှင့် တိုက်မိလိုက်၏။

တင်တင်သည် သူမနှင့်တိုက်မိသူအား မော့ကြည့်လိုက်သော အခါ ထိုသူ၏မျက်နှာကို မြင်တွေ့ပြီး လိပ်ပြာလွင့် လှမတတ် ကြောက်ရွံ့သွားလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသူမှာ အလွန်ရုပ်ဆိုးပြီး မြက်ဦးထုပ် တစ်လုံးကို စောင်းထားလေ၏။ ထိုသူကို သူမ၏အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်တွေ့ဖူးသလို ခံစားရ၏။

ထိုသူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာမျက်လုံးများနှင့် တင်တင်အား စူးစိုက်ကြည့်ရှုလေ၏။

တင်တင်သည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် အနောက်သို့လှည့်၍ လူအုပ်ထဲတွင် တိုးဝှေ့ပြီး ပြေးခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ပြေးရင်း မုန့်

၁၆၂ မင်းမြတ်သူရ

လေပွေများ ဝယ်ယူလာသော သြဘာနှင့် တိုက်မိလေ၏။

ထိုအခါ မုန့်လေပွေများ ကျိုးကြေသွားသဖြင့် သြဘာက

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ တင်တင်ရယ်၊ မထိတ်သာ မလန့်သာ ရှိလိုက်တာ၊ နင့်ကိုကြည့်ရတာ နောက်က ကျားလိုက်လာတဲ့ အတိုင်းပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ တင်တင်က ထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြင့်

“နောက်မှာ မြက်ဦးထုပ်စောင်းထားတဲ့ ကြောက်စရာ လူကြီးကို ငါတွေ့လိုက်တယ်၊ ဒီလူကြီးနဲ့ ဝင်တိုက်မိပြီး ငါ့ကို မမ်းတော့မလို၊ ငါ ကံကောင်းလို့လွတ်လာတာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက လူအုပ်ကြားမှ အနောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူတစ်ဦးကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

သြဘာသည် မိမိတို့ အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသဖြင့် တင်တင်ကို လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးရှေ့ပြီး

မြရတနာမိုး

ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။

ထိုသို့ပြေးလွှားရင်း တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ခြံစောင့် မဟာဒူးနှင့်တိုက်မိပြီး မဟာဒူးက

“မင်းတို့ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ သြဘာ၊ ဆရာကြီးက မင်းတို့ကို စိုးရိမ်လို့ လိုက်ရှာခိုင်းနေတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက

“ကျုပ်တို့ရန်သူကြီး နောက်ကလိုက်လာပြီ မဟာဒူး။ နောက်မှာ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းတဲ့ လူတစ်ဦးပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မဟာဒူးသည် သူ၏လွယ်အိတ်ထဲရှိ ဂေါ်ရခါး ခါးကောက်ကြီးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားကာ

“မင်းတို့ရှေ့ကနေ ဆရာကြီးဆီ ပြန်သွားကြ၊ ငါ မင်းတို့ကို ကာကွယ်ပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်၊ သြဘာ တင်တင်ကို ဂရုစိုက်”

ဟု ပြောကာ သြဘာတို့၏အနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။

သြဘာတို့သည် လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးရှေ့ပြီး ဦးဆောင်ကြီးမား ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မင်းမြတ်သူရ

ဦးအောင်ကြီးသည် သြဘာနှင့် တင်တင်၏ အမူအရာကို မြင်တွေ့ပြီး အကင်းပါးသူဖြစ်သဖြင့် လွယ်အိတ်ထဲရှိ ခြောက်လုံးပြူးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ

“ မင်းတို့ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ငါ့ကို မြန်မြန်ပြောစမ်း ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သြဘာက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို အလျှင်အမြန် ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက အန္တရာယ်၏ အရိပ်အယောင်များကို မြင်တွေ့ရသဖြင့်

“ ဒါဆိုရင် ငါတို့ စေတီရင်ပြင်ပေါ်က အမြန်ဆုံးဆင်းမှ ဖြစ်မယ်၊ လူအုပ်ထဲမှာနေရင် ငါတို့အတွက်အန္တရာယ်ရှိတယ် ”

ဟု ဆိုကာ တင်တင်အား လက်ဆွဲ၍ လူအုပ်ကြားမှ အောက်သို့ အလျှင်အမြန်ဆင်းခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ တောင်ပေါ်သို့ဓာတ်လာသော အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ရွာသားများသည် တဖြည်းဖြည်းများပြားလာသဖြင့် တောင်အောက်သို့ ဆင်းရန် အခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့ရလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် လူအုပ်ကိုတိုးဝှေ့ရင်း ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍

ဆင်းသွားလေရာ တောသားများသည် ဦးအောင်ကြီးအား မကျေနပ်ပြောဆိုကြလေ၏။

သို့သော် ဦးအောင်ကြီးသည် ၎င်းတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ တင်တင်နှင့်သြဘာက အောက်မှ လိုက်နိုင်ရန် လမ်းဖွင့်ပေးလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ၎င်းတို့သည် တဖြည်းဖြည်း တောင်အောက်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ထိုအခါမှပင် ဦးအောင်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ တောင်အောက်ကိုရောက်ရင်တော့ ကျားမောင် ငါတို့ကို အလွယ်တကူ ရန်ရှာလို့မရတော့ဘူး ”

ဟု ပြောကာ ခြံစောင့်မဟာဒူးဘက်သို့ လှည့်၍

“ ဒီမှာ မဟာဒူး၊ မင်းက ကလေးနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီးတော့ ထမင်းဆိုင်ကို ပြန်သွားပါ၊ ငါကတော့ လမ်းမှာစောင့်ပြီးတော့ ကျွန်းပြန်ကျားမောင်ကို အမိဖမ်းဖို့ ကြိုးစားမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခြံစောင့်မဟာဒူးက ဦးအောင်ကြီးကို ကြည့်၍

“ ဆရာကြီးအတွက် အန္တရာယ်သိပ်များပါတယ်။ ကျွန်းပြန် ကျားမောင်ကို ရင်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဆရာကြီးနဲ့လိုက် ပါရစေ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက လက်ကာပြု၍

“ ဒီဥမှာ မင်းမလိုဘူး၊ မဟာသူး၊ မင်းရဲ့တာဝန်က ဤကလေး နှစ်ယောက်ကို ထမင်းဆိုင်ကို ခေါ်သွားဖို့ပဲ။ အချိန်မရှိတော့ဘူး မဟာသူး။ ငါ့စကားကို နားထောင်စမ်း၊ မင်းတို့ကို ထမင်းဆိုင်ကို သွားခိုင်းတာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ကျားမောင်က လူအုပ်ထဲကနေ တိုးဝှေ့ပြီး ငါတို့နောက်ကိုလိုက်လာပြီ။ ဒီကောင်ဟာ တောင်ပေါ် ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ငါတို့လူစု ထမင်းဆိုင်ထဲကိုထွက်သွား တာမြင်ရလိမ့်မယ်။ သူဟာ မင်းတို့ကို မည်းလိုက်နေတုန်း ငါက အနောက်ကနေ အမီအရဖမ်းဖို့ ကြံစည်ထားတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ဦးအောင်ကြီးကို စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဦးလေးတစ်ယောက်တည်း ကျားမောင်ကိုရင်ဆိုင်လို့ဖြစ်ပါ

မလွှား၊ ကျုပ်လည်း ဦးလေးနဲ့အတူနေခဲ့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက သြဘာ၏ပခုံးကို ပုတ်၍

“ မလိုပါဘူး၊ သြဘာရယ်၊ ငါဟာ ပုလိပ်အရာရှိဘဝမှာ ရုဆိုး လူမိုက်ဆိုတဲ့အကောင်တွေကို ထောင်ထဲအရောက်ပို့လာခဲ့တဲ့ ကောင်ပါ။ ကျားမောင်လိုကောင်မျိုးကို နှစ်ခါပြန်တောင် ထောင်ထဲ ပို့လို့ရသေးတယ်။ မင်းတို့ ဘာမှမမူနဲ့၊ ငါ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ ခြောက် လုံးပြူးပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီး၏သမီးဖြစ်သူ တင်တင်ကလည်း

“ အဖေရယ်၊ အဖေကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရတာ စိတ်မချဘူး၊ သမီးတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ။ ဒီလူကြီးလက်ကလွှတ်အောင် မြေးရအောင် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက သမီးဖြစ်သူ၏ ပခုံးကိုဖက်၍

“ သမီး... သမီးက အဖေသမီးဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ သွေး

ကြောင်တဲ့စကားကို ပြောရတာလဲ၊ အောင်ကြီးသမီးရဲ့သွေးက
နီရမယ်၊ ကျားမောင်လို ကျွန်းပြန်လူဆိုးတစ်ယောက်ကို အဖေက
ကြောက်ပြီးထွက်ပြေးရမှာလား၊ တရားဥပဒေအတိုင်းဖြေရှင်းတဲ့
အဖေတို့ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး သမီးအမေကို အသက်သေအောင်
လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒီအတွက် ကျားမောင်ကို အဖေ ပြန်ပြီးတော့ဒဏ်ခတ်
ရမယ်၊ ဒီတော့ သမီးတို့ အဖေစကားကို နားထောင်ပြီး ထမင်းဆိုင်
ကို အမြန်ဆုံးသွားပေတော့၊ အဖေအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ဒီပြဲမှာ
ကျားမောင်ကို အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းသိမ်းဖို့ ကြံစည်ထားတယ်”
ဟု ပြောလေ၏။

ခြံစောင့်မဟာသူသည် ဦးအောင်ကြီးကို ဝမ်းဆီးလို့မရသည့်
အဆုံးတွင် ဩဘာနှင့်တင်တင်ကို ခေါ်ယူကာ ထမင်းဆိုင်သို့
ခပ်သုတ် သုတ် ထွက်ခဲ့လေ၏။

တင်တင်သည် ဖခင်ကို စိုးရိမ်သောကကြောင့် နောက်သို့လှည့်
ကြည့် လှည့်ကြည့်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

ဩဘာတို့လူစု ကုတ္တိုပင်လမ်းအတိုင်း ထွက်ခွာသွားသောအခါ
ဦးအောင်ကြီးသည် ကုတ္တိုပင်တစ်ပင်နောက်တွင် ပုန်းကွယ်၍

တောင်ပေါ်သို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ မျက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ကျွန်းပြန်
ကျားမောင်သည် ကုတ္တိုပင်လမ်းအတိုင်း အနောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်
လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

ကျားမောင်သည် ထမင်းဆိုင်အနီးသို့ရောက်သောအခါ ချုံနယ်
ပိတ်ပေါင်းများကို အကာအကွယ်ပြု၍ ထမင်းဆိုင်အနောက်သို့
ထပ်သွားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ကျားမောင်၏အနောက်မှ ချောင်းမြောင်း
ကြည့်ရှုရင်း တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါလာလေ၏။

ကျားမောင်သည် ချုံနယ်ပိတ်ပေါင်းများကြားမှ တိုးထွက်၍
ထမင်းဆိုင်အနောက်ရှိ ဆန်အိတ်နှင့် ကြက်သွန်အိတ်များထားရှိရာ
ဝိုင်းခေါင်အနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဦးအောင်ကြီးသည် ချုံနယ်ပိတ်ပေါင်းများအကြား
တွင် ပုန်းကွယ်၍ စောင့်ကြိုနေလေ၏။

ကျားမောင်သည် ဝိုင်းခေါင်မှဟစ်ဆင့် ထမင်းဆိုင်၏နံရံသို့
ပြေးကပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးသည် ချုံနယ်ကြားမှ

၁၂ မင်းမြတ်သူရ

ထိုးထွက်၍ ဆန်အိတ်များထားရာ ပိုဒေါင်အနီးသို့ ဝင်ရောက်
ပုန်းကွယ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်းပြန်ကျားမောင်သည် ထမင်းဆိုင်၏နံရံကို ကျောပြန်ကပ်၍
ဆိုင်အတွင်းသို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုရန် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့
တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ရောက်သောအခါ ကျားမောင်သည်
တံခါးကြားမှတစ်ဆင့် သြဘာတို့ရှိရာသို့ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှု
လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးအောင်ကြီးသည် ကျားမောင်၏အောက်သို့
ရောက်ရှိသွားပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးဆန်တက်ကိုထုတ်၍
ကျားမောင်အား ချိန်ရွယ်ကာ

“ဟား... ဟား... ဟား... ကျားမောင်၊ မင်း
ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ကျသွားပြီ၊ ငါဟာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်
ကွ၊ မင်းလို ကျွန်းပြန်ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ထက် အများကြီး
အတွေ့အကြုံပိုများတယ်၊ မင်းကို ဒီတစ်ကြိမ် သံတိုင်နောက်မှာ
ပို့ထားရတာ စိတ်မချရတော့ဘူး၊ တစ်ဖြိုင်တည်း ငရဲပြည်ကို

ပို့ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျားမောင်သည် သူ၏နောက်မှ မမျှော်လင့်ဘဲ
ရောက်ရှိလာသော ဦးအောင်ကြီးကိုကြည့်၍ အထိတ်ထိတ်
အလန့်လန့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာများ
လုပ်မိလို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကျွန်းပြန်
ကျားမောင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင်... ကျားမောင်၊ မင်းမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ
ဟုတ်လား၊ မင်းမှာ မကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ငါတို့မိသားစု
နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ချောင်းမြောင်းနေစရာ
မလိုဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူသည် ဦးအောင်ကြီးကို
နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဆရာ လူများနေပြီနဲ့ထင်တယ်၊ ကျုပ်နာမည် ကျားမောင်

မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီမြို့က သာမန်လူမိုက်လေး တစ်ယောက်ပါ။”

ဟု အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ကျားမောင်၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ကာ

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းရဲ့မြက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျားမောင်က သူ၏ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးထုပ်အောက်တွင်မြင်ရသော မျက်နှာမှာ ကျားမောင်၏ မျက်နှာမဟုတ်ဘဲ လူစိမ်းတစ်ယောက်၏မျက်နှာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက ထိုသူအား သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍

“ဟေ့ကောင်... မင်းက ကျားမောင်လွှတ်လိုက်တဲ့ကောင် မဟုတ်လား၊ မင်း ငါတို့မိသားစုနောက်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုက်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူစိမ်းက ထိတ်လန့်သော

အမူအရာဖြင့်

“ဒီလို... ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဒီမြို့က လူမိုက်တစ်ယောက်ပါ။ ဆရာတို့မိသားစုက ငွေကြေးဥစ္စာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးတွေလို့ ထင်မြင်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာတို့ကို အခွင့်အရေးသာရင် လုယက်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ချောင်းမြောင်းနေတာပါ။ ဆရာပြောတဲ့ ကျားမောင်ဆိုတာ ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီမြို့မှာ လူမိုက်ပွဲကြီးဆိုရင် လူတိုင်းက သိပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ဦးအောင်ကြီးသည် မိမိတို့ မြို့လူမိုက်တစ်ယောက်အား ကျွန်းပြန်ကျားမောင်နှင့် မှားယွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လူမိုက်ပွဲကြီးအား ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင်... ငါစိတ်တိုမလာခင် မင်း ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားစမ်း”

ဟု အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ လူခိုက်ပွကြီးသည်
နောက်ကြောင်းကိုပင် ပြန်မကြည့်တော့ဘဲ ဗုဒ္ဓောင့်နှင့်တင်ပါး
တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးလွှားသွားလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ထိုအခါမှပင် ခြောက်လုံးဖြူးသေနတ်ကို
လွယ်အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်၍ ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ခိုင်ထံသို့ရောက်သောအခါ သြဇာတို့လူစုသည် ဦးအောင်ကြီး
ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး ကျွန်းပြန်
ကျားမောင်၏အခြေအနေကို ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက အတိုချုံး၍ပြောပြလိုက်ပြီးနောက်

“ ကဲ... ငါတို့ ဒီမြို့ကထွက်ကြမယ် ”

ဟု ဆိုကာ အော်စတင်ကားလေးပေါ်သို့တက်၍ ခရီးဆက်ခဲ့
လေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ဦးအောင်ကြီးတို့သည် မြို့များ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့
ဆက်၍ ဘုရားဖူးထွက်ရင် အချိန်များ ကုန်လွန်ခဲ့လေတော့၏။

ဦးအောင်ကြီး၏ရန်သူ ကျွန်းပြန်ကျားမောင်၏ အရိပ်အယောင်
ကိုမျှ မမြင်ရသေးချေ။

ဦးအောင်ကြီးက လမ်းခရီးတစ်နေရာ၌

“ ငါ့ရန်သူ ကျားမောင်ဟာ ဘုရားဖူးထွက်နေတဲ့ ငါတို့
သားအဖနောက်ကို ကိုယ်ထင်ပြုပြီး အတိအလင်းမလိုက်ချင်တဲ့
အတွက် ရန်ကုန်မှာပဲ ရှောင်ပုန်းပြီး နေထိုင်ခဲ့တာဖြစ်နိုင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဦးအောင်ကြီးသည် မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ထိုမြို့၌ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ရင်း ဦးအောင်ကြီးနှင့်ခင်မင်သော ဘုရားလူကြီးတစ်ဦး၏ ပြောစကားအမြို့ပြင်ရှိ ရသေ့ကျောင်းကလေးအနီးတွင် လွန်ခဲ့သောရက်က ငလျင်လှုပ်သောကြောင့် မြေပြိုကျပြီး မြေအောက်မှ ထူးခြားသော အရုပ်များ ထွက်ပေါ်လာကြောင်း သတင်းပေးလေ၏။

ထိုသတင်းကြောင့် ဦးအောင်ကြီးက

“ဒါဟာ ငါတို့အတွက် အခွင့်အရေးပဲ၊ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက လူတွေတည်ဆောက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ နှစ်တွေကြာတဲ့အခါမှာ မြေကြီးအောက်ကို ရောက်သွားတယ်၊ နောက်တော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မြေပေါ်ကို ပြန်ပေါ်လာတဲ့အခါ နောင်လူတွေအနေနဲ့ အလွန်ထူးခြားဆုံးသြဖွယ် ကောင်းတဲ့အရာတွေပေါ်မြင်တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောကာ မြို့စွန်ရှိ ရသေ့ကျောင်းရှိရာသို့ မေးမြန်းပြီး ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မြို့စွန်ရှိ ရသေ့ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ ရသေ့ကျောင်းသည် တောင်ကုန်းအမြင့်ပေါ်တွင် တည်ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဦးအောင်ကြီးတို့ကဲ့သို့ အနီးအနားရွာမှ လူအချို့သည် မြေကြီးပေါ်မှ ပေါ်ထွက်လာသော ထူးခြားသောအရုပ်ကြီးများကို ကြည့်ရှုရန် လှည်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြေလျင်ဖြင့်လည်းကောင်း လာရောက်ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးတို့သည် ၎င်းတို့ဝယ်ယူလာသော လှူဖွယ်ပစ္စည်းအချို့ကို ရသေ့ကျောင်းသို့ သွားရောက်လှူဒါန်းလေ၏။

ထိုကျောင်း၌ တရားကျင့်ကြံနေသော ရသေ့ကြီးတစ်ပါးသာ ရှိ၏။

ရသေ့ကြီးက ဦးအောင်ကြီးတို့ လှူဒါန်းသော လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို လက်ခံယူ၍

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်က ဒီတောင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တော်လဲသံတွေ ကြားရပြီး ငလျင်အကြီးအကျယ်လှုပ်တယ်၊ တောင်ပေါ်က မြေတွေ ပြိုကျသွားတာ အတော်များတယ်၊ သစ်ပင်တွေလည်း တခုနဲ့တခုလဲလိုက်တာ၊ ကျုပ်ရဲ့ကျောင်းကလေးတောင်

ကံကောင်းလို့ လွတ်သွားတာ၊ ဒီလိုနဲ့ ငလျင်လှုပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ
တောင်အောက်ကိုဆင်းကြည့်တော့ မြေကြီးထဲကနေ အလွန်ထူးဆန်း
တဲ့ အရုပ်တွေပေါ်လာတာပဲ၊ အရုပ်တွေအားလုံး ကျောက်နဲ့လုပ်ထား
ပြီးတော့ အရုပ်တွေရဲ့အရွယ်ဟာ လူရဲ့အရွယ်အစားအတိုင်းရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက

“ အရုပ်တွေက ဘယ်လိုအရုပ်တွေလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက

“ အရုပ်တွေက လူရုပ်၊ ဘီလူးရုပ်၊ စစ်သူကြီးရုပ်၊ ဇော်ကျီရုပ်
စသဖြင့် အတော်စုံတယ်၊ သိချင်ရင် တောင်အောက်ကိုသွားကြည့်
ကြပါ၊ တောင်အောက်မှာ အနီးအနားရွာက စိတ်ဝင်စားလို့ လာကြည့်
တဲ့ လူတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးတို့လူစုသည် တောင်၏အောက်သို့
ကျောင်းလှေခါးထစ်များအတိုင်း ဆင်းသွားလေ၏။

တောင်အောက်တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မြေပြိုသော
နေရာများ၌ လူများ စုပြုံနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ဩဘာတို့လူစု အောက်သို့ရောက်သောအခါ မြေကြီးထဲမှ
ထွက်ပေါ်လာသော စစ်သူကြီးရုပ်များ၊ ဘီလူးရုပ်များ၊ ဇော်ကျီရုပ်များ
စသဖြင့် လူအရွယ်အစားအတိုင်း ပြုလုပ်ထားသော အရုပ်များကို
အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့ရ၏။

ဦးအောင်ကြီး အရုပ်များကို အနီးကပ်ကြည့်၍

“ အရုပ်တွေကို ထုလုပ်ထားတဲ့လက်ရာ အလွန်ကောင်းတယ်၊
အရုပ်တွေရဲ့သက်တမ်းဟာ နှစ်ပေါင်းရာချီပြီးရှိနေမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ တောင်၏ အောက်ဘက်၌ ဘီလူးရုပ်တစ်ရုပ်
ပေါ်လာသည်ဆိုသဖြင့် ထိုနေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ တောင်အောက်ဘက်၌ တစ်ပိုင်းတစ်စပေါ်နေသော
ဘီလူးရုပ်ကို မြင်တွေ့ရ၏။ ဦးအောင်ကြီးက ဘီလူးရုပ်၏လက်တွင်
ကိုင်ထားသော သန်လျက်ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဩဘာနှင့် တင်တင်မှာ တောင်ကိုပတ်၍ ကြည့်ရှုရသည်မှာ

အနည်းငယ် မောလာသလိုရှိသည်နှင့် ဘီလူးရုပ်နံဘေး ကျောက်တုံး
ပေါ်တွင် ထိုင်နေလေ၏။

ဂေါ်ရခါးအစောင့်ကြီး မဟာဒူးမှာမှ ရေဘူးထဲမှရေကို မော
သောက်၍ တောင်ပေါ်သို့ မောကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ တောင်ပေါ်မှ တလိမ့်လိမ့် ကျလာသော ကျောက်တုံး
ကြီးကို မြင်တွေ့သွားပြီး အလွန်စိတ်လန့်ကာ

“တောင်ပေါ်က ကျောက်တုံးကြီးကျလာပြီ၊ ပြေး...
ပြေး...”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ဘီလူးရုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုနေသော

ဦးအောင်ကြီးသည် တောင်ပေါ်သို့မောကြည့်လိုက်ပြီး ကျောက်
တုံးပေါ်တွင်ထိုင်နေသော တင်တင်နှင့် ဩဘာအား စိုးရိမ်သဖြင့်

“ပြေး... ပြေး၊ တောင်ပေါ်က ကျောက်တုံးကြီးကျလာပြီ၊
အမြန်ဆုံးပြေး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။
ဦးအောင်ကြီးကိုယ်တိုင်လည်း တောင်၏တစ်ဖက်တွင်ရှိသော

ညီထဲသို့ ခုန်ချလိုက်၏။

ဩဘာသည် တောင်ပေါ်သို့မောကြည့်လိုက်ပြီး ပြေးရန်အချိန်
ရောက်သဖြင့် တင်တင်ကိုဖက်ကာ လျှိုထဲသို့ ခုန်ချလိုက်၏။

ဂေါ်ရခါးကြီး မဟာဒူးမှာလည်း ဩဘာတို့နည်းတူ တောင်
အောက်သို့ ခုန်ချခဲ့ပြီး ဖြစ်လေ၏။

၎င်းတို့လူစုသည် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် တောင်ပေါ်က
ကျလာသော ကျောက်တုံးကြီးနံဘေးမှ ကပ်သီလေး လွတ်မြောက်
သွားလေ၏။

ကျောက်တုံးကြီးမှာ အလွန်ကြီးမားပြီး တောင်ပေါ်မှကျလာ
သော အရှိန်ကြောင့် လွတ်မြောက်အောင် မရှောင်တိမ်းနိုင်လျှင်
၎င်းတို့လူစု၏ အသက်အန္တရာယ်အတွက် တွေးပုံဖွယ်မရှိချေ။

တောင်ပေါ်မှ ကျောက်တုံးကြီး လိမ့်ကျလာသဖြင့် ထိုနေရာသို့
အနီးအနားရွာမှ ရွာသားများ အထိတ်တလန့် ရောက်ရှိလာကြ၏။

တောင်ပေါ်တွင်ရှိသော ရေခဲကြီးလည်း တောင်အောက်သို့
ဆင်းသက်လာ၏။ ရေခဲကြီးသည် တောင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျလာသော
ကျောက်တုံးကြီးကို အံ့ဩစွာကြည့်ရှု၍

“ဒီကျောက်တုံးကြီးက လျှင်လျှစ်တုန်းက တောင်အောက်သို့
ကျတဲ့ အခုမှ ဘာလို့ကျတာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ ရွာသားထဲမှာ တစ်ယောက်က လူအုပ်ရွေသို့
နားမလည်ဟန်ဖြင့် တွက်လာပြီး

“ကျုပ် စောစောတုန်းက တောင်ပေါ်မှာရှိနေတုန်းက လူ
တစ်ယောက်ဟာ ထင်းချောင်းကြီးတစ်ချောင်းကို ကုပ်အနေနဲ့ အလုံး
ပြုပြီးတော့ ကျောက်တုံးကြီးကို တောင်အောက်ကို တွန်းချနေတာ
တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ထင်တာက ရသေ့ကြီးရဲ့ အမိန့်နဲ့
ကျောက်တုံးကြီးကို တောင်အောက်ကိုချနေတယ်လို့ပဲ ထင်မိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးသည် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား
ပြီး ရသေ့ကြီးကိုကြည့်ကာ

“တောင်ပေါ်မှာ ရသေ့ကြီးအပြင် ဘယ်သူရှိသေးလို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက ခေါင်း
ခါယမ်း၍

“တောင်ပေါ်မှာ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးပဲရှိပါတယ်။ လူစီမ်း

တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ တောင်ပေါ်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိနေတဲ့
ကျောက်တုံးကို ဒီလူက ဘာဖြစ်လို့ တောင်အောက်ကိုချတာလဲ
မသိဘူး။ သူ့ရဲ့မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲ မိုက်ရူးရဲလုပ်မှုကြောင့် မဆီ
မဆိုင်တဲ့လူတွေ ဒုက္ခရောက်တော့မလို့ ကံကြီးပေလို့သာပေါ့”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးသည် လွယ်အိတ်ထဲရှိ ခြောက်လုံးပြူး
သေနတ်ကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်၍ မဟာဒွားဘက်သို့လှည့်ကာ လေထဲ
တီးတီးဖြင့်

“မင်းတို့ တောင်အောက်မှာပဲ စောင့်နေကြ၊ ဒါဟာ ငါ့ရန်သူ
ကျွန်းပြန်ကျားမောင်ရဲ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငါ တောင်ပေါ်ကို
တက်ပြီး ရှာမယ်”

ဟု ပြောကာ တောင်ပေါ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် တက်သွားလေ၏။

ဩဘာတို့လူစုသည် ဦးအောင်ကြီးအတွက် စိုးရိမ်စွာဖြင့်
တောင်အောက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် တောင်ပေါ်သို့တက်သွားပြီး ရန်သူ၏
သဲလွန်စကို ရွာဖွေလေရာ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

တောင်၏တစ်နေရာတွင် သစ်ပင်ငယ်တစ်ပင်အား ခုတ်လှဲ၍
ထိုသစ်ပင်ကို ကုပ်အဖြစ်အသုံးပြုကာ ကျောက်တုံးအား တောင်
အောက်သို့ တွန်းချခဲ့သော ခြေရာလက်ရာများကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် တောင်တစ်ခုလုံးအနှံ့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး
နောက် စိတ်လျှော့ပြီး တောင်အောက်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

သူ၏ရန်သူ ကျွန်းပြန်ကျားမောင်၏ ရက်စက်သော လုပ်နည်း
လုပ်ဟန်များကို သတိရလေ၏။

တစ်ခါတုန်းက သူ၏ဇနီးအား တောင်ပေါ်မှ တွန်းချခဲ့စဉ်
ထိုကဲ့သို့ ရက်စက်ယုတ်မာသောနည်းလမ်းကိုပင် အသုံးပြုသွား
လေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ဇနီးဖြစ်သူ၏အဖြစ်ဆိုးကို ပြန်လည်
မြင်ယောင်ပြီး ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားလေ၏။

ယုတ်မာကောက်ကျစ်သော ကျွန်းပြန်ကျားမောင်ကို ယခုပင်
တွေ့ရှိပြီး ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းချင်လှ၏။

ဦးအောင်ကြီးတို့လူစုသည် မြန်မာပြည်အနှံ့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်မှာ
တစ်လကျော်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်

လေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက သြဘာနှင့် မဟာဒူးကိုခေါ်၍

“ ငါတို့ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားတွေစုအောင်ဖူးတာ တစ်လ
ဆျာသွားပြီ၊ ငါ့ရဲ့ရန်သူ ကျားမောင်နဲ့ အခုမှ ထိပ်တိုက်တွေ့တော့
ဘယ်၊ ဒီလိုပုံစံအတိုင်းဆိုရင် ကျားမောင်က ငါနဲ့ အတိအလင်း
ဆင်ဆိုင်ပြီး ဖြေရှင်းချင်ပုံမရဘူး၊ သူဟာ သတ္တိကြောင်တဲ့ကောင်ပဲ၊
အုတ်ကျောက်နေ တိတ်တဆိတ် ခါနဲ့ထိုးချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲရှိတယ်၊
ငါတို့က အလင်းထဲမှာနေတော့ အမှောင်ထဲကလူက တိုက်ခိုက်ရပြီပြီး
ရွယ်ကူတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ ခရီးလည်းပန်းနေပြီ၊ အချိန်
အလည်း ကုန်ပြီ၊ ရန်ကုန်မြို့ကိုပဲ ပြန်တော့မယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ကိုရောက်
တာမှ ကျားမောင်နဲ့ ငါ ထိပ်တိုက်တွေ့တာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မဟာဒူးက ဝင်ရောက်၍

“ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ဆရာကြီးကို အကြံပေးမလို့ပါ၊
ကျားမောင်က ဆရာကြီးကို အတိအလင်းရင်မဆိုင်ဘဲ မိန်းမလို
နီးမရ တိုက်ခိုက်နေပုံရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ သူဟာ ငါတို့အားလုံးကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ပြီး သူ
ဘယ်နေ့လာသတ်မလဲဆိုတာကို အိမ်ထဲကနေ ရင်တထိတ်ထိတ်
စောင့်နေတာကို လှောင်ချင်ပုံရတယ်။ ငါ့သမီးမရှိဘူးဆိုရင်
ကျားမောင်လို ကောင်မျိုးနဲ့ တုံးတိုက်တိုက်၊ ကျားကိုက်ကိုက် ရင်ဆိုင်
လိုက်မယ်”

ဟု ဦးအောင်ကြီးက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဩဘာက
ဝင်ရောက်၍

“ ကျုပ်တို့ ရန်ကုန်ရောက်ရင်တော့ ဒီလူကြီးနဲ့ ထိပ်တိုက်
တွေ့ပြီး တိုက်ခိုက်ရတော့မှာပါ။ ဒီလူကြီး သတ္တိရှိရင် ကျုပ်တို့အိမ်
ထဲကို ကျူးကျော်ပြီး ဝင်ရောက်လာပါစေ၊ ကျုပ်တို့ အသေအလဲ
ပြန်ချမယ် ”

ဟု ကြိုးဝါးလေ၏။

တင်တင်ကမူ မြန်မာပြည်အနှံ့ ခရီးထွက်လိုက်ရသဖြင့် ရန်ကုန်
မြို့၌ ပုန်းအောင်းနေစဉ်ကကဲ့သို့ ထိတ်လန့်ဟန်မရှိတော့ဘဲ

“ ဒီလောက်ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူကြီးကို ဘုရားက

ဒဏ်ခတ်မှာပါရှင် ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ဩဘာတို့သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လာကြတော့ လေ၏။

ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ဦးအောင်ကြီး၏ မိတ်ဆွေများ
သည် သူ၏ခြံကြီးသို့ လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်၌ ကြုံတွေ့ရ
သော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်၍ ပြောပြလေ၏။

ဗဟန်းကတ်မှ ဦးအောင်ကြီး၏တပည့် ရာဇဝတ်အုပ်လူဝကြီးမှာ
လည်း လာရောက်၍ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော
ဦးအောင်ကြီး၏ အတွေ့အကြုံများကို မေးမြန်းလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက တောင်ပေါ်မှ ကျောက်တုံးကြီးတွန်းချ၍
လုပ်ကြံခံရပုံကို သူ၏တပည့်များအား ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ
စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ ဆရာကြီးကို လုပ်ကြံတာ ကျွန်းပြန်ကျားမောင်ဆိုတာ
သေချာရဲ့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

၁၉၀ ဓမ္မပြတ်သုရ

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက မည်သည့်စကားကိုမျှမဆိုဘဲ သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ စက္ကူဖြင့် လိပ်ထားသော ဆေးလိပ်တို့ထွက်စေချောင်းကို ထောင်ပြလိုက်လေ၏။

“ ဒီမှာ ပေါ့ဦး၊ ဟောဒီ ဆေးလိပ်ကလေးကို ကျားမောင် အမြဲတမ်းသောက်တယ်ကွ၊ ကျားမောင်ကို အရင်တုန်းက ငါဖမ်းဖို့ကြ တုန်းက ကျားမောင်ရဲ့အပြုအမူတွေကို လေ့လာခဲ့တယ်၊ ဒီလိုလေ့လာ ရင်းနဲ့ သူ့ရဲ့အမူအကျင့်တွေကို သိခဲ့ရတာပဲ၊ ကျားမောင်က ခရီးလမ်း တစ်လောက်လုံး ငါတို့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့တယ် သူ့ယာ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ ငါတို့မိသားစုကို လက်စားဆွေ ကြီးစားခဲ့တယ်၊ အဲဒီနေ့က ကံကောင်းထောက်မတုံအတွက် ငါတို့မိသားစု ကျောက်တုံးကြီးရန်က လွတ်ကင်းခဲ့ရတယ်၊ ကျောက် တုံးကြီးသာ မြေပေါ်တိုကျလာရင် ငါတို့အားလုံး စိစိညက်ညက် ကြေသွားမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်များသည် ဦးအောင်ကြီး၏စကားကို နားထောင်၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ရန်ကုန်မြို့ရှိ လူဆိုးခါးပြများအားလုံးကို စောင့်ကြည့်

မည်ဖြစ်ကြောင်း အလီးသီး ကတိပေးကာ ဦးအောင်ကြီး၏အိမ်ကြီးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် စုံထောက်ကျော်များ၏ကားများ ထွက်ခွာ သွားသောအခါ ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဒီကောင်တွေအားလုံး ကျားမောင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါ့ ပေါ်မှာ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျားမောင် က သူတို့ထက် ပိုပြီးယုတ်မာကောက်ကျစ်တယ်၊ သူတို့ထက် ပိုပြီးလည်း အကွက်မြင်တယ်၊ ကျားမောင်လိုလူမျိုးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အတွက် ယုတ်မာကောက်ကျစ်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့စိတ်ဓာတ် အပြည့်ရှိမှဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ဩဘာသည် ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ သူ၏အဒေါ်ရှိရာသို့ သွားပြီး ညီမလေးအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးအပ်လေ၏။ ညီမလေးသည် ဩဘာနှင့် တစ်လခန့်ကွဲကွာနေသဖြင့် ဩဘာကို မြင်သောအခါ အလွန်ပျော်ရွှင်လေ၏။ ဩဘာပေးသော လက်ဆောင်များကိုလည်း ဝမ်းသာအားရ လက်ခံယူလေ၏။

ယုတ်မာကောက်ကျစ်သော အဒေါ်ကြီးသည် ဦးအောင်ကြီးထံမှ မြီးမြီးမြက်မြက် ရရှိထားသဖြင့် သဘောကောင်းနေတော့၏။

ထို့နောက် ဩဘာသည် ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနား၌ ခြေသည်လက်သည်းညှပ်သောအရုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသော သူ၏သူငယ်ချင်း ဖိုးတာထံသို့ သွားလေ၏။

ဖိုးတာတို့ကို ဘုရားပူးခရီးမှ အပြန်လက်ဆောင်များကို ပေးအပ်လိုက်ရင်း

“မင်းတို့အားလုံး ဗဟန်းကြားတောရလမ်းကို ပြန်လာခဲ့ကြ၊ ဟိုမှာ အလုပ်ပြန်လုပ်ကြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးတာတို့လူစုသည် ဗဟန်းကြားတောရလမ်းသို့ လာရောက်၍ နေ့စဉ် ဂေါ်လီပစ်ကစားလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ဦးအောင်ကြီးသည် သူ၏ရန်သူနှင့် မကြာမီ ဆုံတွေ့တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်များကို တိုက်ခွက် ဆေးကြောနေလေ၏။

မြီစောင့် ဂေါ်ရခါးကြီးမှာလည်း သူ၏ ဓါးကောက်ကြီးအား ဓါးသွေးကျောက်တွင် သွေး၍နေလေ၏။

ဩဘာသည် အချိန်အားသည့်အခါ ကျွဲချီလေးငှတစ်လက်ဖြင့် လှေကျင့်နေတတ်၏။

ထိုအခါ အနီးသို့ တင်တင် ရောက်ရှိလာပြီး

“နင်တို့အားလုံး လက်နက်တွေ တပြင်ပြင်နဲ့လုပ်နေကြဦးမယ်။”

ဗုဒ္ဓ ဓမ္မစင်္ကြာသုရ

ငါ့အထင်တော့ အဖေ့ရဲ့ရန်သူကြီးနဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြတော့မယ် ထင်တယ် "

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာက ခေါင်းညိတ်၍

" ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့အားလုံး ရန်သူနဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့မဲ့အချိန်ကို နီးကပ်နေပြီဆိုတာ အလိုလိုသိတယ် "

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တင်တင်က ဩဘာကိုကြည့်၍

" နင်က ငါတို့နဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာမဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အသက်အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အဖေ့ရဲ့အရေးကိစ္စတွေမှာ ဝင်ပါချင်ရတာလဲ "

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက

" ဦးလေးကို ငါ့ရဲ့ဆွေမျိုးရင်းချာလို့ သဘောထားပါတယ် "

ဟု ပြောလိုက်ရာ တင်တင်က ဩဘာကို မျက်စောင်းထိုး၍

" နင့်စကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ၊ ငါ့အဖေကို နင်က ဆွေမျိုး

ရင်းချာလို့ သဘောထားတယ်ဆိုတော့ ငါ့ကိုရော နင် ဘယ်လို သဘောထားသလဲ "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက တင်တင်ကိုကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး

" နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ညီမလေးတစ်ယောက်ပေါ့၊ ဦးလေးဟာ ငါတို့မောင်နှမအပေါ်မှာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ငါ့ညီမလေးဟာ အခုဆိုရင် စိတ်သဘောထားယုတ်မာတဲ့ အဆွေရဲ့အိမ်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း၊ နေထိုင်ရပြီ၊ ဒါဟာ ဦးလေးရဲ့ကျေးဇူးပဲ၊ ငါဟာ အရင်တုန်းကဆိုရင် ဆိပ်ကမ်းမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရတယ်၊ ငါ့ညီမလေးကို ငါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဓထားနိုင်ဘူး၊ အခုတော့ ညီမလေးရော၊ ငါရော ဘဝမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ နေထိုင်ရပြီ၊ ဒါဟာ ဦးလေးရဲ့ကျေးဇူးပါပဲ "

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တင်တင်က

" ငါလည်း ကျောင်းမတက်ရတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ အဖေ့ရဲ့ ရန်သူကြီး ကိစ္စပြီးပြတ်သွားရင် ငါ ကျောင်းပြန်တက်ချင်တယ်၊

အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် နင်လည်း ငါနဲ့အတူ ကျောင်းလိုက်တက်ပါ
လား။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ငါ ကျောင်းမတက်ချင်တော့ဘူး၊ စီးပွားရေး အလုပ်
တစ်ခုခုကိုပဲလုပ်ချင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးနဲ့အတူ တစ်သက်လုံး
နေဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ တင်တင်သည် ဩဘာအား သဘောကျဟန်
ဖြင့်

“ ဒါဆိုရင် နင်နဲ့ငါ တစ်သက်လုံး မခွဲထဲ အတူနေရ
တော့မှာပေါ့။”

ဟု ပြောကာ ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ တင်တင်သည် ခြံထဲသို့
လမ်းလျှောက်ရန် ဩဘာအား လာရောက်ခေါ်ဆောင်လေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာသည် ကဏ္ဍလောက မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်ရှုနေ
သဖြင့်

“ နေပါဦး တင်တင်ရယ်၊ ကဏ္ဍလောကထဲမှာပါတဲ့
ဆရာကြီး ပီမိုးနင်းရဲ့ဝတ္ထုကို ဖတ်လို့ကောင်းနေလို့ပါ ”

ဟု ပြောလေရာ တင်တင်သည် နှာခေါင်းရှုံ့၍

“ နင်ကတော့ ငါ့ထက်ပိုပြီး စာအုပ်တွေခင်တဲ့လူပဲ ”

ဟု ပြောကာ ဩဘာကို စိတ်ကောက်ပြီး သူမဘာသာ ခြံထဲသို့
ဆင်းသွားလေ၏။

တင်တင်သည် ခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း တစ်နေရာသို့
ရောက်သောအခါ ကတ်ထုပ်တစ်ပုံကို မြင်ရလေ၏။ ထိုကတ်ထုပ်
သည် ခြံစောင့်မဟာဒူး၏ ကတ်ထုပ်ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်မိ၏။

ထိုကြောင့် ကတ်ထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အထဲတွင်
မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြီး မေ့မြော
သွားလေ၏။

တင်တင်၏ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သောအသံကြောင့်
ဩဘာသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကဏ္ဍလောကမဂ္ဂဇင်းကိုချကာ
ခြံထဲသို့ အပြေးအလွှား ထွက်ခဲ့၏။

ခြံထဲသို့ရောက်သောအခါ ကတ်ထုပ်တွင် မြင်ရသောအရာ

ကြောင့် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်သွားပြီး ခါးကြားမှ လေးဝှံနှင့် လောက်စာလုံးကို အမြန်ထုတ်လိုက်ရလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကတ်ထုပ်ထဲမှ ပါးပျဉ်းထောင်နေသော မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ ခြံစောင့်မဟာဒူးနှင့် ဦးအောင်ကြီး ရောက်ရှိလာလေ၏။ မြွေဟောက်ကြီးသည် တင်တင်နှင့် အနီးဆုံး နေရာတွင် ရှိသဖြင့် သူတို့အားလုံး သူမအတွက် အလွန်စိုးရိမ်စွာ နေမိ၏။

ဩဘာသည် လေးဝှံနှင့် သံဂေါ်လီလုံးကို လျှင်မြန်စွာထုတ်၍ မြွေဟောက်ကြီး၏ ခေါင်းအား ပစ်ထည့်လိုက်ရာ ခေါင်းကို သံဂေါ်လီ ထိမှန်ပြီးမြွေဟောက် စိမ့်ညက်ညက်ကြေကာ လွှင့်စင် ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ဦးအောင်ကြီးက တင်တင်ကို ပွေ့ချီလိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ စစ်ဆေးကြည့်ရှုကာ

“တော်သေးတယ်ဟေ့၊ တင်တင်ကို မြွေကိုက်မသွားဘူး”

သူ လန့်ပြီးတော့ မေ့မြောသွားတာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ခြံစောင့်မဟာဒူးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“နေစမ်းပါဦး၊ ခြံထဲကို မြွေဟောက်က ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

ဟု ရေရှုတ်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက အနီးတွင်ရှိသော စက္ကူပုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ဟောဒီ စက္ကူပုံး ခြံထဲကို ရောက်နေလို့ကွ၊ ငါ့ရဲ့ရန်သူဟာ စက္ကူပုံးကိုခြံပြင်ကနေ ခြံထဲရောက်အောင် ပစ်ထည့်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ မဟာဒူးနှင့် ဩဘာသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ကြက်သီးထသွားလေ၏။

ကျွန်းပြန်ကျားမောင်သည် ၎င်းတို့ခြံအား အကောက်ကြရန် အစဉ်အမြဲ ချောင်းမြောင်းနေပုံရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခြံဝသို့ ဩဘာ၏သူငယ်ချင်း ဖိုးတာဘို့လူရ ရောက်ရှိလာပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် တံခါးဖွင့်ခိုင်းလေ၏။

ထိုအခါ မဟာဒူးက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ လူငယ်
လေးများသည် ခြံတွင်းသို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်းပြန်
ကျားမောင်နှင့် ပတ်သက်သော သံသယကို ပြောပြလေ၏။

“ဒီနေ့မနက် မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတဲ့လူကြီး ငါတို့ဂေါ်လီဝိုင်းကို
စိတ်ဝင်စားဟန်နဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ငါတို့လည်း မြက်ဦးထုပ်
ဆောင်းတဲ့လူရဲ့မျက်နှာကို မသိမသာ ခိုးကြည့်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒီလူကြီးဟာ မြက်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားတဲ့အတွက်
သူ့မျက်နှာကို ငါတို့မှတ်မိဖို့မလွယ်ဘူး။ သူဟာ ငါတို့ရဲ့ ဂေါ်လီဝိုင်း
ကို ကြည့်နေတုန်း ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ဆီက မုန့်ဖက်ထုပ်
တွေတောင် ဝယ်စားခဲ့သေးတယ်။ ခဏကြာတော့ ဒီလူကြီးဟာ
ငါ့ရဲ့လက်ထဲကို မုန့်ဖက်ထုပ်တောင်းအပ်ပြီး ဦးလေး ဒီနားမှာ
အပေါ့အပါးသွားချင်လို့ မုန့်ဖက်ထုပ်တောင်လေး ခဏထားခဲ့ပါရစေ
လို့ ပြောတယ်။ ငါတို့လည်း သူ့ရဲ့တောင်းကိုယူပြီး စောင့်နေတဲ့အချိန်
မှာ အဲဒီလူကြီးက မင်းတို့ခြံကြီးရဲ့နံဘေးမှာရှိတဲ့ ချုံနယ်တွေ
ကြားထဲကို တိုးဝင်သွားတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့လက်ထဲမှာ စက္ကူပုံး
တစ်ပုံးကိုကိုင်ပြီး ဝင်သွားတာတွေ့ရတယ်။ သူ အပေါ့အပါးသွားပြီး

ပြန်လာတော့ လက်ထဲမှာ စက္ကူပုံးပါမလာတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်
မင်းတို့ကို စိုးရိမ်လို့ ဒီသတင်းလာပေးတာပါ။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက သက်ပြင်းချ၍

“မင်းတို့ သတင်းပေးတာ နောက်ကျသွားပြီ။ အဲဒီစက္ကူပုံးဟာ
ငါတို့ခြံထဲကိုရောက်သွားပြီ။ စက္ကူပုံးထဲမှာ ဘာရှိလဲဆိုတာ သိချင်ရင်
တော့ ဟောဒီမြေကြီးပေါ်ကအကောင်ကိုပဲ ကြည့်ပေတော့။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးများသည် မြေပေါ်တွင် ဦးခေါင်းကြေ၍
သေဆုံးနေသော မြွေဟောက်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက

“မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတဲ့လူနောက်ကို မင်းတို့ နောက်ယောင်ခံ
လိုက်မသွားဘူးလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးတစ်ဦးက

“ လိုက်သွားတာပေါ့ ဦးလေးရယ်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတဲ့လူ လမ်းထိပ်ရောက်တဲ့အထိ ကျုပ်တို့ နောက်က မသိမသာ နောက် ယောင်ခံပြီး လိုက်သွားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လမ်းထိပ်ကို ရောက်တဲ့ အခါမှာ မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတဲ့သူဟာ အငှားကားတစ်စီးကိုတားပြီး လိုက်သွားတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ နောက်ကလိုက်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါတောင်မှ အငှားကားရန်ပါတ်ကိုမှတ်ပြီး ကျုပ်တို့ မြို့ထဲမှာလိုက်ပြီး စုံစမ်းခဲ့သေးတယ်၊ ဒီအခါမှာ အငှားကားမောင်း သမားက မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတဲ့ သူဟာ ဘုရင်မပန်းခြံအနီးမှာ ဆင်းသွားတယ်လို့ ပြောတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျားမောင်က အတော်ပါးရည်နပ်ရည်ရှိတဲ့ကောင်ပဲ၊ သူ့နောက်ကနေ နောက်ယောင်ခံလိုက်မဲ့လူကို လိုက်လို့မရအောင် လုပ်နေတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ လူငယ်လေးများအား ၎င်းတို့၏ခြံကြီးအား

ဆက်လက်စောင့်ကြည့်ရန် မှာကြားပြီး တင်တင်အား ပြန်လည် သတိရအောင် ဝိုင်းဝန်း၍ ပြုစုကြလေ၏။

တင်တင် သတိရလာသောအခါ အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“ ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ သမီး ဒီအိမ်ကြီးမှာ မနေရတော့ဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ အန္တရာယ်နဲ့ အကြီးနေရတယ် ”

ဟု ငိုယိုပြီးပြောဆိုလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် သမီးဖြစ်သူကို ပွေ့ဖက်၍ အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ပြေ ပျောက်စေရန် သွေးဆေးတစ်ခွက်ကို တိုက်၍

“ သမီး ဒီအိမ်မှာနေရတာ ထိတ်လန့်တယ်ဆိုရင် သမီးအတွက် အဖေစီစဉ်ထားတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ ရက်ပိုင်းအတွင်း သမီးရဲ့ အဒေါ်ကြီး အိန္ဒိယက မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီကို လာရခြင်းအကြောင်းကတော့ သူကိုးကွယ်တဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလှူငွေပေးအပ်ဖို့ပဲ၊ သမီး စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် အဒေါ်ကြီးနဲ့ အိန္ဒိယကို အလည်အပတ် လိုက်သွားပါ၊ အဖေတို့နဲ့ မှာ အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်သွားရင် သမီးကို အိန္ဒိယက ပြန်ခေါ်လိုက်

ပါမယ် "

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တင်တင်က ဖခင်ဖြစ်သူကိုကြည့်၍

" သမီး အိန္ဒိယရောက်နေပေမဲ့ အဖေတို့အတွက် စိတ်ချမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေတို့ အန္တရာယ်ကြီးက အချိန်မရွေး ကျရောက်လာ နိုင်တယ် "

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးက သမီးဖြစ်သူ၏ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်၍

" အဖေတို့အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အဖေတို့ရဲ့ရန်သူ ဟာ သတ္တိမရှိပါဘူး၊ အဖေတို့ကို ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်ဖို့လို့ ပုန်းရှောင် ပြီး တိုက်ခိုက်နေတာ၊ သူ့မှာ အရည်အချင်းရှိရင် အတိအလင်းဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်မှာပေါ့ "

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တင်တင်က

" ဒီလူကြီးက သမီးတို့ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ပြီး အိပ်ကောင်း ခြင်း မအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်းမစားရအောင် လုပ်နေတာ၊ သမီး

တော ဒီအိမ်ကြီးမှာနေရတာ တစ်နေ့တခြား ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လာပြီ အဖေ "

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက သမီးဖြစ်သူ၏ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်၍

" သမီးကို ဒါကြောင့် အိန္ဒိယမှာ အဒေါ်နဲ့လိုက်နေဖို့ ပြော တာပေါ့၊ သမီးအဒေါ်က အိန္ဒိယမှာ သမီးကို လည်ပတ်စရာတွေ အများကြီး လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ် "

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ တင်တင်က ဖခင်ဖြစ်သူ၏မျက်နှာ ကို ကြည့်၍

" သမီး အိန္ဒိယမှာ လည်ပတ်ပြီး ပျော်ရွှင်နေမယ်လို့ အဖေထင် သလား၊ အဖေတို့ ရန်ကုန်မှာ ဒုက္ခနဲ့တွေ့ကြုံနေရမှာကို တွေးပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမှာပဲ "

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက သမီးဖြစ်သူ၏ ပခုံးကို ဖက်၍

" အဖေတို့ရဲ့ရန်သူဟာ သတ္တိနည်းပါတယ် သမီးရယ်၊

အဖေတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်ဝံ့တဲ့အတွက် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနဲ့ ဒုက္ခပေးနေတာပါ။ သူ့သာ ရဲဝံ့တဲ့သူဆိုရင် အဖေတို့ကို ပြောင်ကျကျ ဝင်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်မှာပေါ့။”

ဟု ပြောလေ၏။

တင်တင်က မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များကို လက်ဖြင့်သုတ် လိုက်ရင်း

“ဒီလူကြီးက သမီးတို့ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ပြီး နေစရာမရှိ အောင် လုပ်နေတာ၊ သမီးတို့က သူ ဘယ်နေ့လာပြီး ဒုက္ခပေးမလဲဆို တာ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့စောင့်နေရတယ်။ ဒီလိုဘဝမျိုးကို သမီး မနေချင်တော့ဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက သမီးဖြစ်သူကို ကြင်နာဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဒါကြောင့် သမီး အိန္ဒိယကို အဒေါ်ကြီးနဲ့လိုက်သွားရမယ်လို့ ပြောတာပေါ့၊ သမီး အဒေါ်ကြီး ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မြန်မာပြည်ကို လာပြီးတော့ အလှူလုပ်လိမ့်မယ်၊ သူပြန်တဲ့အခါ သမီးလိုက်သွားပါ။ သမီး အဒေါ်ကြီးက မင်းပေါက်စိုးပေါက်ဆိုတော့ သမီးကို အိန္ဒိယကို

ခေါ်သွားဖို့အတွက် အဆင်ပြေမှာပါ။”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ တင်တင်က ဖခင်အား စောဒက တက်ဟန်ဖြင့်

“သမီး အိန္ဒိယကိုမလိုက်ဘဲ ဒီမှာပဲ အဖေတို့နဲ့နေလို့ မဖြစ်ဘူး လား အဖေရယ်။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းခါ ယမ်း၍

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် သမီး ရန်ကုန်မှာရှိနေတာ အဖေတို့ အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတယ်၊ သမီးရှိနေတဲ့အတွက် အဖေတို့ရဲ့ ရန်သူတော်ကြီးကို တုံးတိုက်တိုက်၊ ကျားကိုက်ကိုက် ရင်ဆိုင်ဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သမီး အိန္ဒိယကို လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကြောင့် တင်တင်သည် မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ အဝေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်၍

“သမီး အဒေါ်နောက်ကိုလိုက်သွားရင်လည်း အဖေတို့ကို

၂၈ မင်းမြတ်သူရ

စိုးရိမ်ပူပန်နေမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ဩဘာသည် ထိုနေ့ညနေသို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ သူငယ်ချင်း ဖိုးတာတို့နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန်အတွက် ဦးအောင်ကြီးထံတွင် ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ဩဘာသည် ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနား ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ သူ၏သူငယ်ချင်း ဖိုးတာတို့လူစု အား ကမ်းနား၌ တွေ့ရလေ၏။

ဩဘာက ၎င်းတို့ကို ခေါ်ယူ၍ ကာကာဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် သွားရောက် စားသောက်ကြ၏။

ထိုသို့စားသောက်ရင်း

“မင်းတို့ မုန့်ဖက်ထုပ်သည်ကြီးကို မြင်လိုက်တယ်ဆိုတော့ သူ့ရဲ့အသက်အရွယ်ဟာ ငါတို့ဦးလေး ဦးအောင်ကြီးရဲ့အရွယ် လောက် မရှိဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးတာက ခေါင်းခါယမ်း၍

မြတ်နိုးစွာ နာမည် ၂၉

“မုန့်ဖက်ထုပ်သည်ကြီးက ဦးအောင်ကြီးရဲ့ အသက်အရွယ်လောက် သေချာတယ်၊ ဦးအောင်ကြီးအသက်ဟာ (၅၀) ကျော် (၆၀)လောက် ရှိပြီး မုန့်ဖက်ထုပ်သည်ဟာ အများဆုံးရှိရင် အသက် (၃၀) ကျော်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် သူ၏သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားပြောဆိုရင်း ရန်သူတော်ကြီး၏ ရောင်းချသော မုန့်ဖက်ထုပ်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေ၏။

ထိုသို့စဉ်းစားရင်း မုန့်ဖက်ထုပ်လုပ်ရာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်ပြီး အရသာရှိသော မုန့်ဖက်ထုပ်များကို ပြုလုပ်နိုင်သည့် သူငယ်ချင်း တစ်ဦးကို သတိရလေ၏။

ထို့ကြောင့်

“ဦးလေးရဲ့ရန်သူတော်ကြီးဟာ မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတယ်ဆိုရင် ဒီမုန့်ဖက်ထုပ်တွေကို သူ့ကိုယ်တိုင်လုပ်တာလား၊ သူများဆီက တစ်ဆင့်ဝယ်တာလားဆိုတာ ငါ အတော်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒါကြောင့် မုန့်ဖက်ထုပ်ဆရာကြီး သန့်စင်ဆီမှာ သွားမေးရင်

ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာ၏စကားကြောင့် ဖိုးတာသည် မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားပြီး

“ဟာ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ သန့်စင်ရုံ မုန့်ဖက်ထုပ်ထက် ပိုကောင်းတာမရှိဘူး၊ ဟာ... သတိရပြီ၊ ငါတို့ စားတဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်တွေဟာ အလွန်အရသာထူးတယ်၊ သန့်စင်လုပ်ရောင်းတဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်တွေနဲ့ အတော်တူတယ်၊ ဒါဆိုရင် မင်းတို့ဦးလေးရဲ့ရန်သူဟာ မုန့်ဖက်ထုပ်ကို ကိုယ်တိုင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘဲ သန့်စင်ဆီမှာ လာဝယ်ပြီးတော့ တစ်ဆင့်ပြန်ရောင်းတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျန်သောလူငယ်လေးများကလည်း ဖိုးတာ၏ စကားမှန်ကန်ကြောင်း ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံကြလေ၏။

ဩဘာက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတဲ့လူကြီးကို သဲလွန်စရဖို့ နီးလာပြီ၊ ပုဇွန်တောင်မှာရှိတဲ့ သန့်စင်ဆီကိုသွားကြရအောင်”

ဟု ဆိုကာ ၎င်းတို့လူစုသည် သန့်စင်နေထိုင်ရာ ရွာဘုန်းပွင့် ဆရာအနီးရှိ တဲအိမ်စုလေးများရှိရာသို့ သွားလေ၏။

ထိုအခါ သန့်စင်နှင့်အတူနေထိုင်သော လူကြီးတစ်ဦးက

“သန့်စင် အညာကိုပြန်သွားတာ သုံးရက်လောက်ရှိပြီ၊

အုတို့မှာ (၁၀) ရက်လောက်နေပြီးရင် ပြန်လာမယ်လို့ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ နောက်တစ်ပတ်ကျမှ ပြန်လာခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာတို့သည် မုန့်ဖက်ထုပ်လုပ်ရာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်ပြီး အတစ်ပါးကို ဖောက်သည်ပေးသော သန့်စင်နှင့်မတွေ့ရသဖြင့် ခိတ်လျှော့ပြီး ပြန်လာခဲ့လေတော့၏။

နောက် (၃) ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ဦးအောင်ကြီး၏အိမ်
ဒေါ်တင်လှသည် ဗဟန်းကြားတောရလမ်းရှိ ဦးအောင်ကြီး၏အိမ်
သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဒေါ်တင်လှနှင့်အတူ အိန္ဒိယမှ လိုက်ပါလာသော မြန်မာလူ
အစေခံတစ်ဦးလည်း ပါရှိသေး၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ဒေါ်တင်လှအား ဖော်ရွေစွာ ကြံ့ဆိုခဉ်းပြီး
ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဂရင်းဟိုတယ်၌ ညနေစာကို ကျွေးလေ၏။

ထိုသို့ ညနေစာကျွေးရင် မိမိကို ခြိမ်းခြောက်နေသော
ရန်သူတော်ကြီးအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်လေ၏။

ဒေါ်တင်လှသည် ဦးအောင်ကြီး၏ စကားဆုံးသောအခါ
အထိတ်တလန့် အမူအရာဖြင့်

“ဟင်... ဒါဆိုရင် နင်တို့ရဲ့အိမ်ကြီးဟာ အန္တရာယ်တွေရှိနေပြီ
ဗျ၊ ငါတို့မလေးကို နင်တို့အိမ်ကြီးမှာ မထားချင်ဘူး၊ ငါနဲ့ပဲ
အိန္ဒိယကို ခေါ်သွားတော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက

“ကျွန်တော်လည်း အစ်မကြီး သမီးကို အိန္ဒိယခေါ်သွားဖို့
ပြောချင်လို့ပါ။ သမီး အိန္ဒိယမှာရှိနေရင် ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ အန္တရာယ်
တွေကို မေ့လျော့ပြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊
ရန်ကုန်မှာ သမီးရှိနေတဲ့အတွက် ကျုပ်ရဲ့ရန်သူကို တုံးတိုက်တိုက်၊
ကျားကိုက်ကိုက် ရင်ဆိုင်ဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီး၏စကားကို နားထောင်၍ ဒေါ်တင်လှက

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် တင်တင်ကို အိန္ဒိယကို ငါခေါ်သွား
မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ရဲ့ကံကြမ္မာဟာ အလွန်ညံ့ဖျင်းနေတယ်လို့ ငါ

ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် နင့်ရဲ့ကံကြမ္မာအညံ့တွေ ပြီးပျောက်ပြီးတော့
ဥစ္စာစီးပွားအဆင်ပြေဖို့အတွက် အိမ်ကြီးမှာ ဘုရားကိုးဆူအလှူပွဲကြီး
တစ်ပွဲလုပ်ရမယ်။ ဒီပွဲကိုလုပ်ဖို့ နင် သဘောမတူဘူးဆိုရင်တော့
နင့်သမီးကို ငါ အိန္ဒိယ ခေါ်မသွားနိုင်ဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် အစ်မကြီးဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ဖြစ်သွားလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒေါ်တင်လှသည် ငယ်စဉ်ကပင်
အလှူအတန်းလုပ်ရန် အလွန်ဝါသနာထုံ၏။

ယခုလည်း သူ၏အိမ်ကြီး၌ ဘုရားကိုးဆူအလှူပွဲကြီး ပြုလုပ်
ချင်သည်ဆို၏။

ဦးအောင်ကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“အစ်မကြီး ဘုရားကိုးဆူလုပ်ချင်တယ်ဆိုလည်း ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ ရန်သူတွေရှိနေတဲ့အချိန် အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူ
အလှူပွဲလုပ်မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ရန်သူဟာ ဘုရားကိုးဆူပွဲကို
အသုံးပြုပြီး ရောက်လာရင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်တင်လှက လက်ကာပြု၍

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ဟယ်၊ ငါနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေကိုပဲ
ဘုရားကိုးဆူပွဲကို ဖိတ်မှာပေါ့၊ နင့်ရဲ့ရန်သူ အိမ်နားကိုတောင်
မကပ်စေရဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်ရဲ့ရန်သူဟာ အင်မတန် လိမ္မာပါးနပ်ပြီးတော့
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတယ်။ အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူ အလှူပွဲလုပ်မယ်
ဆိုရင်လည်း ကျုပ်ရန်သူနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့မှာ သေချာတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ဒေါ်တင်လှက သက်ပြင်းချ၍

“တာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်အိမ်မှာ ကံကြမ္မာအညံ့တွေပျောက်ပြီးတော့
လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး တိုးတက်အောင် ဘုရားကိုးဆူ
လုပ်မှဖြစ်မယ်။ ဘုရားကိုးဆူလုပ်ဖို့ နင်သဘောမတူဘူးဆိုရင်တော့
နင့်ကံစွဲကို ငါ တာဝန်မယူဘူး။”

ဟု ခြိမ်းခြောက်သော အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်လေရာ ဦးအောင်ကြီးသည် တင်တင်အား အိန္ဒိယသို့ ခေါ်ဆောင်ရန် အရေးကြီးနေသဖြင့် အစ်မဖြစ်သူကို မဆန်ကျင်တော့ဘဲ

“ဒါဆိုရင်လည်း အစ်မရဲ့သဘောပါပဲဗျာ၊ ဘုရားကိုးဆူပွဲကို အစ်မ စိတ်တိုင်းကျလုပ်ပေတော့၊ လိုအပ်တဲ့ငွေကို ကျုပ်ထုတ်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်စင်လှက လက်ကာဖြင့်

“နင့်ပိုက်ဆံ ငါမယူပါဘူး၊ ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ ငါ ဘုရားကိုးဆူပွဲ လုပ်မှာပါ။ နင့်ရန်သူရောက်မလာအောင် ငါနဲ့ရင်းနှီးတဲ့သူတွေကိုပဲ ဘုရားကိုးဆူပွဲကို ဖိတ်မယ်၊ ဒါဆိုရင် နင့်အတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် အစ်မဖြစ်သူကို ဆန်ကျင်ရန် မဖြစ်နိုင်မှန်းသိ သဖြင့် စိတ်လျော့လိုက်ပြီး ဘုရားကိုးဆူပွဲလုပ်ရန် သဘောတူလိုက်ရ လေတော့၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ထိုနေ့ညနေမှာပင် ဩဘာနင်း ခြံစောင့်

မဟာဒူးကို ခေါ်ယူ၍ မိမိတို့အိမ်၌ ဘုရားကိုးဆူ အလှူပွဲကြီး ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးလိုက်၏။

ဩဘာသည် ဦးအောင်ကြီး၏စကားကြောင့် အံ့သြသွားပြီး

“ဟင်... ဦးလေးရဲ့အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူလုပ်မယ် ဟုတ်လား၊ ဘုရားကိုးဆူလုပ်မယ်ဆိုရင် ဧည့်သည်တွေဖိတ်ရမှာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ဦးလေးရဲ့ရန်သူ ကျွန်းပြန်ကျားမောင်ဟာ ခြံထဲကို ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ ရောက်လာနိုင်တယ်နော်၊ အင်မတန်အန္တရာယ်များတဲ့အလုပ်ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ခြံစောင့်မဟာဒူးကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူလုပ်မယ် ဆိုရင် ခြံထဲကို လူတွေအများကြီး ဝင်ထွက်ကြမယ်၊ ဒီလူတွေကို လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလားဆိုတာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုစောင့်ကြည့်လို့ရမှာလဲ”

ဟု စိတ်ပျက်သောအမူအရာဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက

www.burmeseclassic.com

“ ငါလည်း ဘုရားကိုးဆူ မလုပ်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အိမ်မကြီး ဒေါ်တင်လှက အလှူအတန်းလုပ်တာ အလွန်ငါသမား ပါတယ်ကွ၊ သူ့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို ငါက ငယ်ငယ်တည်းက သိထားပြီးသား၊ သူဟာ ရောက်လေရာနေရာမှာ အလှူအတန်း တစ်ခုခုမလုပ်ရရင် မကျေနပ်ဘူး၊ ငါ့သမီးကို အိန္ဒိယကိုခေါ်သွားဖို့ ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့အိမ်မကြီး အလိုကျအောင် အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူလုပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ရတာပဲ၊ သူဟာ ဘုရားကိုးဆူပွဲလုပ်လိုက်ရင် ငါ့အိမ်မှာရှိနေတဲ့ ကံကြမ္မာအညံ့တွေက ပြေပျောက်သွားမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်၊ သူ့ရဲ့စေတနာကို အသိ အမှတ်ပြုပေမဲ့ ငါ့မှာလည်း အန္တရာယ်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ အတွက် ဘုရားကိုးဆူပွဲမှာ ငါတို့ အတော်သတိထားရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက

“ ဦးလေးရဲ့တပည့် ဗဟန်းဂုတ်က ပုလိပ်တွေကို ဘုရားကိုးဆူ လုပ်တဲ့နေ့မှာ အစောင့်အကြပ်ခေါ်ထားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ငါ့တပည့် ပုလိပ်တွေတင်မကဘူး၊ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေကိုတောင် အိမ်မှာခေါ်ပြီးတော့ စောင့်ကြပ်ထားဖို့ စဉ်းစားထားတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဩဘာက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါဆိုရင်တော့ ခြံထဲကိုဝင်လာတဲ့လူစိမ်းတွေကို သတိထား ပြီး စောင့်ကြည့်နေရင် အန္တရာယ်က လွတ်ကင်းနိုင်မှာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ခြံစောင့်မဟာဒူးက

“ အကောင်းဆုံးကတော့ ဧည့်သည်တွေကို ခြံထဲမှာပဲ ဧည့်ခံပြီး အိမ်ကြီးထဲကို ဆွေမျိုးတွေကလွဲလို့ ဘယ်သူမှအဝင်မခံ တာ ကောင်းတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

မဟာဒူး၏စကားကို နားထောင်၍ ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်း ညိတ်၍

“ ငါလည်း ဒီလိုပဲ ကြံရွယ်ထားတယ်။ ဧည့်သည်အများစုကို ခြိမ်းထဲမှာပဲ ဧည့်ခံမယ်။ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ ဧည့်သည်တွေကိုတော့ အိမ်ထဲမှာခေါ်ပြီးတော့ ဧည့်ခံမယ် ”

ဟု ပြောကာ သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်၏။

ထို့နောက်တွင် ဩဘာတို့သည် ဦးအောင်ကြီး၏အိမ်မကြီး နှင့်အတူ ဘုရားကိုးဆူအလှူပြုလုပ်ရန်အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်း များကို စတင်ဝယ်ယူကြလေ၏။

ဦးအောင်ကြီး၏ အိမ်မကြီးသည် ဘုရားကိုးဆူလုပ်ရန် အလွန် ဝါသနာထုံပြီး သူတစ်ပါး၏အလှူပြုများ၌ မကြာခဏ ဝင်ရောက် ကူညီပူးသဖြင့် အလှူပြုလုပ်ရန် အလွန်ကျွမ်းကျင်၏။

သူမသည် အလှူအတွက်လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ရန်ကုန် မြို့အနီး လိုက်လံဝယ်ယူလေ၏။

ထိုအခါ ခြံစောင့်မဟာဒူးက ဦးအောင်ကြီး၏ကားကို မောင်း နှင့်၍ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရလေ၏။ ညနေစောင်းသောအခါ ဒေါ်တင်လှကြီးက

“ ဟဲ... ငါ့ကို ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်ကိုပို့ပေး၊ ဘုရားပေါ်မှာ

ကိုးဆူဆရာ ရတနာမိုးနဲ့တွေ့ရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဒေါ်တင်လှကို ကြည့်၍

“ ဘုရားကိုးဆူ ဆရာရဲ့အမည်က ရတနာမိုးဟုတ်လား၊ တစ်မျိုးကြီးပဲနော် ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေရာ ဒေါ်တင်လှက ဩဘာ၏ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ မြည်အောင်ခေါက်၍

“ ဟဲ့ကောင်လေး၊ ဆရာရတနာမိုးကို မထိလေးစားမလုပ်နဲ့၊ ရတနာမိုးက လူသာငယ်တယ်၊ ပညာက မငယ်ဘူးနော်၊ သတ္တဝါတွေအပေါ် ကယ်တင်ချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် စေတနာနဲ့ရောက်လာတာ၊ ရတနာမိုးက ဗေဒင်တွေ၊ ယတြာတွေလည်း အတော်စွမ်းတယ်တဲ့ သိရဲ့လား ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် ဒေါ်တင်လှကြီးကို အမြင်ကတ်သွားပြီး မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့၍

“ ကျုပ်တော့ ဗေဒင်ဆရာတွေကို မယုံပါဘူးဗျာ၊ ဗေဒင်ဆရာ

တွေ အစွမ်းရှိတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချမ်းသာကြွယ်ဝ
အောင် လုပ်ပါလား။”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်တင်လှကြီးက သြဘာ၏ခေါင်း
ကို ဒေါက်ခနဲမြည်အောင် ခေါက်လိုက်ပြန်ပြီး

“ဟဲ့ ဆရာရတနာမိုးကို နင်တို့က သာမန်ဗေဒင်ဆရာများ
အောက်မေ့လို့လား။ ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ဖျာလေးတစ်ချပ်၊ စားပွဲနဲ့
လေးတစ်လုံးနဲ့ ဗေဒင်ဟောစားနေတဲ့ ဗေဒင်ဆရာ မှတ်လို့လား။
ဆရာရတနာမိုးဟာ ချမ်းသာတာမှ ကျိုကျိတ်ကံအောင် ချမ်းသာ
တယ်ဟဲ့၊ မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း)ထဲမှာ မြရတနာမိုးရဲ့
ရွှေဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားတာမှ ဟီးနေတာပဲ၊ နင်တို့ ရန်ကုန်သားတွေဆိုရင်
မြရတနာမိုး ရွှေဆိုင်ကိုသိမှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ သြဘာသည် ထိုအခါမှပင် မျက်လုံးပြူး
သွားပြီး

“ဗျာ... အဒေါ်ကြီးသွားတွေမဲ့ ဆရာရတနာမိုးဆိုတာ
မြရတနာမိုး ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်လား၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့သိတာပေါ့၊
မြရတနာမိုးရွှေဆိုင်ဟာ ဒီနှစ်ပိုင်းမှာ ပေါ်လာပေမဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှာ

အတော်နာမည်သတင်းကြီးတဲ့ ရွှေဆိုင်ကြီးပဲ၊ မြရတနာမိုး ရွှေဆိုင်
ပိုင်ရှင်ဟာ ဒီလောက်ချမ်းသာရဲ့သာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဗေဒင်နဲ့ ဘုရား
ကိုးဆူအလုပ်ကို လုပ်ရတာလဲ မသိဘူးနော်”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်တင်လှက သြဘာ၏ခေါင်းကို ခေါက်လိုက်
ပြန်ပြီး

“ဟဲ့... ကောင်လေး၊ ဆရာက သတ္တဝါတွေကို ကယ်တင်
ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ သာသနာပြုနေတာဟဲ့၊ သူ့ချမ်းသာတာတော့ ဟုတ်တာ
ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သတ္တဝါတွေ ဆင်းရဲနေသေးတယ်လေ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဂေါ်ရခါး မဟာဒူးက ဝင်ရောက်၍

“ဆရာ ရတနာမိုးနဲ့ ဒေါ်ကြီးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးလို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်တင်လှက လက်ကာဖြ၍

“ရန်ကုန်မြို့မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ဗေဒင်ဆရာတွေ၊ ကိုးဆူဆရာ
တွေအားလုံး ငါနဲ့မရင်းနှီးတာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ

၂၂၄ မင်းမြတ်သူရ

ရတနာမိုးကတော့ ငါနဲ့ လုံးဝမရင်းနှီးဘူးဟဲ့၊ ငါ အိန္ဒိယကိုရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ဆရာ ရတနာမိုးဟာ ဟိမဝန္တာတောကြီးထဲမှာ တရား ကျင့်ကြံနေတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်။ အခုတော့ သူ့ရဲ့ အိမ်ရွာနဲ့ နေလို့ ပြည်တော်ဝင်လာပြီး သတ္တဝါတွေကို ကယ်တင်နေတာတဲ့ ဆရာ ရတနာမိုးနဲ့ ငါနဲ့ရင်းနှီးအောင် မိတ်ဆက်ပေးမဲ့ အရေးပိုင် ကတော်ကြီးက ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ရောက်နှင့်နေပြီ ”

ဟု ပြောကာ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ကားရပ်သည်နှင့် ရွှေတိဂုံဘုရား သို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ တက်သွားလေ၏။

ဩဘာတို့လူစုသည် ရွှေတိဂုံဘုရားအောက်၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်နေရလေ၏။ (၂) နာရီခန့်ကြာသောအခါမှပင် ဒေါ်တင်လှကြီး ပြန်လည်ဆင်းသက်လာပြီး

“ အမယ်လေး၊ ဝိဇ္ဇာစောင်းတန်းမှာ ဆရာရတနာမိုး အိမ်ရွာနဲ့ ဝင်နေလို့ အတော်ကြာအောင် စောင့်လိုက်ရသေးတယ်။ ဆရာ ရတနာမိုးနဲ့ ငါဟာ ရှေးဘဝက ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါတယ်နဲ့တူတယ်။ ငါ့ရဲ့အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူပင်ဖို့အတွက် ဆရာရတနာမိုးပဲ တာဝန်ယူပြီး လုပ်ပေးမယ်တဲ့။ ဟဲ့ ဟဲ့... ဒီနေ့ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဘုရားကိုးဆူအလှူစွဲ

ကျင်းပရင် ဆရာရတနာမိုးမပါရင် ပွဲမစည်ဘူးဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကား ရှိတယ်။ အခုတော့ ဆရာရတနာမိုးကို ဘုရားကိုးဆူအတွက် ပင့်လို့ရပြီ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ”

ဟု ရေရွတ်ကာ ဒေါ်တင်လှကြီးသည် ဝမ်းသာအားရ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဦးအောင်ကြီးက အစ်မဖြစ်သူကို ဆီးကြို၍

“ အစ်မရယ်... တစ်နေ့ကုန် အလှူလုပ်ဖို့အတွက် ပြေးလွှား နေတာ ပင်ပန်းနေပါပြီ၊ ဒီနေ့အဆင်ပြေရဲ့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်တင်လှကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ပြေတာမှ သိပ်ပြေတာပေါ့၊ ငါ့မောင်ရယ်၊ သူဟာ ဗေဒင်တွေ ယတြာတွေလည်း အတော်စွမ်းတယ်လို့ သတင်းကြီးတယ်။ ဘုရား ကိုးဆူလုပ်တဲ့နေ့မှာ နှင့်ရဲ့ကံကြမ္မာတွေ မြင့်တက်အောင် ဆရာ ရတနာမိုးနဲ့တိုင်ပင်ပြီးတော့ ယတြာကောင်းကောင်း လုပ်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးက ကမန်းကတန်း လက်ငတ

မြစ်

“ဒါတော့သည်းခံပါ အစ်မရယ်၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာ တစ်ခါ
ဗေဒင်ဆရာနဲ့ ယတြာမလုပ်ဖူးလို့ပါ၊ အစ်မစိတ်တိုင်းကျအိမ်မှာ
လည်း ဘုရားကိုးဆူအလှူပွဲကြီးလုပ်ဖို့ ခွင့်ပြုပြီးပြီပဲ၊ ကျုပ်ကိုတော့
ဒီတစ်ခါ သည်းခံပါဗျာ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်တင်လှက ဦးအောင်ကြီးကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့်

ကြည့်၍

“နင်ဟာလေ အရင်အတိုင်းပဲ အတော်ခေါင်းမာတယ်
လောကီပညာတွေကို နင်မယုံတဲ့အတွက်၊ နင်မှာစိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်
ဆင်းရဲ ဖြစ်နေရတာဟဲ့၊ နင်တို့လို လူညံ့သူညံ့တွေဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခ
လက်တွေ့ကြုံရမှ ယုံကြည်လိမ့်မယ်၊ နင့်အတွက် ဗေဒင်၊ ယတြာ
တွေ မလုပ်ဘူးဆိုရင်လည်း၊ ငါ့တူမလေး တင်တင်အတွက်တော့
ဆရာရတနာမိုးနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ငါ့ကိုယ်တိုင် ယတြာကောင်းကောင်း
လုပ်မယ်၊ ငါ့တူမလေးကို ကြည့်ရတာ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်း
ဖြစ်နေပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးသည် စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့်
ပင့်သက်ရှည်ကြီးကို ချလိုက်မိလေ၏။

အစ်မကြီးဒေါ်တင်လှသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဗေဒင်ယတြာများကို
လွန်စွာယုံကြည်၏။ ထိုအရာများနှင့် အချိန်ကုန်လွန်နေတတ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သမီးဖြစ်သူတင်တင်အား အိန္ဒိယသို့ ဒေါ်
ဆောင်သွားရန် အရေးကြီးနေသဖြင့် ဒေါ်တင်လှ၏အလိုကိုလိုက်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဒေါ်တင်လှသည် ရန်ကုန်မြို့အနှံ့သို့ နေ့စဉ်သွားကာ ဘုရား
ကိုးဆူ အလှူပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ ကြိုတင်ပြင်ဆင်လေ၏။

ဘုရားကိုးဆူနှင့် ပတ်သက်သော ဖိတ်စာများကိုလည်း ရိုက်နှိပ်
လေ၏။

ဒေါ်တင်လှရိုက်နှိပ်သော ဘုရားကိုးဆူဖိတ်စာသည် အခမ်းအနား
ဆုံးဖြစ်ပြီး ဈေးအကြီးဆုံးလည်း ဖြစ်၏။

ဒေါ်တင်လှသည် ဖိတ်စာများရရှိသောအခါ သူမနှင့်ခင်မင်
သော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအား မအားလပ်နိုင်အောင်
ရှိလေ၏။

ဘုရားကိုးဆူအလှူပြုကြီး နီးလာသည်နှင့်အမျှ ဩဘာတို့သည်
နေ့စဉ် မအားလပ်နိုင်အောင် ရှိလေ၏။

ဒေါ်တင်လှသည် ဧည့်သည်များကို အကျဉ်းချုံး၍သာ
ဖိတ်ကြားထား၏။ သို့သော်လည်း ခြံကြီးကို ခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်
လေ၏။

ခြံဝန်းထဲရှိ သစ်ပင်များအား မီးရောင်စုံများ ထွန်းညှိရန်
ကြိုးစား၏။

မွေးနေ့ပွဲကဲ့သို့ ပူဇော်ပေးရန်အတွက်လည်း ပြင်ဆင်ထား၏။
ဘုရားကိုးဆူပွဲ၌ မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲနှင့် ဘိလပ်ရည်
တိုက်ကျွေးမည်ဆို၏။

ထို့အပြင် အခြားသောအချို့ပွဲအမျိုးမျိုးကိုလည်း ပြုလုပ်ရန်
ပြင်ဆင်လေ၏။ ဩဘာတို့သည် ဒေါ်တင်လှ လိုအပ်သမျှထို
ကြိုးစားပမ်းစားလုပ် ကိုင်ပေးရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ ဦးအောင်ကြီးရောက်ရှိလာပြီး

“ ငါ့အစ်မကြီး လုပ်ချင်တာ လုပ်ပါစေကွာ၊ ကျားမောင်နှမ
ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ထိပ်တိုက်တွေ့မယ်လို့ ရင်ထဲမှာ အလိုလိုယုံကြည်

အဓိကယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက ဦးအောင်ကြီးဘက်သို့လှည့်၍

“ အဲဒီနေ့က ဘယ်နေ့ဖြစ်မယ်ထင်သလဲ ဦးလေး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ငါ့အစ်မကြီးရဲ့ ဘုရားကိုးဆူပွဲနေ့ဟာ အဖြစ်နိုင်ဆုံးပေါ့ကွာ၊
ကျားမောင်ဟာ ဒီအချိန်မှာ ခြံထဲဝင်မယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံး
အခွင့်အရေးပါ၊ သူ့ဟာ အစ်မကြီးရဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ ရောယောင်ပြီး
ဝင်လာနိုင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မဟာဒူးက ခေါင်းကုတ်ပြီး

“ ဆရာကြီးရယ်၊ ဒီလောက်တောင်ဧည့်သည်တွေ အများ
ကြီးလာမဲ့ဟာ ကျုပ်တို့က ကျွန်းမြန်ကျားမောင်ကို ဘယ်လိုရှာဖွေရ
မှာလဲ၊ အဲဒီနေ့အတွက် ရင်လေးတယ်ဗျာ ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက

“မင်းတို့ သတိပြုရမဲ့ အချက်တစ်ချက်ကိုတော့ ပြောချင်တယ်။ ကျွန်းပြန်ကျားမောင်ဟာ ဒီအချိန်မှာ ကန့်လန့်ကာနောက်က ထွက်မဲ့အချိန်ပဲ။ သူဟာ ငါ့ကိုအတိအလင်း ရင်ဆိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဧည့်သည်တွေထဲက မင်းတို့ ရှာဖွေရမဲ့လူဟာ အသက်(၅၀)ကျော်၊ (၆၀)ဝန်းကျင်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီး၏စကားကြောင့် ဩဘာက

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ အဓိကစောင့်ကြည့်ရမဲ့လူက အသက်ကြီးပိုင်းထဲကပဲ။ ဒါပေမဲ့ အသက်ငယ်ရွယ်တဲ့လူတွေကိုလည်း လျစ်လျူရှုလို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ ကျားမောင်က အသက်ငယ်ရွယ်တဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေကိုလည်း သူ့ကိုယ်စား စေလွှတ်ထားနိုင်တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ခြံစောင့် ဂေါ်ရခါးကြီးက ဝင်ရောက်၍

“ဟုတ်တယ်။ ကလေးတွေ စုံစမ်းသိရတဲ့ မုန့်ဖုတ်ထုပ်သည် ဆိုတာ အသက် (၃၀)ဝန်းကျင်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက

“ကျားမောင်ဆိုတဲ့ ကျွန်းပြန်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ငယ်ရွယ်ချို့အောင် ရုပ်ဖျက်ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်နော်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက ဝင်ရောက်၍

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အစ်မကြီးရဲ့ ဘုရားကိုးဆူပွဲမှာ အထူး သတိပြုပြီး နေထိုင်ရမယ်။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်းပြန်ကျားမောင်နဲ့ ငါဟာ ချာကဆုံးတွေ့ဆုံရမဲ့ပွဲပဲ။ ဒီပွဲမှာ ကျားမောင်နဲ့ ငါရဲ့ ရန်ငြိုးရန်စ ဆီစွဲပြီးပြတ်သွားရင် ငါ့သမီးလေးတင်တင် အိန္ဒိယကိုတောင် ဆိုက်သွားစရာမလိုဘူး။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါ့သမီးကို သူ့အခေါ်ကြီးနဲ့ အိန္ဒိယကို မထည့်လိုက်ချင်ဘူးကွ”

ဟု ပြောလေရာ ခြံစောင့်မဟာဒူးက

“ဒီလူကြီးနဲ့ ကျုပ်တို့ ဘုရားကိုးဆူအလှူပွဲမှာ ထိပ်တိုက်တွေ့ ခုမှာပါ ဆရာကြီးရယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဂေါ်ရခါးသွေး၊ ဘယ်လောက်နီတယ်ဆိုတာ ဒီလူကြီးကို လက်တွေ့ပြရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တင်တင်က

“ သမီးလည်း အဖေ့ကို အဲဒီအကြောင်းပဲ ပြောမလို့ရှင့်၊ ဒေါ်ကြီးနဲ့ သမီး အိန္ဒိယကိုမလိုက်ချင်ဘူး၊ အိန္ဒိယမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ပျော်စရာတွေပဲရှိရှိ အဖေနဲ့အကြာကြီးမခွဲချင်ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ရန်ကုန်မှာ အဖေတို့က အန္တရာယ်တွေပတ်လည်ဝိုင်းပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ သမီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ အိန္ဒိယမှာ ပျော်ရွှင်နိုင်မှာလဲ၊ အိန္ဒိယကို ရောက်နေပေမဲ့ အဖေတို့ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပြီး စိတ်နဲ့ ကိုယ် တခြားစီဖြစ်နေမှာပဲ အဖေ၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်ကြီးနဲ့ မလိုက်ပါ ရစေနဲ့ ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက သမီးဖြစ်သူကို ပွေ့ဖက်လိုက်ရင်း

“ ဘုရားကိုးဆူပွဲမှာ အဖေ့ရဲ့ရန်သူနဲ့ ပြဿနာရှင်းလင်းပြီးရင် သမီးအိန္ဒိယကို လိုက်သွားစရာ လိုမယ်မထင်ပါဘူးကွယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ ဒေါ်တင်လှကြီး ရောက်ရှိလာပြီး သြဘာနှင့် မဟာဒူးကို ခေါ်ကာ

“ နင်တို့နှစ်ယောက် ခြံထဲမှာ မီးကြီးတွေ အပြီးသွယ်ပြီးပြီ လား၊ ပြီးရင်ငါနဲ့ သိမ်ကြီးချေးကိုလိုက်ခဲ့စမ်း၊ ဘုရားကိုးဆူအတွက် အကျိုးအကြေမပါတဲ့ဆန် ဝယ်ရမယ်၊ ဆွမ်းချက်ဖို့အတွက် ဆွမ်းဆုပ် အသစ်ဝယ်ရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မီးသားကို သွားရှာစမ်း၊ မီးပင်တွေရင် တစ်ပင်လုံးခုတ်ပြီးယူလာနဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဒေါ်တင်လှ၏စကားကြောင့် သြဘာက မျက်လုံးပြူးပြီး

“ မီးပင်တစ်ပင်လုံး ခုတ်ယူလာနဲ့ရမယ် ဟုတ်လား၊ သူများ ပိုင်တဲ့ မီးပင်ဆိုရင် ကျုပ်ကို ပိုင်ရှင်က ရိုက်လွှတ်မှာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်တင်လှကြီးက သြဘာ၏ ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်လိုက်ပြီး

“ အဲဒီပိုင်ရှင် ကျေနပ်လောက်အောင် ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲဟဲ့၊ နင် ဘာစကားရှည်နေတာလဲ၊ ဘုရားကိုးဆူမှာ မီးသား ကို ထင်းအဖြစ်သုံးရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မီးသားနဲ့ ယောက်မလုပ်ရ မယ်၊ ဆွမ်းချက်တဲ့နေရာမှာလည်း အလှူရွှင်ရဲ့ အတောင်နဲ့

လေးတောင်၊ ဇောက်နှစ်တောင်ရှိတဲ့ ရာဇမတ်လေးချပ် ကာပြီးတော့
ငှက်ပျောပင်လေးပင်ကို ထောင့်လေးထောင့်မှာ စိုက်ရမယ်တဲ့၊
နောက်ပြီးတော့ ရာဇမတ်အတွင်းမှာ သံဖြူကိုလည်း ခင်းရဦးမယ်၊
လုပ်ရမဲ့ အစီအမံတွေက အများကြီးပဲ၊ နင်တို့ မပေါ့နဲ့နော် "

ဟု မှာကြားလေ၏။

ထိုအခါ၊ သြဘာက နှာခေါင်းရှုံ့၍

"အဒေါ်ကြီးရဲ့ အစီအမံတွေကလည်း မနည်းပါလား၊ ဒါတွေ
အားလုံး တိတိကျကျလိုက်နာလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား "

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဒေါ်တင်လှကြီးက သြဘာ၏ခေါင်းကို
ခေါက်ခနဲ ခေါက်လိုက်ပြန်ပြီး

"ဟဲ့... ငွေတွေ၊ အချိန်တွေကုန်အောင် ဘုရားကိုးဆူအလှူပွဲ
လုပ်နေတာ၊ အပျော်လုပ်နေတာများ မှတ်လို့လား၊ ဘုရားနဲ့ ရဟန္တာ
တွေ၊ နတ်မင်းကြီးတွေ၊ ဂြိုဟ်မင်းကြီးတွေအားလုံးကို ပင့်ဖိတ်ပြီးတော့
ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်းရတာဟဲ့၊ ပေါ့ပေါ့လေး အောက်မေ့လို့လား၊ ဆွမ်း
ချက်တဲ့လူက ဆွမ်းမနယ်မီ သံဖြူရာဇမတ်အတွင်းက အပြင်ကို
မထွက်ရဘူး၊ ဆွမ်းချက်ဖို့အတွက် ဆန်၊ ဆွမ်းထည့်ဖို့အတွက်

ခွက်တွေ၊ အစ်တွေ၊ ဇွန်းတွေ စုံစုံလင်လင်ရှိရမယ်၊ ဆွမ်းကပ်တဲ့အခါ
ထောင့်လေးထောင့်က ဆီမီးတိုင်လေးတိုင်ကို ထွန်းရမယ်၊ ဆွမ်းချက်
မို့အတွက် ကာရံထားတဲ့ရာဇမတ်မှာ တံခွန်၊ ကုက္ကားနဲ့ ကြက်လျှာတွေ
စိုက်ထားရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဆွမ်းချက်တဲ့လူကလည်း သန့်သန့်
ရှင်းရှင်း ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိရမယ်တဲ့၊ ညကတည်းက သန့်ရှင်း
အောင် ရေမိုးချိုးပြီး ခေါင်းလျှော်ထားရမယ်၊ ငါးပါးသီလဆောက်
တည်ပြီး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ အဝတ်တွေလည်း ဝတ်ထားရမယ်၊
ပြီးတော့မှ ဆွမ်းကိုချက်ပြုတ်ရတယ်တဲ့၊ ဆွမ်းပွဲတွေကလည်း
အားလုံး(၂၇)ပွဲတောင် ပေးရမှာ၊ ရဟန္တာကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတွေ
အတွက် (၉) ပွဲ၊ နတ်ကြီး (၅)ပါးအတွက် (၅)ပွဲ၊ ရုက္ခစိုးအတွက်
(၁) ပွဲ၊ အိမ်စောင့်နတ်၊ ဂြိုဟ်စောင့် နတ်တွေနဲ့ဆို စုစုပေါင်း
(၂၇) ပွဲပြင်ရမှာ၊ လွယ်လွယ်လေး အောက်မေ့လို့လား၊ နောက်ပြီး
တော့ ထီး၊ တံခွန်တွေလည်း လုပ်ရဦးမယ်၊ ထီး(၉)လက်၊ ကုက္ကား
(၉)လက်၊ တံခွန် (၉)လက်၊ ကြက်လျှာ (၉) ခု၊ ယပ် (၉)လက်၊
ပန်းဆိုင်၊ ပန်းကုံးတွေဆွဲပြီးတော့ အပေါ်က မျက်နှာကျက်လှည့်
ဘေးက ကန်လန့်ကာတွေကာပြီး အရုဏ်မတက်မီ စုံအောင်ကြီးအောင်

၂၆ မင်းမြတ်သူရ

ထားရမယ်၊ ဆီမီးပယောင်းတိုင် (၉) တိုင်ကိုလည်း ထွန်းညှိထားရမယ်၊ ဆွမ်းတွေစွန့်တဲ့နေရာမှာလည်း အရပ်(၈)မျက်နှာမှာ ကိုယ်လိုတဲ့နေရာကို သန့်ပြန်တဲ့ပက်နဲ့ ကျကျနနကြီး စွန့်ပစ်ရမယ် "

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ခေါင်းကုတ်၍

" အဒေါ်ကြီးရဲ့ ဘုရားကိုးဆူကလည်း မလွယ်ပါလားဗျာ၊ ဒီအတိုင်း တိတိကျကျမလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလား "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

" ထိုအခါ ဒေါ်တင်လှကြီးက သြဘာ၏ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်လိုက်ပြန်ပြီး

" အားလုံး တိတိကျကျပဲ လုပ်ရမယ်ဟဲ့၊ နည်းနည်းလေးမှ လွဲချော်လို့မရဘူး၊ ငါတို့ရဲ့ ဘုရားကိုးဆူဆရာ ရတနာမိုးက စည်းကမ်းစနစ်ကြီးတယ်၊ ဘုရားကိုးဆူကို ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ အပြောင် အပျက်လုပ်တာ လုံးဝလက်မခံဘူး၊ ဘုရားကိုးဆူပွဲ မကျင်းပမီ ကတည်းက ငါ့ကို သေသေချာချာ မှာကြားထားပြီးပြီ၊ ပြီးမှ နတ်တွေအတွက် ဗလီနတ်စာ စားပွဲပြင်ဖို့ အစီအရင်တွေ၊ ကြိုဟ်စာ

ကျွေးခွဲအချိန်တွေအားလုံး သူ့နေရာနဲ့သူ တိတိကျကျရှိတယ်၊ ဒါတွေအားလုံးကို နင်တို့ညီးနှောက်နဲ့ သိစရာလည်းမလိုဘူး၊ ငါနဲ့ ဆရာလေး ရတနာမိုး နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စီရင်လို့ရတယ် "

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခြံစောင့်မဟာဒူးက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ဝင်ရောက်၍

" ဘုရားကိုးဆူက မနက်ဖြန်ကျင်းပမှာ၊ ဘုရားကိုးဆူဆရာက ဒီနေ့အထိ ရောက်မလာသေးဘူးလား "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ရှေ့သို့ မြရတနာမိုးဟု အမည်ရေးတိုးထားသော ရထားလုံးတစ်စီး ထိုးရပ်လာ၏။

ဒေါ်တင်လှကြီးသည် ရထားလုံးကို မြင်သောအခါ -

" ဟဲ့... ပြောရင်းဆိုရင်း ဆရာ ရတနာမိုးရဲ့ တပည့်တွေ ရောက်လာပြီ၊ ဆရာ ရတနာမိုးက ဒီလိုပဲဟဲ့၊ ဘုရားကိုးဆူမှာ သူ့စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်ထားခြင်း ရှိ မရှိ တပည့်တယန်းတွေ ထွက်ပြီးတော့ စစ်ဆေးခိုင်းတတ်တယ်၊ အလှူရှင်ဟာ သူ့စိတ်တိုင်း စီမံထားဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီဘုရားကိုးဆူပွဲကို တာဝန်ယူတာ "

ဆောင်ရွက်မပေးတော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဒေါ်တင်လှကြီးအနီးသို့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်လှသုံးဦးရောက်လာပြီး၊ ၎င်းတို့အထဲမှ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားရှိသော လူက

“ဒီနှစ်ထဲမှာ ဘုရားကိုးဆူ အလှူပြုတွေ နေရာအနှံ့မှာ ကျင်းပနေပေမဲ့ ကိုးဆူကပ်ပုံက လုံးဝပျက်စီးသွားပြီးတော့၊ ငွေရရင် ပြီးရောဆိုပြီး မဟုတ်မဟတ် လုပ်ဇာတ်တွေခင်းပြီးတော့၊ ကပ်လှူ ပူဇော်နေတာကို မြင်တွေ့ရတယ်၊ ဘုရားနဲ့ သံဃာတော်အရှုပ်မြစ်တွေရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေကို အလှူရှင်တွေ ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားအောင် ရွတ်ဖတ်ခြင်းမရှိဘဲ ကလေးကလားမဖွယ်မရာ ပုံတွေပြောနေတာ သဘင်ပျက်တွေ၊ အညံ့စား ဇာတ်သမားတွေရဲ့ စရိုက်မျိုးကို အတုခိုးနေသလိုပဲ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ဒေါ်တင်လှကြီးက ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်လှသုံးဦး၏စကားကို အလေးအနက်နားထောင်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူများ ပြန်မည်ဆိုသောအခါ ဒေါ်တင်လှကြီးသည် ခြံပေါက်ဝအထိ ရိုက်ချိုးသော အမူအရာဖြင့် လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

ဦးဆောင်ကြီးသည် ကိုးဆူဆရာများအား တရိုတသေ လိုက်လံ ပို့ဆောင်နေသော ဒေါ်တင်လှကြီးကိုကြည့်၍

“ဘုရားကိုးဆူဆိုတာ ဘုရားလက်ထက်တော်ထဲက ပူဇော်လာတဲ့ အလေ့အထမရှိပါဘူး၊ ဘုရားအလောင်း အယူအဆနဲ့ ဖေဒင်ဆရာ၊ နတ်ဆရာတွေအလိုကျ ကိုးဆူပွဲတွေ ပြန်လာတာပါ၊ ဒါကြောင့် ဘုရားကိုးဆူအလှူပြုကို သိပ်ပြီးတော့ စိတ်အားမထက်သန်တာ အမှန်ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အစ်မကြီး စိတ်တိုင်းကျ အောင်တော့ လုပ်ပေးရတာပေါ့ကွာ၊ နောက်နေ့ ဘုရားကိုးဆူ အလှူပြုကို ငါ့တပည့် အင်းစိန်စိန်အိုင်ဒီက စုံထောက်တွေကို ဖိတ်ထားတယ်၊ ပုလိပ်တွေလည်း ခြံပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ စောင့်ကြပ်နေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက ဝင်ရောက်၍

“ဒါဆိုရင် ကျွန်းပြန်ကျားမောင်က ဦးလေးဆီကို ရောက်

လာပြီး ကလဲ့စားချေနိုင်ပါဦးမလား "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍

" ဘုရားကိုးဆူပွဲမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရန်ငြိုးကြောင့် မဆီမဆိုင်တဲ့လူတွေ ထိခိုက်မှာစိုးရိမ်တယ် "

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာကလည်း ဝင်ရောက်၍

" မတရားမှု ကျူးလွန်တာ ကျပ်လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ဦးလေးက အမှန်တရားဘက်ကရပ်တည်တဲ့လူ၊ ဦးလေးဘက်မှာ ကျွန်တော်တို့ အမြဲရှိမယ် "

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။

သူတို့အားလုံး နောက်တစ်နေ့တွင် ရင်ဆိုင်ရမည့်ပွဲအတွက် ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။

ဒေါ်တင်လှကြီးသည် ဆုံဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် စိတ်တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေပြီး ဘုရားကိုးဆူပွဲ အောင်မြင်ရေးအတွက်သာ အာရုံစူးစိုက်နေပုံရ၏။

တင်တင်ကမူ စိတ်မောလူမောဖြစ်နေသော အမူအရာမျိုးရှိ၏။ သူမသည် မနက်ဖြန် ကြိုတွေ့ရမည့်အရေးကို တွေး၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဩဘာတို့သည် ဒေါ်တင်လှကြီးနှင့်အတူ မုန့်ဟင်းခါးနှင့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်ကပ် ဝါဝင်ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးရလေ၏။ ဒေါ်တင်လှကြီးသည် အိုးသူကြီး လုပ်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်လှ၏။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ ဘုရားကိုးဆူဆရာ ရတနာစိုးသည် အလွန်ခမ်းနားသပ်ရပ်သော ဖို့ဒ်ကားလေးဖြင့် ဦးအောင်ကြီး၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ရတနာစိုး ကားပေါ်မှဆင်းလာသောအခါ ဒေါ်တင်လှကြီးသည် ပျာပျာသလဲ သွားရောက်ကြိုဆိုလေ၏။ ရတနာစိုးသည် ဥပဓိရုပ်ကောင်းပြီး ချိတ်လုံချည်၊ ရင်ဖုံး၊ အင်္ကျီဖြင့် ပိုးခေါင်းပေါင်းထား၏။

ဒေါ်တင်လှကြီးသည် ရတနာစိုးနှင့်ဦးအောင်ကြီးအား မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

ထိုအခါ ရတနာမိုးက သြစာကောင်းသော အသံဖြင့်

“ ကျုပ်တို့ ကိုးဆူဆရာရဲ့တာဝန်က၊ အလှူရှင်တွေကို စေတနာ သဒ္ဓါတရားထက်မြက်လာအောင် ဘုရားဂုဏ်တော်တွေကို ကြည်ညိုဖွယ်ရွတ်ဖတ်ပေးရမယ်၊ အလှူရှင်ဆိုတာ ဘုရားဂုဏ်တော် သံကိုကြားရမှ စိတ်ထားကြည်လင်နိုင်မယ်၊ စိတ်ထားကြည်လင်မှ သဒ္ဓါတရားဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ သဒ္ဓါတရားကို အမှီပြုပြီးမှ ဒါန ဖြစ်လာတယ်၊ ကျုပ်တို့ငယ်စဉ်က ကြားဖူးတယ်၊ ကိုးဆူဆရာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့စကားကို ကြိုတုန်းပြောပြရဦးမယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးက သဘင်သည်တစ်ဦးနဲ့တွေ့တော့ မင်းတို့ဇာတ်သဘင်သည် တွေ သေရင် ငရဲကိုကျရောက်တတ်တယ်လို့ ဆုံးမတဲ့အခါမှာ သဘင်သည်တွေက တပည့်တော်တို့က ငရဲကျရင် ခံသာပါတယ် ဘုရား၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငရဲအိုးထဲမှာ တပည့်တော်တို့အောက်ထ ကိုးဆူဆရာတွေ ရှိနေသေးလို့ပါလို့ ပြန်လျှောက်သတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ကိုးဆူဆရာတွေဟာ ပရိယေသန ဝမ်းစာအတွက် အသစ် မွေးကြပေမဲ့ သမာအာဇီဝဖြစ်အောင်လို့ ကြိုးစားပြီးတော့ ကျင့်ဆောင် သင့်တယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီးတော့ ဘုရားကိုဆူ

လုပ်တဲ့အိမ်တွေမှာ၊ ရွေးရွေးဆရာကြီးတွေရဲ့ စည်းစနစ်တွေ၊ မပျက်အောင် ကြိုးစားပြီး ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်၊ စည်းကမ်းကြီးပြီး နားလည်နိုင်ဖို့သင့်တယ်ဗျ၊ ဘုရားကိုးဆူဆိုတာ ပေါ့ပေါ့လေးလုပ်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူးဗျ ”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဘုရားစခန်းအတွင်းသို့ ဦးဆောင်ပြီးသွားကာ သူ၏တပည့်များနှင့်အတူ ဘုရားကိုးဆူပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြ လေ၏။

ခြံစောင့် မဟာဒူးက

“ ဘုရားကိုးဆူဆရာကြည့်ရတာ ကြည်ညိုစရာတော့ ကောင်း တယ်နော်၊ သူ့လုပ်ငန်းကိုသူ အလေးအနက်အတော်ထားတယ် ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

သြဘာက ဝင်ရောက်၍

“ ဟုတ်တယ် ဘုရားကိုးဆူ အလုပ်ကိုအတော်ယုံကြည်ပုံရ တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ဘုရားကိုးဆူဆိုတာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအလုပ်တစ်ခုပါကွာ၊ ဒီတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်တဲ့အလုပ်ကို ငါ့အနေနဲ့ မတားဆီးသာ ပါဘူး။ အဓိကက ရင်ထဲမှာရှိတဲ့စိတ်ပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ ဘုရားကိုးဆူသို့ ဖိတ်ကြားထားသောလူများလာရောက်ရန် အချိန်နီးကပ်လာ၏။ ထိုအခါ ခြံပတ်ဝန်းကျင်၌ စောင့်ကြပ်နေသော ပုလိပ်များသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြ၏။

မကြာမီ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်ကျော်များ၏ ကားများ ရောက်ရှိလာပြီး ဦးအောင်ကြီးအား ရှိသေသောအမှုအရာဖြင့် လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ထို့နောက် ခြံပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ဩဘာနှင့် ခြံစောင့်ဂေါ်ရခါးကြီးသည် စုံထောက်ကျော်များကိုယ်တိုင် လာရောက်ကြည့်ရှုနေသဖြင့် လုံခြုံစိတ်ချသွားသလို ခံစားရ၏။

မကြာမီ ဒေါ်တင်လှကြီး ဖိတ်ထားသော ဧည့်သည်များ တဖွဲဖွဲ

ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဩဘာတို့သည် ဧည့်သည်များကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ရှုပြီး ဦးအောင်ကြီးတို့သားအဖကို ကာကွယ်ရန် ကြိုးစားကြလေ၏။

ဒေါ်တင်လှကြီး ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်များသည် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများဖြစ်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးနှင့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲများ စားသောက်ကာ ပြန်သွားသည်အထိ ဘုရားကိုးဆူတစ်ခုလုံး အေးချမ်းသာယာ နေလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ကုပ်အင်္ကျီအတွင်းရှိ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ လူများ၏အရိပ်အခြေကို ကြည့်နေလေ၏။

ဩဘာနှင့် ခြံစောင့်ကြီးမဟာဒူးမှာလည်း ခြံပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်ရှုလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဧည့်သည်များ တဖြည်းဖြည်းကုန်စင်သွားပြီး အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်ကြီးများသည် ဦးအောင်ကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားကြလေ၏။

ခြံပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ စောင့်ကြပ်နေသော ဗဟန်းကတ်မှပုလိပ်များ သည်လည်း မည်သည့်အန္တရာယ်မျှမရှိတော့သဖြင့် အလျှူအိမ်ထဲသို့ ဝင်ကာ မုန့်ဟင်းခါးနှင့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲများကို စိုက်ကားအောင် စားကြလေ၏။

ထိုသို့စားသောက်ပြီး ဦးအောင်ကြီးအား နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွား ကြလေ၏။ ဦးအောင်ကြီးသည် ဘုရားကိုးဆူပြီးစီးသည်အထိ မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ မကျရောက်သဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ငါထင်ထားတာတွေတော့ ဖြစ်မလာဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ပေါ့ဆလို့မရသေးဘူး၊ ဒီနေ့ညတစ်ညလုံး သတိပိုရယူရိမ့်ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

တင်တင်သည် ထိုညက အထိတ်တလန့်ဖြင့် တစ်ချိန်လုံး ဦးအောင်ကြီးအနီးတွင် ရှိနေလေ၏။ ဘုရားကိုးဆူ၌ ညဉ့်နက်လာ သောအခါ ဧည့်သည်များ တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးသွားလေ၏။

ဘုရားကိုးဆူဆရာကြီး ရတနာစိုးသည် သူ၏သာယာစရာပျော် ဖွယ်ကောင်းသောအသံဖြင့် ရဟန္တာများ၊ နတ်မင်းများ၊ ဂြိုဟ်မင်းကြီး များကို ပင့်ဖိတ်ကာ ကြည်ညိုသဒ္ဓါဖွယ်ကောင်းအောင် ရွတ်ဆိုလေ

၁။

မိုးလင်းလာသောအခါ ဦးအောင်ကြီးတို့ အိမ်ကြီး၌ ဘုရား ကိုးဆူဆရာကြီးနှင့် သူ၏တပည့်နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်တော့၏။

အခြားသော ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသူများမှာ တဖွဲဖွဲအိမ်သို့ပြန်သွား ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုညက တစ်ညလုံး အချိန်ကုန်လွန်သွားခဲ့သော်လည်း မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ ကျရောက်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ဩဘာတို့သည် ဦးအောင်ကြီးအနီးသို့သွား၍

“ သူနဲ့ ငါ ဒီတစ်ကြိမ် ကျိန်းသေတွေ့ရမယ်လို့ မျှော်လင့် ထားတာ၊ ကျားမောင် ရောက်မလာတဲ့အတွက် ငါတော်တော် နဲ့ဩတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အနီးသို့ ဒေါ်တင်လှကြီးရောက်ရှိလာပြီး

“ ဒီမှာ အောင်ကြီး၊ နင့်ကို ဘယ်လိုလူဆိုးလူမိုက်ကမှ ခုတ္တပေးလို့ မရတော့ဘူး၊ ဘုရား၊ ရဟန္တာနဲ့ ဂြိုဟ်မင်းတွေ၊ နတ်မင်းတွေက နင့်ကို အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ထားတယ်၊

ကဲ... ငါ့ရဲ့ဘုရားကိုးဆူအလှူပွဲကြီးလည်း အောင်အောင်မြင်မြင် ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ဒီနေ့မနက် အိမ်မှာ သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကပ်ဖို့ရှိတယ်။ နင် ဘုန်းကြီးတွေပင့်တဲ့ကိစ္စကိုတော့ ငါ့ကိုကူညီပေးရမယ်။ ငါတစ်ညလုံးပင်ပန်းနေပြီ။ ဘုန်းကြီးပင့်တဲ့တာဝန်ကိုတော့ နင်ပဲယူပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ဒေါ်တင်လှကြီးကို ငြင်းဆန်ရန် ခက်ခဲလှသဖြင့် ဘုန်းကြီးပင့်သောတာဝန်ကို ယူရန်လက်ခံလိုက်လေ၏။ ဦးအောင်ကြီးက ဩဘာနှင့် မဟာဒူးကိုခေါ်၍

“ ငါ့အစ်မကြီးက ဘုရားကိုးဆူမှာ တစ်ချိန်လုံး ငါ ဘာမှဝင်ပြီးတော့ ကူညီလုပ်ကိုင်မပေးတဲ့အတွက် မကျေမခြမ်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့မနက် ဘုန်းကြီးတွေကို ဆွမ်းကပ်ဖို့ ငါပဲ သွားပင့်ပေးလိုက်မယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့သမီးကို ဂရုစိုက်ပြီးတော့ ကြည့်ကြပါ။ ညက အန္တရာယ်ဟာ ရောက်မလာပေမဲ့ မမျှော်လင့်တဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရောက်လာနိုင်တယ် ”

ဟု သတိပေးလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာနှင့် ခြံစောင့်ကြီး မဟာဒူးက တင်တင်ကို မွဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းအောင် စောင့်ကြပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ဩဘာတို့သည် ညကတစ်ညလုံး ကျွန်းပြန် ကျားမောင်ရောက်လာနိုးဖြင့် သတိကြီးစွာထား၍ စောင့်ကြပ်နေရ၏။

သို့သော် ဘုရားကိုးဆူသို့လာရောက်စားသောက်သောသူများ ကုန်စင်သွားသည်အထိ ကျားမောင်၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရချေ။

ခဏကြာလျှင် ဦးအောင်ကြီးသည် ဘုန်းကြီးများပင့်ရန်အတွက် သူ၏ဖို့ဒီကားကလေးဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ဦးအောင်ကြီးသည် ရွှေတိဂုံဘုရားနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိသော ကျောင်းငယ်လေးတစ်ကျောင်းသို့ သွားလေ၏။

ထိုကျောင်း၌ ဒေါ်တင်လှကြီးကိုးကွယ်သော ဘုန်းကြီးများ ရှိ၏။ ဦးအောင်ကြီးသည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့်ရန် လျှောက်ထားသောအခါ ဆရာတော်ကြီးက

“ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ (၄)ပါးပဲကျန်တော့တယ်။ ကျန်တဲ့ တစ်ပါးကတော့ ရဟန်းကြီးကိုပဲ ပင့်ဖိတ်ပေးရမှာတဲ့။ ကဲ... ရဟန်း

ကြီးကို ပင့်ဖိတ်ဖို့အတွက် ကျောင်းကကိုယ်တော်တစ်ပါး စီစဉ်ပေး
လိုက်ပါ။

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးသည် ဦးအောင်ကြီးအား ဘုန်းကြီး
ကျောင်းနံဘေးရှိ ဝါးရုံတောလေးကိုပတ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဝါးရုံတော၏အဆုံး၌ တဲကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းရှိ၏။

ကျောင်းရှေ့ရှိ အုတ်ခုံပေါ်တွင်ထိုင်၍ တရားကျင့်နေသော
ရဟန်းတစ်ပါးကို မြင်တွေ့ရလေ၏။ ထိုရဟန်းကြီး၏သက်တော်မှာ
(၆၀) ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးအား ခေါ်ဆောင်လာသော ဦးပဉ္စင်းက
ရဟန်းကြီးအား ဆွမ်းစားပင့်ရန် လျှောက်ထားလေ၏။

ရဟန်းကြီးသည် တရားကျင့်နေရာမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး
ဦးအောင်ကြီးကို မြင်သောအခါ သက်ပြင်းကိုချ၍

“ ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုတာ အမှန်ပါပဲလားဒကာ၊
ဒကာနဲ့ကျုပ်ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာပြီးတွေ့ရတယ်၊ ဟိုးအရင်တုန်းက ဒကာနဲ့

ကျုပ် ရန်ငြိုးရန်စတွေ့ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သဲကြီးမဲကြီး
တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အသေရရ အရှင်ရရ ထိုးကြိတ်
သတ်ပုတ်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ကျုပ်က သာသနာ့ဘောင်က ရဟန်း
တစ်ပါးဖြစ်နေပြီ၊ ဒကာကတော့ လူ့ဘဝမှာပဲ သံယောဇဉ်နဲ့ ရစ်ပတ်
နေတုန်းပဲ ”

ဟု မိန့်ကြားလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ရဟန်းကြီး၏စကားကြောင့် အလွန်အံ့သ
သွားပြီး ရဟန်းကြီး၏ မျက်နှာတော်ကို သေချာစွာကြည့်လိုက်၏။

သို့သော် ရဟန်းကြီးအား မှန်မီခြင်းမရှိချေ။ ထိုအခါ ရဟန်း
ကြီးက ဦးအောင်ကြီးကို ပကတိအေးချမ်းတည်ငြိမ်သော အကြည့်
ဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး

“ ဦးပဉ္စင်း တရားကျင့်ကြံနေတာ နှစ်တွေအတော်ကြာနေပြီ၊
အားလပ်တဲ့အချိန်တိုင်းမှာ တရားကို ခုံခုံမင်မင် ကျင့်ကြံတဲ့အတွက်
ဦးပဉ္စင်းရဲ့စိတ်တွေကလည်း အေးချမ်းနေပါပြီ၊ အာဃာတလည်း
မရှိတော့ပါဘူး၊ ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အမှန်းတရားတွေဟာ မေတ္တာတရား
တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီ၊ ဒကာဟာ ဦးပဉ္စင်းနဲ့ ယှဉ်ဖြိုင်

တိုက်ခိုက်ရင်နဲ့ ဦးပဉ္စင်းရဲ့သားငယ်လေးရဲ့ အသက်ဆုံးရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးသည် ရဟန်းကြီး၏မျက်နှာကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ဟင်... ဒါဆိုရင် ဦးပဉ္စင်းကြီးက လူ့ဘဝတုန်းက ဦးကျားမောင်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးပဉ္စင်းကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဒကာ၊ ကျုပ်က ကျွန်ပြန်ကျားမောင်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းက ပြန်လာကတည်းက နောင်တတရားတွေ ရင်မှာပိုက်ပြီးတော့ သာသနာ့ဘောင်ထဲကို ဝင်ခဲ့တာပဲ၊ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးတည်းတောထဲမှာ တောရဆောက်တည်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတယ်၊ နောက်တော့ ကျွန်းမာရေးက ချို့ယွင်းလာတာနဲ့ ဟောဒီကျောင်းက ဆရာတော်ကြီးက ဦးဉ္စင်းကို သူ့ကျောင်းနဲ့ဘေးမှာပဲ တောရကျောင်းလေး လာဆောက်ပါဆိုပြီးတော့ ခွင့်ပြုခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေရာကိုရောက်တာ မကြာသေးပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ကျွန်ပြန်ကျားမောင်တစ်ဖြစ်လဲ ရဟန်းကြီးကို မယုံနိုင်အောင်ဖြင့်ကြည့်၍

“တပည့်တော် ဦးဉ္စင်းကြီးကို မြင်ရတာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ၊ ဒါဆိုရင် တပည့်တော်မှာ ကျရောက်နေတဲ့ အန္တရာယ်တွေဟာ ဦးဉ္စင်းကြီးရဲ့ လက်ချက်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ချိန်လုံး တပည့်တော်ကိုခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ အန္တရာယ်တွေဟာ ဦးဉ္စင်းကြီးလို့ပဲ ထင်နေခဲ့တယ်၊ ဦးဉ္စင်းကြီးဟာ သာသနာ့ဘောင်ကို ရောက်နေတာတောင်မှ တပည့်တော်က ပြစ်မှားနေမိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးဉ္စင်းကြီးက ဦးအောင်ကြီး၏ ကျရောက်နေသော အန္တရာယ်များအကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက မိမိအား အစဉ်အမြဲ ခြိမ်းခြောက်ခံနေရသော ရန်အန္တရာယ်များနှင့် မိမိ၏ဇနီးကိုပင် ဆုံးပါးအောင် တိုက်ခိုက်ခြင်းများကို ရှင်းပြလေ၏။

ဦးအောင်ကြီး၏ စကားဆုံးသောအခါ ဦးဉ္စင်းကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒကာမှာကျရောက်နေတဲ့ အန္တရာယ်တွေဟာ

မောင်သိန်းရဲ့လက်ချက်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မောင်သိန်း... မောင်သိန်းက ကျွန်းကနေ လွတ်မြောက်လာတာတောင်မှ နောင်တမရနိုင်သေးဘဲ ကိုး ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးကို နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ တပည့်တော်ကို ရှင်းလင်းအောင် မိန့်ကြားပါဦး ဘုရား ”

ဟု အလောတကြီး မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးဦး

“ ဦးဦးကြီးတို့ဟာ တစ်ကျွန်းမှာ အပြစ်ဒဏ်ခံရင်းနဲ့၊ ဝေလမင်းသားရောက်လာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ မဲဖောက်ခံရပြီး လွတ်မြောက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဦးဦးကြီးတို့က အပြန်လမ်း သင်္ဘောပေါ်မှာ ဆုံတွေ့တဲ့အခါ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နောက်ကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောကြရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဒကာအောင်ကြီး အကြောင်းကို ရောက်သွားတယ်၊ ဒကာအောင်ကြီးက ဦးဦးကြီးကို ကျွန်းမှာ အပြစ်ဒဏ်ခံရအောင် ဖမ်းဆီးလိုက်တဲ့လူ ဖြစ်သလို၊ မောင်သိန်းကိုလည်း ဒကာအောင်ကြီးပဲ ကျွန်းကိုရောက်အောင်

ဖမ်းဆီးခဲ့တာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးက ဦးဦးကြီးကို နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ တပည့်တော်ဖမ်းဆီးမိတဲ့လူတွေက အများကြီးပဲ၊ မောင်သိန်းဆိုတာ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာဖမ်းဆီးခဲ့တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးဦးက

“ မောင်သိန်းဟာ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က ရွာလေးတစ်ရွာမှာ နေတယ်တဲ့၊ မောင်သိန်းဟာ သူ့ချစ်သူနဲ့ ပေါင်းချင်လွန်းအားကြီးတဲ့အတွက် ငွေရဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ မောင်သိန်းဟာ လူဆိုးဓားပြအလုပ်ကို လုပ်ပြီးတော့ ငွေရှာခဲ့တယ်၊ ဒီလို ငွေရှာရင်းနဲ့ ငွေကြေးစုဆောင်းမိတဲ့အခါ သူ့ချစ်သူကို တောင်းရမ်းပြီး လက်ထပ်ဖို့ပြင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းက လယ်ပိုင်ရှင်သမီးကို သွားပြီး တောင်းရမ်းဖို့ကြံစည်ခဲ့တဲ့ မောင်သိန်းကို လမ်းခရီးတစ်ဝက်မှာ ဒကာအောင်ကြီးပဲ ဖမ်းဆီးခဲ့တယ်လေ ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း

များစွာက ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်တွင် မောင်သိန်းဆိုသော လူဆိုးဓားပြ တစ်ဦးအား ဖမ်းဆီးခြင်းအား အမှတ်ရ၏။

ထိုစဉ်က လူဆိုးခေါင်းဆောင် မောင်သိန်းသည် သူ၏ချစ်သူ အား သွားရောက်တောင်းရမ်းပြီး လက်ထပ်ပြီးသည့်အချိန်မှ မိမိအား ဖမ်းဆီးပါရန် ခြေသလုံးဖက်၍ တောင်းပန်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။

သို့သော် ထိုစဉ်က မိမိသည် ဥပဒေဘက်တော်သားတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် မောင်သိန်း၏စကားကို နားမဝင်ဘဲ အမိအရဖမ်းဆီးခဲ့၏။

ထိုစဉ်က မောင်သိန်းသည် မိမိအား တစ်နှစ်တိတိ မိမိချစ်သူနှင့် ခွဲခွာရသည့်အတွက် ပြန်လည်၍ ကလဲ့စားချေမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုးဝါးခဲ့၏။

ထိုစဉ်က မောင်သိန်း၏ နဖူးအား ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် ချိန်၍

“ရတယ် မောင်သိန်း၊ မင်းကလဲ့စားချေမဲ့နေ့ကို အချိန်မရွေး ငါစောင့်နေမယ်၊ ငါဟာ ဥပဒေဘက်တော်သားတစ်ယောက်ပဲ၊ ငါမှန်တာ ငါလုပ်တဲ့အတွက် ငါဘယ်တော့မှမကြောက်ရွံ့ဘူး”

ဟု ကြိုးဝါးခဲ့ဖူး၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် တစ်ချိန်လုံး မိမိအား ရန်ငြိုးရန်စကြီးစွာ တိုက်ခိုက်သော ကျွန်းပြန်ကျားမောင်ဟု ယူဆခဲ့၏။ ယခု ကျွန်းပြန် ကျားမောင်မဟုတ်ဘဲ မောင်သိန်းဆိုသော လူဆိုးဓားပြဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားခဲ့၏။

မောင်သိန်းသည် ထိုစဉ်က မိမိဖမ်းဆီးစဉ် အသက်ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သဖြင့် ယခုမောင်သိန်း၏အသက်သည် (၃၀)ဝန်းကျင်ဟု ထင်မြင်ခဲ့၏။

တစ်ခါက ရွှေတိဂုံဘုရားတောင်ဘက်တွင် မိမိနောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်သော မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူကို မြင်ယောင် လိုက်၏။

ထိုစဉ်က မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလိုက်လာသော လူသည် ငယ်ရွယ်သူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သံသယမရှိဘဲ ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့မိ၏။

ထိုသူသည် မိမိအား ကလဲ့စားချေ ရန်ကြိုးစားနေသော လူဆိုး ဓားပြမောင်သိန်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးဦးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“မောင်သိန်း... မောင်သိန်း၊ အခုလို ကိုယ်ဘဝစီးပွားရေးတွေ အောင်မြင်ပြီးတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့ အရင်တုန်းက မုန်းတီးမှုအာဇာတတွေကို ပြန်ပြီးတူးဆွ ချင်သလဲ မသိဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးက ဦးဦးကြီးကို စိတ်လှုပ်ရှား ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“မောင်သိန်းကို ဦးဦးသိတယ်ဟုတ်လား၊ မောင်သိန်းက အခုဘယ်မှာလဲ၊ သူ့ဘာအလုပ်တွေလုပ်နေသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးဦးကြီးက

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိဘုရား ပေါ်မှာ မောင်သိန်းနဲ့ တွေ့ရင်းနဲ့ သူဟာ အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝနေ တယ်ဆိုတာ ဦးဦးသိခဲ့ရတယ်၊ သူဟာ မြရတနာမိုးဆိုတဲ့ ရတနာ ရွှေဆိုင်ကြီးကိုတောင် ပိုင်ဆိုင်နေပြီလေ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးသည် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားပြီး

“တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါဘုရား”

ဟု ဆိုကာ ဘုန်းကြီးများအား လက်အုပ်ချီ၍ တောင်းပန်ကာ အမန်းကတန်း ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲမှ ပြေးထွက်ပြီး ဖိုဒ်ကား ဆီသို့တက်၍ ကားကို လျှင်မြန်စွာ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆုတ်တံတိုင်းကြီးအား တိုက်မိသော်လည်း၊ နောက်သို့ပြန်လှည့်ခြင်း ခံရတော့ချေ။

ထိုအချိန်၌ ဆရာရတနာမိုးသည် ဒေါ်တင်လှကြီးနှင့် တူမ ခြစ်သူ တင်တင်အား ဗေဒင်ထွက်ချက်ပေးမည်ဟုဆိုကာ ဘုရားခန်း အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ဘုရားခန်းအဝှံရှိ ကျွန်းတံခါးကြီးအား ဆုံမြဲစွာ ပိတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် တင်တင်၏မွေးနေ့သက္ကရာဇ်များကို မေးမြန်းကာ ဆျာကံသင်ပုန်းပေါ်တွင် ဇာတာကို ထွက်ချက်လေ၏။

ထိုသို့ထွက်ချက်ရင်း ဒေါ်တင်လှကြီး သောက်ရန်အတွက် ဘုရားစင်မှ ပရိတ်ရေပုလင်းကိုယူ၍ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့ထည့်လိုက် ၏။

ပြီးနောက် သူ၏ရင်ဖုံးအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကျောက်စိမ်းပုလင်းလေး
ကိုထုတ်ကာ ပုလင်းထဲမှအရည်တစ်စက်ကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထည့်
လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆရာရတနာမိုးက

“ဒီကျောက်စိမ်းပုလင်းလေးထဲက အရည်ဟာ ကျုပ်ဟိမဝန္တာ
တောထဲမှာ တရားကျင့်ကြံတုန်းက ဆရာအရှင်မြတ်တစ်ပါးဆီက
ချီးမြှင့်လိုက်တဲ့ အသက်ရှည်ကျန်းမာဆေးရည်ပဲ။ ဒီဆေးရည်ကို
တော်ရုံတန်ရုံလူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျုပ် တိုက်ကျွေးလေ့မရှိဘူး
ဒေါ်တင်လှကတော့ ကျုပ်ရဲ့ တပည့်အရင်းဖြစ်သွားတဲ့အတွက်
စေတနာ မေတ္တာရှိလို့ တိုက်ကျွေးရတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်တင်လှကြီးသည် သဘောခွေသွားပြီး
ရတနာမိုးတိုက်သော ပရိတ်ရေကို ဝမ်းသာအားရ သောက်ချလိုက်
လေ၏။

ဒေါ်တင်လှကြီးသည် ပရိတ်ရေသောက်ပြီး ခေါင်းထဲတွင်
ရှိတိတိခံစားရသော်လည်း သက်ရှည်ကျန်းမာစေရန် အစွမ်းပြသည်
ဟု ယူဆကာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ သြဘာသည် ခြံထဲသို့ရောက်လာသော သူ၏
သူငယ်ချင်းများကို ခြံနောက်ဖေးသို့ခေါ်ကာ မုန့်ဟင်းခါးနှင့် အုန်းနို့
ခေါက်ဆွဲများကို တိုက်ကျွေးနေလေ၏။

ထိုသူငယ်ချင်းများသည် သြဘာတို့ အိမ်ကြီးမှ အလှူအတန်း
ပြုလုပ်နေသည်ဟူသော သတင်းကြားသဖြင့် လာရောက်စားသောက်
ကြခြင်းဖြစ်၏။

သြဘာသည် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး ထပ်မံရောက်ရှိလာ၏။
ထိုသူငယ်ချင်းများသည် ပုဇွန်တောင်ဘက်တွင် မုန့်ဖက်ထုပ်
အကြီးအကျယ် 'ရောင်းချနေသော လူငယ်လေးဖြစ်၏။

ထိုလူငယ်လေးကို မြင်သောအခါ သြဘာသည် တစ်ခါက
၎င်းထံသို့သွားရောက်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းရန် ကြိုးစားခဲ့ပုံကို သတိရ
လေ၏။

သြဘာက ထိုလူငယ်အား မုန့်ဟင်းခါးနှင့် အကြော်များကို
ထည့်ပေးရင်း

“လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က မင်းဆီကို လာပြီးတော့ ငါတို့စုံစမ်း
သေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက မင်းအညာပြန်နေတယ်လို့ သတင်းကြား

တယ် "

ဟု ပြောလေရာ ထိုလူငယ်လေးက

" ဟုတ်တယ်၊ ငါအညာကို ခဏပြန်သွားတာ မင်းတို့ဘာလို့
ငါ့ကိုလာပြီး စုံစမ်းကြတာလဲ "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက

" မင်းဆီကနေ မုန့်ဖက်ထုပ်တွေ ထူးထူးခြားခြားဝယ်ယူတဲ့
လူရှိသလားလို့ သိချင်လို့ပါ "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဩဘာ၏စကားကြောင့် မုန့်ဖက်ထုပ်
ရောင်းသော လူငယ်လေးက

" ငါဆီက မုန့်ဖက်ထုပ်ကို ထူးထူးခြားခြား ဝယ်ယူတဲ့လူရှိ
သလားလို့ သိချင်တယ် ဟုတ်လား၊ ထူးထူးခြားခြား ဝယ်တယ်
ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ၊ တစ်ပြားတန် မုန့်ဖက်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို
တစ်ကျပ်ပေးပြီး ဝယ်တာလား "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဩဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

" မင်းရဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်တွေကို ထူးထူးခြားခြား ဝယ်ယူတဲ့သူရှိ
မယ်ထင်လို့ မေးမြန်းရတာပါ "

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မုန့်ဖက်ထုပ် ဖောက်သည်ပေးသော လူငယ်လေး
သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာတို့
သတိရဟန်ဖြင့် သူ၏ပေါင်ကိုပုတ်ကာ

" ဟာ... ငါသတိရပြီ၊ ငါ့ရဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းလာတဲ့
သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က အလွန်
ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ် "

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်

" ဘယ်လိုထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်လဲ၊ မြန်မြန်ပြော
စမ်းပါကွာ "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းသော လူငယ်လေးက

" ငါဟာ ရန်ကုန်မြို့လယ်က လူချမ်းသာတစ်ဦးရဲ့ တိုက်ကြီးရဲ့
နောက်ပေးကိုသွားပြီးတော့ မုန့်ဖက်ထုပ်တွေ တိတ်တဆိတ်ရောင်းခဲ့

ရတယ် "

ဟု ပြောလေရာ ကျန်သော လူငယ်လေးများက

" လူချမ်းသာအိမ်ကို မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတာ ဘာများ ထူးခြားလို့လဲကွာ၊ မင်းကလည်း အပိုတွေ ပြောနေပြန်ပါပြီ "

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းသော လူငယ်လေးက လက်ကာ ပြ၍

" ငါ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးကွာ၊ အဲဒီလူချမ်းသာ ကြီးက ငါ့ရဲ့မုန့်ဖက်ထုပ်ကို လျှို့ဝှက်ပြီး ဝယ်တာကွာ၊ မုန့်ဖက်ထုပ် တွေကို ဝယ်ရုံမကဘူး၊ မုန့်ဖက်ထုပ်တောင်းကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း ဝယ်လိုက်သေးတယ်၊ မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်ဝယ်ရုံ မကဘဲ တောင်းကိုပါဝယ်တယ်ဆိုတာ တော်တော်ထူးခြားဆန်းကြယ် နေပြီ "

ဟု ပြောလေရာ ကျန်သော လူငယ်လေးတစ်ဦးက

" ဘာမှမထူးဆန်းပါဘူးကွာ၊ လူချမ်းသာတွေက နေရာ တကာမှာ စိတ်ကူးယဉ်ကြတယ်ကွာ၊ မင်းရဲ့မုန့်ဖက်ထုပ်တွေကို

တောင်းလေအံ့ဝယ်ပြီးတော့ အရသာခံ စားသောက်ချင်လို့ ဖြစ်လိမ့် မယ် "

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းသော လူငယ်လေးက သက်ပြင်း ချလိုက်ပြီး

" ငါ့ရဲ့မုန့်ဖက်ထုပ်တွေကို အိမ်ရှေ့ကမဝယ်ဘဲနဲ့ အိမ် နောက်ဖေးက ဝယ်တယ်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်သွားပို့ပေးရတဲ့အချိန်ကလည်း မနက်အရုဏ်တက်အချိန်ကွာ၊ နောက်ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့မုန့်ဖက်ထုပ် တွေကို မုန့်ဖက်ထုပ်ပါမက ဘူးတောင်းကိုပါ ဝယ်လိုက်သေးတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့မုန့်ဖက်ထုပ်ရော တောင်းရော သာမန်ရောင်းရင် ရမဲ့ ပိုက်ဆံထက် (၁၀)ဆ လောက်ပိုပြီးပေးလိုက်သေးတယ်၊ မင်းတို့ငါ့ပြောတဲ့အထိ မထူးဆန်းသေးဘူးဆိုရင် နောက်ထပ်ထူးဆန်း တာတစ်ခုကို ငါထပ်ပြောပြရဦးမယ်၊ အဲဒီ မုန့်ဖက်ထုပ်တွေ ဝယ်စားတဲ့သူဌေးကြီးက အဝတ်အစားစုတ်စုတ်ချာချာလေးတွေ ဝတ်ပြီးတော့ မနက်ဆယ်လီဆယ်လင်းအချိန်မှာ မုန့်ဖက်ထုပ်တောင်းလေး ကို ရွက်ပြီးတော့ အိမ်နောက်ဖေးပေါက်ကထွက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့

၂၆ မင်းမြတ်သူရ

ဗဟန်းကြားတောရလမ်းတစ်ဝိုက်မှာ မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတယ်။ သူဌေးကြီးဟာ မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းလို့ဝရင် မုန့်ဖက်ထုပ်တွေကုန်တာ မကုန်တာ ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူတစ်ပါးကို တောင်းရော မုန့်ဖက်ထုပ် တွေပါ ပေးလိုက်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီသူဌေးက ငါ့ဆီက မုန့်ဖက်ထုပ် ရော တောင်းပါ သုံးကြိမ်လောက် ဝယ်ခဲ့ဖူးတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျန်သောလူငယ်များသည် အလွန်ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ အဲဒီမုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတဲ့ သူဌေးကြီးက ဘယ်သူလဲ ငါ့ကိုပြောစမ်းပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းသော လူငယ်လေးက

“ သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာသိရင် မင်းတို့သိပ်အံ့သြသွား မယ်။ မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတဲ့ ဘုရားကိုးဆူဆရာအလုပ်ကိုလည်း လုပ်တယ် ဟဲ... ဟဲ... ဒီနေ့မင်းတို့အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူဆရာ လုပ်နေတဲ့လူကြီးပေါ့ကွာ ”

မြတ်ရာဇ် ၂၈

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် မိမိတို့ခြံရှေ့၌ မုန့်ဖက်ထုပ်လာ ရောက်ရောင်းချသောသူမှာ ဘုရားကိုးဆူဆရာ ရတနာမိုးဖြစ်ကြောင်း အံ့သြဖွယ်သိမြင်လိုက်ရ၏။

ရတနာမိုးသည် ဆရာကြီး၏ ရန်သူတော်ကြီးဖြစ်ကြောင်း အံ့သြဖွယ်သိမြင်လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် တင်တင်အတွက် စိုးရိမ်သောကဖြစ်ပြီး အိမ်ကြီးဆီ သို့ အစွမ်းကုန် ပြေးလွှားသွားလေ၏။

ထိုအခါ လမ်းခရီး၌ ဂေါ်ရခါးကြီး မဟာဒူးနှင့်တွေ့ပြီး မဟာဒူးက

“ ဘာဖြစ်တာလဲ ကောင်ဇလး ”

ဟု အလောတကြီး မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက

“ ကျုပ်တို့ တင်တင်အတွက် အန္တရာယ်ရှိနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ အိမ်ရှေ့မှာ မုန့်ဖက်ထုပ်လာရောင်းတဲ့လူက တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားကိုးဆူ ဆရာရတနာမိုးပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ မဟာဒူးက အလွန်အံ့သြသွားပြီး

၂၆၀ မင်းမြတ်သူရ

“ဟင်... ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းကိုဘယ်သူပြောပြတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက

“မုန့်ဖက်ထုပ်ရောင်းတဲ့ ကျုပ်တို့သူငယ်ချင်းပြောပြတာဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုရှင်းပြဖို့အချိန်မရဘူး၊ ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံး တင်တင်ဆီသွားမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောကာ အိမ်ကြီး၏နောက်ဖက် ကြောင်လိမ်လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့လေ၏။ အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ ဂေါ်ရခါးကြီး မဟာဗူးက

“ဒေါ်တင်လှကြီးနဲ့ တင်တင်တော့ ဘုရားကိုးဆူဆရာနဲ့အတူ ဘုရားခန်းထဲမှာရောက်နေပြီကွ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။

သြဘာတို့သည် ပြတင်းပေါက်မှ ဘုရားခန်းဆီသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဘုရားခန်းဝတွင် ဘုရားကိုးဆူဆရာ ရတနာမိုး၏ တပည့်နှစ်ဦးစောင့်ကြပ်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

မြဝတန်စာပေ ၂၆၁

သြဘာက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ဘုရားခန်းရှေ့မှာ အစောင့်နှစ်ယောက်ဗျာ၊ ကျုပ်တော့ တင်တင် အတွက်စိုးရိမ်လာပြီဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်သြဘာက အိမ်ကြီး၏အနောက်မှ အိမ်ပတ်လည်တွင် ရှိသော ဝရန်တာသို့ကူးသန်းရန် အကြံရရှိသွားပြီး မဟာဗူးဘက်သို့ လှည့်၍

“ကျုပ်တို့ ကြောင်လိမ်လှေကားကနေ အိမ်ပတ်လည်လည်က ဝရန်တာကိုကူးရအောင်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မဟာဗူးက ဝရန်တာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“အဝေးကြီးပဲကွ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကူးလို့ရမှာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက

“ကြောင်လိမ်လှေကားကနေ ဝရန်တာရှိတဲ့ဆီကို ခုန်းမယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မဟာဒူးက

“ မမြစ်နိုင်ဘူး ကောင်လေး၊ တော်တော်ဝေးတယ်၊ ပြုတ်ကျ
သွားနိုင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက

“ အို... ပြုတ်ကျလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်
တင်တင်အတွက် စိုးရိမ်လာပြီ၊ ကြောင်လိမ်လှေကားကနေ ဝရန်တာ
ကို ခုန်ကူးမှဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျားကူးလို့မရရင်တော့ ရှေ့တည့်တည့်
ကနေပဲ ဝင်ဖို့ကြိုးစားပေတော့ ”

ဟု ဆိုကာ သြဘာသည် ကြောင်လိမ်လှေကား၏ အစွန်းမှ
အိမ်ပတ်လည်ရှိ ဝရန်တာရှိရာသို့ လွှားခနဲ ခုန်ကူးလိုက်လေ၏။

ကြောင်လိမ်လှေကားနှင့် ဝရန်တာသည် ဝေးကွာလွန်းသဖြင့်
သြဘာသည် ဝရန်တာဆီသို့ မရောက်ဘဲ အောက်သို့ပြုတ်ကျသွား
လေ၏။

သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် သြဘာ၏ လက်

တစ်ဖက်သည် ဝရန်တာလက်ရမ်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားကိုးဆူ ဆရာတိုက်လိုက်သော ပရိတ်ရေ
ကိုသောက်မိပြီး ဒေါ်တင်လှကြီးသည် နံရံကိုဖိုလျှက် မေ့မြောသွား
လေ၏။

တင်တင်သည် မေ့မြောသွားသော ဒေါ်တင်လှကြီးကို အံ့သြ
ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဟင်... အဒေါ်ပင်ပန်းလွန်းလို့နဲ့တူတယ်၊ အိပ်ပျော်သွားပြီ၊
ဆရာကိုအားနာလိုက်တာရှင် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားကိုးဆူဆရာ ရတနာမိုးက ကျောက်သင်ပုန်းကို
တဒေါက်ဒေါက်တွက်ချက်နေရာမှ တင်တင်ကို ခေါင်းမောကြည့်
လိုက်ပြီး

“ အားနာစရာမလိုပါဘူးကွယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့ အဒေါ်ကြီး
အိပ်မောကုသွားပြီဆိုရင် ကျုပ်မြင်တွေ့သမျှ မိန်းကလေးရဲ့ကံစာတာ
ကို ဟောရတော့မှာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရတနာမိုးက တင်တင်၏မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ မိန်းကလေးအတွက် ဟောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊
မိန်းကလေးခန္ဓာပျက်ကိန်းကြုံနေပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

တင်တင်သည် ရတနာမိုး၏စကားကြောင့် အလွန်ထိတ်
တုန်လှုပ်သွားပြီး

“အို... ကျွန်မခန္ဓာပျက်ကိန်း ကြုံနေပြီဟုတ်လား၊ ဒီနှစ်ထဲမှာပဲ
လား၊ ယတြာချေလို့မရဘူးလား၊ ဆရာရယ်၊ မထိတ်သာ မလန့်သာ
ရှိလိုက်တာ ”

ဟု အထိတ်တလန့် မေးမြန်းလေရာ ရတနာမိုးက

“ ဟုတ်တယ်၊ ယတြာချေလို့မရတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ တင်တင်သည် ပိုမို၍ ထိတ်လန့်သွားပြီး

“ အို... ကြောက်စရာကြီးပါလားရှင်၊ ဒါဆိုရင် ခန္ဓာ
ပျက်ကိန်းကြုံဖို့နီးပြီလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ကိုးဆူဆရာရတနာမိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ နီးနေပါပြီ မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေး အခုပဲ ခန္ဓာပျက်ကိန်း
ကြုံရမှာပါ ”

ဟု ဆိုကာ သူ၏အင်္ကျီအောက်တွင် ဂှက်၍ယူဆောင်လာသော
ဆင်စွယ်ရိုးတပ် ဓားမြှောင်ကိုထုတ်လိုက်၏။

တင်တင်သည် ရတနာမိုး၏လက်ထဲ၌ ဓားမြှောင်ကို မြင်ရ
သဖြင့် အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး

“ အို... ဆရာ ဘာလုပ်တာလဲ၊ လက်ထဲမှာဓားကြီးနဲ့ ”

ဟု အလန့်တကြား မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရတနာမိုးက

“ မင်းရဲ့အဖေ တရားဥပဒေဘက်တော်သားကြီးကြောင့်
ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပြိုကွဲပျက်စီးခဲ့ရတယ်၊ ငါ အသည်းနှင့်အောင်
ချစ်ရတဲ့ ငြိမ်းချမ်းသူလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တယ်၊
ဒါတွေအားလုံးဟာ မင်းရဲ့အဖေ တရားဥပဒေဘက်တော်သားကြီးရဲ့
အပြစ်ပဲ၊ ဒီအပြစ်တွေကြောင့် မင်းကိုငါလက်စားချေရမယ် ”

ဟု ဖြောင့်တား ဆင်စွယ်ရိုးတပ်ဓားမြှောင်ကို ဆုပ်ကိုင်၍
တင်တင်၏အနီးသို့ တိုးလာလေ၏။ တင်တင်သည် အထိတ်

တလန်ဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဦးအောင်ကြီးမောင်းနှင်သော ကားသည်ခြံဝန်းအတွင်းသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်လာပြီး ခြံဝန်းထဲတွင် ခင်းကျင်းထားသော စားပွဲကုလားထိုင်များကို ဝင်တိုက်ပြီး ရပ်တန့်သွားလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် သမီးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ကားထဲမှ ကမူးရူးထိုး ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။

သူသည်အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားထစ်များမှ တဒိုင်ဒိုင် တက်သွားပြီး ဘုရားခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဂေါ်ရခါး မဟာဒူးနှင့် တံခါးဖွင့်ရန် ငြင်းခုံနေသော ရတနာမိုး၏တပည့်နှစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ရတနာမိုး၏တပည့်နှစ်ဦးအား ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်၍

“ဟေ့ကောင်တွေ... ရှေ့ကနေဖယ်စမ်း၊ မဖယ်ရင် ငါ အသေသတ်လိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ရတနာမိုး၏တပည့်နှစ်ဦးသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို မြင်သဖြင့်အနောက်သို့ ရွေ့သွားလေ၏။

သို့သော် ရတနာမိုး၏တပည့်တစ်ဦးက အနီးတွင်ရှိသော ပန်းအိုးဖြင့် ဦးအောင်ကြီးအား ရိုက်နှက်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် သမီးဖြစ်သူအတွက် ရတက်ပွေနေသဖြင့် ထိုသူ၏လက်မောင်းအား သေနတ်ဖြင့် ဒိုင်းခနဲ ပစ်ချလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ခြံစောင့်မဟာဒူးမှာလည်း ရတနာမိုး၏တပည့်တစ်ဦးနှင့် တိုက်ခိုက်နေ၏။

မဟာဒူးသည် ကုလားသိုင်းကို ကျကျနုနုတတ်မြောက်လေရာ ရတနာမိုး၏တပည့်အား ပန်းဖြင့်ထမ်းပြီး ကိုင်ပေါက်လိုက်ရာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်လှသည် လှေခါးထစ်များမှ အောက်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားလေ၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် ကျွန်တံခါးကြီးကို ခြေဖြင့်တအားကန်၍ဖွင့်လိုက်ရာ တံခါးပွင်းသွားပြီးအထဲသို့ရောက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ တင်တင်၏လည်ပင်းအား ခါးဖြင့်ထောက်ပြီး ချုပ်ကိုင်ထားသော ရတနာမိုးကို တွေ့ရလေ၏။

ရတနာမိုးက ဦးအောင်ကြီး၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ စာဟားဟား ရယ်မောကာ

“ဟား ဟား ဟား... ဥပဒေဘက်တော်သားကြီး ခင်ဗျား ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကျုပ်ကို အချိန်မီ သံလွန်စကောက်ပြီး လိုက်လာ နိုင်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးက ရတနာမိုးအား ဒေါသတကြီး ကြည့်၍

“ဟေ့ကောင် မောင်သိန်း လူယုတ်မာ၊ ငါ့သမီးကိုလွှတ်စမ်း”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရတနာမိုး တစ်ဖြစ်လဲ ဓားပြမောင်သိန်းက

“ဟား ဟား ဟား... ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာတောင် ခင်ဗျား သိသွားပြီ၊ ခင်ဗျားမဆိုးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပွဲက ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်နိုင်မဲ့ပွဲပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးက ရတနာမိုးအား သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍

“ဟေ့ကောင်... မင်း ပြစ်မှုထပ်ပြီးကျူးလွန်ရင် ဥပဒေလက်

အတွင်းက ပြေးမလွတ်ဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

ဟု အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရတနာမိုးက တဟား ဟား ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား... ကျုပ်ဟာ ဥပဒေဘောင်အတွင်း သက်ဆင်းဖို့ မပြောနဲ့၊ ဒီနေ့ ခင်ဗျားသမီးကိုသတ်ရင် ကျုပ် သေရမယ်ဆိုတာသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အသက်အသေခံပြီး ခင်ဗျား သမီးကို သတ်ဖြစ်အောင် သတ်ရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ကြီးက ဒေါသတကြီး အံကိုကြိတ်၍

“ဟေ့ကောင်... မင်းနဲ့ငါနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စရှိတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပြစ်မဲ့တဲ့ ငါ့သမီးကို မင်းသတ်စရာမလိုဘူး၊ ရော... ဟောဒီခြောက်လုံးပြူးကိုယူ၊ သတ်စရာရှိရင် ငါ့ကိုသတ်လိုက်၊ ငါ့သမီးကိုတော့ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရတနာမိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဟား ဟား ဟား... ကျုပ် ခင်ဗျားကို မသတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဒီလောကကြီးထဲမှာ ဆက်ပြီးတော့ အသက်ရှင်စေချင်

သေးတယ်။ ခင်ဗျားသမီးသေမှ ခင်ဗျားဝမ်းနည်းပူဆွေးပြီးတော့ ကျန်နေတဲ့ ခင်ဗျားဟာ ရှင်လျက်နဲ့သေရတဲ့ဘဝနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး။ ကျုပ်ခင်ဗျားကိုသတ်ချင်ရင် လွယ်လွယ်လေးပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့တာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့လက ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ရွှေတိဂုံ ဘုရားတောင်ဘက်မုခ်မှာ တစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က ခင်ဗျား ကို ကျုပ်သတ်လို့ရပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့လ ဘုရားဖူးတက်တုန်းက လည်း ရသေ့ကျောင်းပေါ်မှာ ကျောက်တုံးကြီးကို တုတ်နဲ့ကော်ချတာ ကျုပ်ပဲ။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားသမီးကံကောင်းလို့ အသက်ဘေးက လွတ်မြောက်သွားခဲ့တယ်။ ဟဲ ဟဲ... ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခင်ဗျားသမီး ကံမကောင်းနိုင်တော့ပါဘူး။ ”

ဟု ပြောကာ တင်တင်၏လည်ပင်းကို ဓားဖြင့်ထိုးစိုက်ရန် ကြံလိုက်၏။

ဦးအောင်ကြီးသည် သမီးအတွက် အလွန်စိုးရိမ်ထိတ်လန့် သွားပြီး

“ မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့။ ”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး တားဆီးလိုက်ရှာ၏။

သို့သော် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ရတနာဓိပသည် တင်တင် အား ဓားဖြင့်ထိုးစိုက်ရန် ကြိုးပမ်းလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရတနာဓိပ၏ ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းယိုင်သွားပြီး လက်ထဲမှဓားလွတ်ကျကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ပြိုလဲကျသွားလေ၏။

ရတနာဓိပ၏အောက်တွင် ဘုရားခန်းပြတင်းပေါက်ကို ကျော် တက်၍ သံဂေါ်လီနှင့် လေးဂွကို ကိုင်တွယ်ထားသော သြဘာကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

တင်တင်သည် ထိတ်လန့်တကြား ငိုယို၍ ဦးအောင်ကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။

ဦးအောင်ကြီးက သမီးဖြစ်သူကို ဝွေပက်ရင်း နှစ်သိမ့်ရှာ၏။

သြဘာက လေးဂွနှင့် သံဂေါ်လီထည့်ထားသော အိတ်ကို ကြမ်းပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်ပြီး

“ ဦးလေး ကျုပ်တာဝန်ကျေပါတယ်နော် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကြီးက ရယ်မော၍ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး

“ ငါ့သား မင်းတာဝန်ကျေတယ်။ မင်းကို ငါ မွေးရာကတည်းက

၂၈၀ မင်းမြတ်သူရ

တယ်"

ဟု ကျေကျနပ်နပ်ကြီး ပြောလိုက်လေတော့၏။

သြကာသည် နေ့ပေါင်းများစွာ ပူပင်သောကရောက်ခဲ့ရသော
အဖြစ်ဆိုးကြီးနိဂုံးချုပ်သွားသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားသယောင်
ခံစားရလေ၏။

အရာအားလုံးပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

သိမ်းပိုက်ခြင်းကင်းသော

မင်းမြတ်သူရ

